

Giới thiệu Khoảnh Khắc Khi Yêu

Truyện Khoảnh Khắc Khi Yêu của tác giả Fiofin vừa ra mắt một cách đầy ấn tượng đối với độc giả trên trang đọc truyện online hàng đầu hiện nay. Khi chị nói yêu tôi, chị lại nắm tay một người khác và sống cả đời với người ấy... Khi tôi nói yêu chị, tôi cũng lại nắm tay một người khác và nguyện sống bên cạnh người đó... Mỗi tình đầu của tôi là một tình yêu ngôn tình hiện đại sai lầm, nhưng vì sự sai lầm đó đã mang tôi đến với chị. Tuy nhiên... cả tôi và chị đến với nhau đều là sai lầm, yêu em như sinh mệnh, sai lầm lại vô tình đẩy tôi ở cạnh một người. Liệu tôi và người ấy lại có một sai lầm nữa hay không? Tình yêu rốt cuộc là biết sai nhưng tại sao vẫn đắm đuối vào. Nhạc Di tôi là một đứa ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bị Đá

“Nhạc Di thờ dài theo vô thức. Sự việc đến mức này cô mới hiểu rằng, bản thân cô vốn không thể kiên cường được, khi đau khổ đến gần, tình yêu thì đã quá xa rồi, lại chưa ổn định được tình thần thì thà nhớ nhưng, hoài niệm còn hơn là phải gặp trực tiếp”

./././

Nhạc Di nằm dài ra giường, không buồn để ý đến không khí xung quanh, hôm nay là cuối tuần... bắt đầu từ ngày đầu tuần hội bạn thân đã rủ rê cô hôm nay họp mặt và vui chơi.

Lâu lắm rồi từ ngày cô quen người yêu thì ít qua lại với hội bạn bè, chỉ duy nhất Thi Thi là cô vẫn liên lạc thường xuyên. Tất nhiên phải có lí do nên hội bạn lại rủ rê cô là cà.

Vâng! Chỉ một lí do vì cô đang thất tình.

Cái ài vừa bị người yêu bỏ là thế đấy... Buồn chán một mình thì online đến tận khuya chẳng như ngày nào có người yêu bên cạnh là đi chơi mệt về thì lăn ra ngủ một giấc ngon lành.

Những stt của Nhạc Di dạo gần đây không than buồn chán thì cô đơn... khác hẳn với thời kỳ hoàng kim lúc mới yêu.

Nhạc Di vài tháng trước thì mắt tâm không thấy xuất hiện trên yahoo messenger, facebook hay diễn đàn trực tuyến. Còn bây giờ lại comeback một cách mạnh mẽ, đúng như bạn bè đang trêu cô “Nhạc Di đã quay trở lại và lợi hại gấp đôi”

Hôm nay mọi người họp mặt nhằm mục đích “rửa” vận thất tình của cô, Nhạc Di cũng hiểu nhưng đã nhiều lần cô lảng tránh và không muốn đi cùng mọi người cũng vì người ấy. Cái người khiến cô hiện tại mà theo cô nghĩ rằng rất “tàn tạ”, Nhạc Di tuy bề ngoài là một cô gái rất mạnh mẽ, nhưng dù sao cô vẫn là con gái, con gái dù mạnh mẽ mấy thì khi gặp tình cảnh giống như cô cũng phải ướm mi mà rơi lệ.

Bị bỏ rơi hay bị người yêu mình phản bội, nói chính xác hơn theo kiểu con gái là “bị đá” hay “bị lừa dối” thì cũng giống như vậy.

Trong hoàn cảnh lúc này thì Nhạc Di thật không muốn đi đâu, chỉ muốn nằm ở nhà đọc sách hay lên mạng xem phim. Tuy có hơi nhàm chán, nhưng dù sao cũng cảm thấy thoải mái hơn là gặp người mà cô không muốn gặp. Bất chợt cô nghĩ hội bạn bè cũng thật là, đã biết cô muốn quên nhưng lại cứ rủ rê cô tham gia... tuy đã hơn 1 tháng nhưng đôi khi suy nghĩ lại không thể nào mà nhìn mặt người đó được.

“Hôm nay có người mà Di rất muốn gặp... không đi thì đừng hối hận nhé!”

Hối hận. Đáng lẽ cô phải thấy hối hận vì đã không nghe mọi người khuyên can rằng không nên quen với Lạc Mỹ vào 2 năm trước.

Cô quen Lạc Mỹ đã 2 năm, tình cảm 2 năm qua chỉ là giả dối hay sao? 25 tuổi, chưa một mảnh tình vắt lưng lại không hứng thú với đàn ông, một cô gái xinh đẹp, dễ nhìn lại giới giang thì Nhạc Di chính là cô gái trong mộng của hầu hết các nhân viên nam tại văn phòng. Vậy mà giờ đây lại bị một cô gái khác “đá” như thế --=

Chỉ tiếc rằng cô lại không hứng thú với những anh chàng bề ngoài hào nhoáng nhưng lại khô khan chỉ biết bóng đá hay thuốc lá rượu chè.

Cho đến một ngày, cô tham dự buổi sinh nhật của Thi Thi cô bạn thân 4 năm Đại học Luật thì cô mới biết những người bạn từ trước đến giờ trong hội bạn bè đều giống cô... không thích đàn ông!

Hội bạn bè của Nhạc Di thật ra là “Hội độc thân”, trong hội gồm 5 cô gái xinh xắn của trường Đại Học Luật TP. Hầu hết điểm chung nhất của hội đó là không ai có bạn trai!

Lạc Mỹ là một trong ba người, còn lại là Thi Thi, Bảo Trân và Tú Vy.

Ngày sinh nhật của Thi Thi thật ra là đêm tiệc không có vòng tay đàn ông, và ngay hôm đó Nhạc Di đã nhìn cô bạn thân của mình như người ngoài hành tinh khi ôm hôn một cô gái khác.

Bảo Trân và Tú Vy cũng vậy!

Giờ cô mới hiểu vì sao họ lại không thích đàn ông.

Nếu không vì ngày hôm đó liệu cô và Lạc Mỹ có quen nhau không?

Bao nhiêu câu hỏi hiện lên trong đầu Nhạc Di, cô lắc đầu không muốn suy nghĩ, mọi chuyện dù gì cũng đã xảy ra cô không tin là thật thì được ích gì.

Nhạc Di ngồi bật dậy, nhìn bao quát phòng ngủ của mình, những gì có liên quan đến Lạc Mỹ ngày hôm nay phải xóa nó đi hết. Bắt đầu từ bây giờ Nhạc Di phải tập thói quen không được nhớ Lạc Mỹ, dồn nén tình cảm của mình trong 2 năm qua thành một hòn đá nhỏ rồi đặt nó yên tĩnh theo thời gian. Khi nói chuyện này với mọi người cô thường vờ tỏ ra đó là thứ tình cảm non nớt thời ấu thơ, sau đó cười nhạt nhẽo, than vãn đời người giá như chỉ gặp nhau lần đầu tiên thôi nhĩ.

Nhưng cô biết rằng, rõ ràng không phải thế.

Lạc Mỹ đã quay lại với người mà cô ta yêu thương chờ đợi suốt 2 năm, nhưng tại sao lại là Nhạc Di chứ không phải ai khác. Lạc Mỹ chọn cô làm vật thay thế cho người yêu đi du học suốt một quãng thời gian dài như vậy? Nghĩ đến đó Nhạc Di lại khóc, cô trách bản thân tại sao lại đặt tình cảm của mình vào loại người như Lạc Mỹ, cô thấy hối hận và không tin những gì đã diễn ra là sự thật.

Khi mọi chuyện sáng tỏ chỉ một câu “xin lỗi” là có thể đập đổ bao yêu thương 2 năm, một câu “xin lỗi” như chưa có chuyện gì xảy ra, một câu “xin lỗi” lại dễ dàng bước ra khỏi cuộc đời cô và trở về với người mà cô ta yêu thương. Rốt cuộc Nhạc Di chỉ là cái phao trên biển khi cô ta chưa chờ được con thuyền hay sao?

Khi đến với Lạc Mỹ, mọi thứ còn quá đơn sơ, bản năng Nhạc Di không biết với Lạc Mỹ đó là tình cảm gì, sau sinh nhật của Thi Thi một thời gian Lạc Mỹ giống như ‘mở chiến dịch’ theo đuổi cô. Đầu biết là bạn bè nhưng đôi lần cứ chỉ thái độ và cái nhìn dịu dàng khiến Nhạc Di bối rối. Rồi khi Lạc Mỹ mở lời, cô không suy nghĩ gì nhiều và đồng ý. Mọi người trong hội nhất là Thi Thi lại ngầm phản đối kịch liệt, nhưng Nhạc Di lại trấn an với Thi Thi rằng cô tin Lạc Mỹ thật lòng với cô hơn ai hết. Thi Thi chỉ biết thờ dài và cũng nhắc khéo với cô rằng mối tình đầu của Lạc Mỹ hiện đang du học. Nhạc Di không tỏ vẻ lo lắng, vì cô tự tin người ở cạnh bên Lạc Mỹ ngày đêm như cô chẳng lẽ không bằng người ở cách xa nửa quả địa cầu kia...

Mọi thứ đều do con người quá chủ quan hay quá tự tin!

Nhạc Di đang buồn thì điện thoại của Thi Thi lại gọi đến

“Này heo lười đã dậy chưa? Đừng có thay đổi ý định đấy nhé! Đã nói đi rồi, bây giờ Di mà không đi mọi người nhất định nói rằng sau khi bị Lạc Mỹ đá thì Nhạc Di bị gục ngã hoàn toàn, không dám đối mặt với cô ta nữa!”

Nhạc Di thờ dài, thầm mắng Thi Thi tại sao lại dùng lời nặng thế, đá gì mà đá ==

“Minh đi mà, chi có điều không biết chọn bộ quần áo nào mặc đây!”

Nhạc Di ngồi trên giường, thuận miệng nói dối.

“Vậy được rồi, nhớ mặc đẹp chút, rạng ngời mà chói lóa lên.”

“Được rồi!”

Nhạc Di vừa cười vừa cúp máy.

Cô mở tủ quần áo, lấy ra chiếc váy sau khi chia tay Lạc Mỹ cô đã mua. Nói đúng hơn là phải nghiêng cả răng và lợi mua chiếc váy này.

Đúng là sau khi chia tay con người ta chẳng thiết gì cả, giống như Thi Thi từng bảo “Nhạc Di phải thật lộng lẫy để cho người ta biết rằng đã đánh mất một báu vật quý giá...”

Kinh tế của Nhạc Di không thuộc loại thiếu thốn, với công việc ổn định cho văn phòng Pháp chế tại một Ngân hàng có tiếng thì mức lương của cô vừa tầm và dư ra để dành dụm. Nhưng khi quen với Lạc Mỹ thì cô bắt đầu chi tiêu hạn chế dần vì cô muốn xây dựng một cuộc sống lâu dài. Sau khi mua được căn hộ ở một quận gần trung tâm, mỗi tháng cô phải chi ra một nửa tiền lương để trả góp cho ngân hàng... chi tiêu bắt đầu thiếu dần. Khi quen Lạc Mỹ cô ta cũng đóng góp vào một phần nhưng sau khi chia tay rồi thì mọi chi phí đều đặt lên vai cô.

Nhạc Di tự ví bản thân mình giống như là “người giàu rỗng ruột”, đi làm ở Ngân hàng lại ở căn hộ 65m2 với 2 phòng ngủ như thế này mà mỗi tháng phải nhịn ăn nhịn uống thì cũng thật tức cười.

Nhạc Di chẳng có bà con thân thuộc, từ nhỏ đã được gửi ở cô nhi viện, sau đó mai mắn được một cặp vợ chồng nhận về làm con nuôi, cuộc sống gia đình trung lưu bình thường nhưng cha mẹ nuôi lại rất yêu thương và chăm sóc Nhạc Di, chỉ tiếc là khi Nhạc Di bắt đầu vào năm nhất Đại Học không may

cha mẹ nuôi bị tai nạn qua đời, từ ngày đó cô bắt đầu sống tự lập và tự chăm sóc bản thân mình.

Nhờ sự phấn đấu và học tập, Nhạc Di năm nào cũng nhận được học bổng và đạt được thành tích như ngày hôm nay là nhờ sự cố gắng không lùi bước trước khó khăn đó.

Dù sao cũng một thời gian dài là sinh viên cô cần phải chịu đói và mỗi ngày chỉ được ngủ vài tiếng do phải đi làm thêm để trang trải chi tiêu, ăn mì gói cả tháng cũng chẳng hề gì. Bây giờ có ăn thêm 1 tuần cũng chẳng là bao với cô, Nhạc Di thầm cảm ơn Momofuku Ando người đã tạo ra mì ăn liền, món ăn tiện lợi, tiết kiệm và ngon lành này.

Nhạc Di mặc chiếc váy, sau đó cô đứng trước gương soi đi soi lại, cô không khỏi bật cười. Cô phát hiện chỗ eo rộng ra khoảng 2cm, dạo này cô gầy đi nhiều.

Nhạc Di dứt khoát cởi chiếc váy đó ra, cô lại chọn một bộ quần áo rất bình thường. Thực ra những điều Thi Thi nói là sự thật “Sau khi bị Lạc Mỹ đá, Nhạc Di hoàn toàn sụp đổ, không dám đối mặt với cô ta...”

Bất chợt Nhạc Di thấy có chút hối hận về việc nhận lời tham gia với hội bạn bè.

Sau khi suy nghĩ, Nhạc Di bèn vội lấy điện thoại ra và soạn tin nhắn cho Thi Thi: “Thi Thi mình thấy mệt lắm không muốn đi, gửi lời xin lỗi đến mọi người nhé, khi nào tâm trạng mình tốt hơn thì sẽ đãi mọi người đi ăn. Vui vẻ nha!”

Sau khi gửi xong tin nhắn Nhạc Di liền để chế độ offline, vì cô biết rõ tính của Thi Thi sẽ chẳng dễ dàng để cô yên ở nhà một mình.

Thi Thi là người rất rõ ràng, cô muốn Nhạc Di đối mặt để chấp nhận sự thật hơn là cứ tự hành hạ bản thân mình. Cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi không tham gia cùng mọi người và gặp gỡ Lạc Mỹ.

Nhạc Di truy cập vào diễn đàn của người cùng giới, tuy cô không đi cùng hội bạn bè nhưng sau đó lại nhận lời mời đi uống nước của một người bạn khác trên diễn đàn.

Việc mời kháo nhau trên các diễn đàn để gặp gỡ như thế này rất thịnh. Mọi người thường gặp gỡ và làm quen sau vài lần đi ăn uống. Nhạc Di hoạt động trên diễn đàn không nhiều, chỉ biết đến trang web sau khi quen Lạc Mỹ... Lúc đó cô thường hay ngồi sau lưng xem Lạc Mỹ nói chuyện với mọi người, cô cũng sử dụng ID của Lạc Mỹ để xem topic của các thành viên khác.

Sau khi chia tay thì Nhạc Di đã tạo một tài khoản khác. Số người trên diễn đàn biết cô cũng không nhiều, phải nói là không hề biết thì đúng hơn.

Có vài lần Nhạc Di vào mục Nhật ký tâm sự, cô thường đọc lời tâm sự của mọi người, trong đó có một topic của JB.HIEU là Nhạc Di để lại nhiều dòng comment nhất. Nhạc Di chưa bao giờ gặp JB cũng không biết hình dáng như thế nào nhưng cô cảm giác những bài viết cuộc sống đời thường cũng như chuyện tình cảm rất là chân thực và cuốn hút. Hôm nay lên nói chuyện thì lại được mời đi uống nước khiến cô cũng có chút tò mò, hay vì ở nhà rầu rĩ thì kết bạn mới không tốt hơn sao!

Nhạc Di trao đổi số điện thoại và họ hẹn nhau ở một quán nước gần trung tâm. Cô cũng mặc lại bộ quần áo giản dị, phải nói rằng Nhạc Di rất xinh... cô có nước da trắng, đôi mắt to và đôi môi đỏ hồng. Khuôn mặt khả ái chẳng khác gì các Model. Nhìn hình dáng bề ngoài Nhạc Di trông giống một cô tiểu thư nhà giàu hơn là cô gái mồ côi sống ở cô nhi viện phải bưng chãi để kiếm sống.

Đôi lúc Chúa khởi tạo ra loài người nhưng cuộc sống thì mỗi người đều khác là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bạn Online

“Trong lúc đi qua những kệ hồ của các bậc thang Nhạc Di không biết rằng đôi mắt của Lạc Mỹ khẽ nhìn cô. Lúc ấy JB cũng ngược lên nhìn một cách tự nhiên, 2 đôi mắt chạm nhau rồi Lạc Mỹ lại nhìn về hướng khác thật nhanh như chưa bao giờ liếc nhìn xuống.

Nhạc Di thở dài theo vô thức. Sự việc đến mức này cô mới hiểu rằng, bản thân cô vốn không thể kiên cường được, khi đau khổ đến gần, tình yêu thì đã quá xa rồi, lại chưa ổn định được tinh thần thì thà nhớ nhung, hoài niệm còn hơn là phải gặp trực tiếp.”

././././

Thời tiết Sài Gòn cuối năm lại se se lạnh, Nhạc Di chợt thấy hơi tiếc vì lúc đi chỉ mặc mỗi cái áo thun mỏng manh!

JB đã đến được một lúc và đang đứng ở trước đầu ngõ đợi cô. Nhạc Di vừa cảm giác tò mò và hồi hộp. Tò mò vì không biết Jb.Hieu như thế nào, hồi hộp vì lần đầu tiên gặp mặt người lạ.

Nhạc Di thầm tưởng tượng có lẽ JB cũng là một cô gái theo phong cách Tomboy, tóc ngắn và ân vận như con trai cũng nên...nhưng sau khi từ xa đi tới thì Nhạc Di lại hóa ra mình lầm bởi cái tên Jb.Hieu khá mạnh mẽ ấy lại là một cô gái rất có khả ái, không phải tóc ngắn, Jb có mái tóc dài đến lưng màu nâu hạt dẻ, không ân vận như con trai bởi chiếc quần Jean ôm đơn giản và chiếc áo sơ mi caro cá tính cùng chiếc áo vest màu kem khoác ở ngoài... Jb ngồi tựa vào chiếc xe máy của cô, khuôn mặt khá nghiêm sau gọng kính đen và nhìn làn đường xe cộ qua trông cũng giống như đang chờ đợi ai đó.

Nhạc Di từ từ tiến lại gần, JB chợt quay sang nhìn khẽ nghiêng khuôn mặt và mỉm cười để lộ hai lún đồng tiền đáng yêu. Nhạc Di rất thích nam diễn viên Hong Kong Trương Trí Lâm nhất là khuôn mặt có lún đồng tiền của anh, chỉ cần cười nhẹ đã lún sâu như thế rồi. Jb cũng vậy, Nhạc Di lại thấy thật ganh tị...

Càng lại gần Nhạc Di càng thấy JB rất đẹp. Đẹp theo một nét đặc trưng của các cô gái thành thị và trông rất sang trọng.

“Bạn là Nhạc Di!”

Jb cất giọng nói, khiến Nhạc Di hơi ngạc nhiên vì cái giọng hơi lơ lớ như người nước ngoài. Nhạc Di gác chân chống xe và cười mù bảo hiểm

“Còn chị là JB?”

Nhạc Di gọi Jb bằng chị vì có cảm giác cô ấy lớn tuổi hơn mình.

Jb khẽ gật đầu và lịch sự dắt xe của Nhạc Di vào trước.

Nhạc Di thầm cảm ơn và phát hiện Jb rất cao, Nhạc Di cao hơn 1m6 nhưng đứng với Jb lại chỉ đến vành tay của cô ấy. Cô thầm nghĩ sao lại có người hoàn hảo như thế, tim cô chợt đập nhanh hơn và cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Xe được gửi ở đầu con hẻm dưới đoạn dốc. Sau khi gửi xong, hai cô gái phải đi lên một đoạn dốc “cheo leo”. Điều Nhạc Di thích thú ở quán Flora này là nằm sâu trong một con hẻm trong một trung tâm, để đến được quán phải đi lên một đoạn dốc, có cảm giác như đang đi trên con phố Đà Lạt vậy. Càng đi sâu vào trong càng thấy yên tĩnh như lánh xa được chốn thị phi của thành phố ồn ào náo nhiệt...

Vào không gian bên trong quán được decor rất giản dị và đầy chất thiên nhiên. Flora mang đậm kiến thức của vùng Bắc Âu. Đó chính là dây bạch dương phía sau căn phòng, là những bức hình do chính tay cô chủ quán chụp là cái tivi màu đỏ bé xinh trên gác, cây guitar nằm ở một góc phòng cho những ai yêu văn nghệ và cả những điệu dân ca, những bản nhạc đầy chất Âu châu. Đường như bất cứ nơi nào trong quán cũng là một kỷ niệm đẹp đối với cô chủ quán trẻ tuổi: “Tôi xây mọi thứ bắt đầu từ những mảnh vụn rời rạc chấp nhận được từ khắp nơi – từ những tháng ngày làm phụ bếp thời sinh viên, từ đồ án đầu tiên năm đại học, từ những bài giảng tưởng chừng đã bị lãng quên của những năm NUS, từ những lần lê la quán xá, từ mớ ký ức dịu ngọt về châu Âu xa xôi yêu dấu, về căn phòng bé nhỏ của mình trên con lộ Junailjankuja, và ước mơ về căn nhà hoa trắng... Tôi gom nhặt những mảnh màu của mình lại, cố gắng sắp xếp chúng vào trang vẽ mới của cuộc đời mình, thấy mình rức rờ cười và háo hức mơ. Là như thế, tôi đã bắt đầu!”

Thật ra JB là người chủ động mời đến Flora, Nhạc Di đã biết quán từ trước đó rất lâu. Sau khi nghe JB mời đến thì cũng cảm thấy thích thú vì lâu rồi không đến thưởng thức món trà hoa đặc trưng và các loại bánh như Mango Sauce ngọt lịm hay Orange Yogurt Cake vị chua chua ngon tuyệt.

Ở tầng 1 cũng khá đông, chỉ còn bàn dành cho tình nhân ngồi chung ghế, JB chọn ngồi ở một góc trong hướng đối diện với lối đi có cầu thang lên tầng trên. Hai người ngồi bệt trên chiếc ghế gỗ dài kiểu Nhật.

JB gọi trà lavender với passion fruit cheese cake mà không cần nhìn qua menu cô bé phục vụ đã đưa, còn Nhạc Di thì liếc nhìn Today’s Special Menu và chọn ngay một cái bánh cherry blossom.

Từ lúc gặp nhau ở đầu hẻm đến giờ ngoài câu chào hỏi thì Nhạc Di và Jb vẫn chưa nói với nhau lời nào, khi JB vừa tháo kính ra lao đi vết ố trên tròng kính thì Nhạc Di cũng được nhìn rõ hơn khuôn mặt của Jb.

“Chị rất xinh!” Nhạc Di chợt nói;

JB ngẩng khuôn mặt ngạc nhiên với đôi mắt sâu và cuốn hút khiến cho đối phương chỉ muốn chăm chú nhìn. Ngồi gần JB, trên người chị ấy lại tỏa ra một mùi hương nước hoa rất ngọt ngào khiến Nhạc Di lại thấy xấu hổ, khuôn mặt cô lại đỏ ửng dưới màu đèn vàng nhẹ nhàng và âm nhạc du dương của người đánh đàn piano đang dạo bài hát Forever...

Hôm nay cuối tuần, Flora khá đông khách ở trệt và trên lầu hiện giờ đã kín bàn, nơi Nhạc Di và Jb ngồi là tầng 1, vẫn còn một tầng phía trên dành cho các nhóm khách đông người.

“Chị gọi em bằng Gà con hay tên thật đây?”

Nhạc Di chợt nhớ lúc này cô chưa giới thiệu với JB. Trên trang mạng cô đặt nickname của mình là Gacon

“Ah chị gọi em là...”

“Nhạc Di...”

Cái tên Nhạc Di phát ra nhưng không phải từ miệng của Nhạc Di mà là từ một giọng nói rất rất quen thuộc với cô trong 4 năm qua.

Nhạc Di quay sang hướng phát ra giọng nói đó là Thi Thi.

Hôm nay mọi người cũng họp mặt ở đây sao?

Bảo Trân và Tú Vy cũng ngó vào theo... ai cũng ngạc nhiên vì nghe Thi Thi bảo Nhạc Di bệnh không đến được. Không ai ngờ có thể gặp Nhạc Di ở đây và đang ngồi cùng một cô gái rất đẹp khác.

Nhạc Di nhìn biểu hiện của 3 người bạn, họ vừa nhìn cô rồi lại liếc nhìn JB, 3 cặp mắt giống như là đang hỏi “Đó là ai?”

Trong hoàn cảnh này Nhạc Di cũng không biết phản ứng ra sao vì cô và JB đang ngồi rất sát nhau bởi chiếc ghế đôi dành cho tình nhân không gọi là quá rộng, còn JB thì khuôn mặt cũng không khỏi ngạc nhiên nhìn 3 cô gái đang ngó mình bằng một biểu hiện rất tò mò.

“Các cậu đang làm giao thông bị tắc đấy!”

Nhạc Di chợt nhận ra giọng nói này, giọng Bắc trầm trầm và ấm áp quen thuộc trong suốt 2 năm qua của Lạc Mỹ khiến trái tim của Nhạc Di một lần nữa lại gọi lên bao cảm xúc... Tay Nhạc Di nắm chặt miếng nệm dưới ghế, JB khẽ liếc nhìn cô rồi lại quay lên nhìn cô gái đang bước tới gần 3 cô gái đang đứng ở lối lên cầu thang.

Lạc Mỹ không cao lắm, khá gầy, cô ấy có nét duyên dáng của các cô gái phía Bắc. Lạc Mỹ trông rất điềm tĩnh, khi nhìn thấy JB và Nhạc Di cũng không lộ ra bất cứ cảm xúc gì.

Nhạc Di không nhìn thẳng vào Lạc Mỹ chỉ quơ quơ cái điện thoại cho Thi Thi rồi ra ký hiệu ở tay sẽ gọi điện thoại lại.

Thi Thi hiểu, cũng khẽ gật đầu chào JB rồi vẫy tay với Nhạc Di và cùng cùng mọi

người đi lên cầu thang.

Trong lúc đi qua những kẽ hở của các bậc thang Nhạc Di không biết rằng đôi mắt của Lạc Mỹ khẽ nhìn cô. Lúc ấy JB cũng ngược lên nhìn một cách tự nhiên, 2 đôi mắt chạm nhau rồi Lạc Mỹ lại nhìn về hướng khác thật nhanh như chưa bao giờ liếc nhìn xuống.

Nhạc Di thờ dãi theo vô thức. Sự việc đến mức này cô mới hiểu rằng, bản thân cô vốn không thể kiên cường được, khi đau khổ đến gần, tình yêu thì đã quá xa rồi, lại chưa ổn định được tinh thần thì thà nhớ nhưng, hoài niệm còn hơn là phải gặp trực tiếp.

Lúc này phục vụ đã đưa một khai trà với những cái tách nhỏ rất đáng yêu, trà Lavender với Passion fruit cheese cake của JB và bánh cherry blossom của Nhạc Di đã được đưa lên.

JB đảo qua vài nước cho trà nở ra rồi lại rót vào những chiếc ly nhỏ, hơi trà tỏa ra mùi hương dễ chịu... JB đưa cho Nhạc Di một tách;

“Uống trà giúp tinh thần trở nên tỉnh táo và sáng khoái...”

“Cám ơn chị!”

“Em đang gặp chuyện gì buồn ah?”

JB vừa ngửi mùi hương trà vừa hỏi, Nhạc Di nhìn vào ngọn nến nhỏ với ánh lửa lung linh trên bàn rồi nói

“Người vào sau cùng lúc này là người yêu cũ của em! Đáng lẽ hôm nay mọi người hẹn nhau đi uống nước, nhưng vì em không muốn gặp mặt người ấy nên đã từ chối khéo... không ngờ mọi người lại đến đây... ối!!!”

Đoạn nói Nhạc Di ôm lấy cái gối và gục đầu vào đấy.

JB chỉ mỉm cười

“Xem ra các bạn của em đang nghĩ chị là tình yêu mới đấy! Lúc bước vào trông ánh mắt của họ nhìn chị như khẳng định là vậy.”

Nhạc Di tỏ ra ái náy, rồi lại buột miệng hỏi

“Vậy chị đã có người yêu chưa?”

JB gật gù “Hiện tại cô ấy đang du học ở Mỹ, khoảng 3 tháng nữa sẽ trở về!”

Lại ở nước ngoài sao? Nhạc Di cảm giác bây giờ cô không có nhiều thiện cảm với những ai quen xa... nhưng dù sao JB cũng không giấu giếm chuyện đã có người yêu!

“Chị có tin tưởng trong việc yêu xa không?”

JB suy nghĩ hồi lâu rồi nói

“Chị và cô ấy quen nhau đã ba năm rồi, nếu không tin tưởng thì có lẽ đã không quen lâu như vậy!”

“Vậy chị có yêu chị ấy không?”

Nhạc Di lại hỏi, giờ cô lại thấy mình hơi tò mò vô ý. Jb không nói gì lại mỉm cười, khi cô ấy cười hai lún đồng tiền lại rõ hơn, Nhạc Di bắt giác đỏ mặt tự nhủ hôm nay mình như một người ngốc nghếch...

“Vậy em nghĩ chị có yêu cô ấy không?”

Nhạc Di tiếp tục thấy xấu hổ cô không trả lời mà lại ăn một miếng bánh rồi lại tằm tất khen ngon.

“Chị không biết hỏi đến điều này có chạm tới nỗi buồn của em không nhưng chị cũng rất tò mò về việc hai người chia tay!”

Nhạc Di than thở nói

“Em bị đá chị ạ!”

Một câu đơn giản khiến JB bị sặc, Nhạc Di thấy vậy không khỏi bật cười.

“Chắc chị cho rằng em đang nói dối hử?”

Nhạc Di lấy khăn giấy trên bàn cho JB, cô cảm thấy hôm nay tuy gặp mặt Lạc Mỹ nhưng dù sao gặp gỡ một người chị như Jb lại khiến cô còn chút niềm vui. Nhạc Di cũng không biết tại sao bây giờ cô lại muốn tâm sự hết mọi chuyện buồn phiền của mình cho Jb nghe, có lẽ do một thời gian dài ngoài bạn bè thân thiết đã biết chuyện thì Nhạc Di vẫn chưa tâm sự chuyện của mình cho ai cả. Ngày nào cũng than thở với mọi người cũng khiến cô ái ngại. Bất giác cô lại nói

“Chị biết không, đó là mối tình đầu của em! Tụi em đã quen nhau hơn 2 năm rồi... Lạc Mỹ cũng là bạn chung trường Đại Học, tụi em tạo thành một nhóm và gọi là “Hội độc thân” cũng vì chẳng ai chịu quen bạn trai cả. Lúc đầu em chỉ nghĩ vì họ chưa tìm được đối tượng, mãi đến năm thứ 2 em mới biết thì ra 4 người họ đều thích con gái, sau ngày đó thì em mới biết nhiều điều về bản thân mình hơn em nghĩ. Em còn nhớ em đã từng để ý một giáo viên nữ dạy cô môn Pháp luật đại cương ở năm nhất Đại học, nhưng đó chỉ đơn thuần là ngắm nhìn, em thích nhìn cô, thích nghe cô giảng và hay tư tưởng bản thân là một anh chàng sinh viên đa tình và thích cô giáo dạy bộ môn đó. Mọi thứ chỉ diễn ra trong lối suy nghĩ của bản thân em... chuyện này em cũng chưa bao giờ kể cho mọi người trong nhóm nghe! Sau đó vào dịp sinh nhật của Thi Thi, tất cả mọi người tham gia ngày hôm đó đều là lesbian cả, Thi Thi còn ôm và hôn một cô bạn khác... Lúc đó đôi mắt em mở to và miệng thì A và O như thế này...”

Nhạc Di vừa nói vừa diễn tả khiến Jb không khỏi bật cười. Nhạc Di lại tiếp tục

“... nếu từ lúc đầu họ nói cho em biết thì em sẽ không ngạc nhiên như thế. Sau ngày đó thì Thi Thi đã nói hết cho em biết mọi chuyện. Em thực sự không biết mình có phải là như thế này không? Em rất sợ bản thân mình sẽ bị làm tổn thương hoặc ảnh hưởng, nhưng thực tế từ nhỏ đến lớn em lại không cảm thấy thích thú với những người khác giới. Thi Thi lúc đó trấn an em rất nhiều... nhưng em lại không biết là cô ấy trấn an em hay là giống như... lời kéo ấy!”

“Lời kéo? Cô ấy đã nói gì mà em nghĩ là lời kéo?”

JB bắt đầu tò mò

“Câu ấy đặt câu hỏi rồi em trả lời. Đại loại là “Câu có thích đàn ông không?” Em bảo “Không”, “Câu ra đường có thích nhìn gái đẹp không?” Em bảo “Có!...” là những câu như thế đấy, và rốt cuộc Thi Thi kết luận em sẽ không bao giờ có thể yêu đàn ông!”

JB nghe đến đó thì bật cười “Haha... bạn em đúng là rất có kinh nghiệm nhỉ?”

“Chị đang chăm chọc em đó ah?”

“Ai ngờ chăm chọc em chứ. Vậy em quen Lạc Mỹ khi nào?”

“Sau đó, khoảng... hơn 1 tháng, khi em và Thi Thi đi Úc về! Thời gian đó Lạc Mỹ rất quan tâm em, thường hỏi em có sợ chơi với những người đồng tính hay không? Em bảo nếu như mọi người vẫn giấu em thì em vẫn luôn thân thiết với mọi người như trước thôi, điều đó chứng tỏ dù có đồng tính hay không không quan trọng, quan trọng là cách sống và cư xử của mọi người ra sao!”

“Cô ấy ngộ lời với em trước?”

“Vâng! Có một hôm Lạc Mỹ rủ em đi uống nước, như mọi khi em nghĩ có mọi người đi cùng, nhưng hôm đó thì không. Cô ấy đưa em vào một quán cà phê dành cho đồng tính nữ, lần đầu tiên em tới quán đó... và Lạc Mỹ nói “Hay mình quen nhau đi...” lúc đó em đã nghĩ là cô ấy chỉ giỡn thôi, em cũng bảo “Uh... vậy hôm nay Di sẽ gọi Mỹ là ông xã...” bước đầu là như thế em chẳng có ý gì cả! Rồi dần dần sự đùa giỡn lại thành sự thật lúc nào kô biết! Có một lần cô ấy nhậu say rồi ôm em và bảo “bà xã à chúng ta quen nhau đi, quen thật ấy, ông xã rất thích em!”. Lúc nằm trong vòng tay của cô ấy em thật không nghĩ được gì, rồi em chấp nhận...”

Nói đến đó Nhạc Di chợt phát hiện ra một điều, từ lúc quen nhau chưa bao giờ Lạc Mỹ nói yêu cô, một lần cũng không! Có một lần Nhạc Di đã hỏi Lạc Mỹ, nhưng Lạc Mỹ bảo không được lạm dụng từ “yêu” nhiều, nói nhiều quá sẽ không có ý nghĩa.

Rồi cô lại mỉm cười, nụ cười như phát hiện ra bản thân mình thật ngốc vì đến tận bây giờ cô mới biết. Không biết từ lúc nào, khóe mi của Nhạc Di đã ướt, cô đang khóc sao? Cô tự trách bản thân đã quá yếu đuối rồi.

“Có thể đầu tiên em đến với Lạc Mỹ không phải là tình yêu! Chỉ là lúc đó em một mình lại biết ra nhiều điều, em như tò mò muốn tìm hiểu... chấp nhận quen là như thế.”

Nhạc Di lại bắt đầu rối lên. Không phải tình yêu sao? Vì tò mò sao? Vì thực tế Lạc Mỹ không yêu mình cho nên không bao giờ nói yêu mình.

JB nói như thế chỉ muốn mình được nhẹ nhõm hơn hay chăng?

“Em không biết! Có thể lúc đầu em không phải vì yêu nhưng dù sao cũng quen nhau 2 năm rồi, tình cảm cũng là thật... nếu nói em không yêu Lạc Mỹ thì lại không đúng.”

“Chỉ vì em cố gắng thể hiện rằng em và Lạc Mỹ yêu nhau thôi!”

Nhạc Di càng lúc càng thấy bối rối,

“Cái gì gọi là cố gắng?”

“Vì sự phản đối của bạn bè, và em muốn thể hiện cho họ thấy rằng ‘chúng tôi yêu nhau thực sự’...”

Jb nói một cách chậm rãi

“Đây chỉ là ý kiến của cá nhân chị thôi, em không cần để tâm”

“Thực ra từ lúc quen đến giờ Lạc Mỹ không hề nói yêu em, có thể chị đã đúng, từ một phía là em thôi. Khi bạn bè ra sức phản đối em đã trấn an bằng cách phải cho họ thấy rằng tụi em có thể đến với nhau lâu dài... Nhưng thực chất em chỉ là một thứ thay thế, trước khi quen em Lạc Mỹ đã quen một cô gái, Thi Thi từng nói với em đó là cô gái mà Lạc Mỹ rất yêu. Vì cô ấy đi du học nên họ mới chia tay, bây giờ cô ấy đã trở về và em thì bị bỏ đi không thương tiếc...”

Một giọt nước mắt nhỏ xuống tay cô! Nhạc Di khóc lúc nào bản thân cô cũng không hay biết, do cảm xúc đè nén hay vì phát hiện ra mình bị lừa dối bấy lâu. Jb nhìn cô với ánh mắt dịu dàng rồi lấy khăn giấy đặt vào tay cô, Jb nói

“Em nên thấy mai mắn! Vì em đã không còn liên quan đến người đó nữa, cuộc sống tươi đẹp của em sẽ bắt đầu từ đây. Em hãy sống tốt để cô ấy thấy rằng từ bỏ em là một mất lớn, em còn trẻ mà... hãy thử gặp gỡ và tìm hiểu những người khác và sẽ có một người yêu em bằng cả trái tim họ.”

Chưa bao giờ Nhạc Di cảm thấy biết ơn một người như thế này, nếu hôm nay cô không gặp Jb cô sẽ vẫn còn giữ mãi cái nỗi đau này, nhưng hiện tại dấu vết cũ tuy được làm mờ nhưng một dấu vết mới lại đến. Nhạc Di trầm lặng một chút, rồi lau khô nước mắt. Cô lấy lại sự bình tĩnh của bản thân. Cô hít một hơi thật sâu

“Từ nay em sẽ sống tốt! Chỉ là nhất thời cảm thấy trống trải và chưa quen thôi...”

JB bắt chợt vỗ nhẹ lưng Nhạc Di rồi nói một cách phấn chấn

“Không nói những chuyện đó nữa! À đúng rồi em có xem bộ phim Avatar chưa?”

Cặp mắt Nhạc Di chợt sáng bừng lên, cô lại háo hức nói

“Vẫn chưa! Em đang muốn đi xem lắm”

“Vây tốt rồi! Nếu em rảnh tối mai đi xem cùng chị. Chị đã xem 2D rồi nhưng muốn thưởng thức 3D hơn.”

Hai người bắt đầu rôm rả về chủ đề phim ảnh, công việc và bạn bè. Không ai đề cập đến chuyện tình cảm của đôi phương.

Nhạc Di kể cho Jb nghe về Hội độc thân và công việc cũng như khó khăn của cô hiện tại. Về hoàn cảnh của cô, về ba mẹ nuôi đã qua đời và sống cơ đơn trên thế giới này.

Jb chăm chú nhìn Nhạc Di nghe cô kể về một nửa cuộc đời đã qua, JB lại thể hiện từ cảm xúc ngạc nhiên cho đến cảm thông rồi lại thấy nể trọng cô gái này. Nhạc Di tuy là con gái nhưng lại rất biết phấn đấu, biết vượt qua khó khăn trong cuộc sống. JB thầm nghĩ nếu là cô thì cô có thể giống Nhạc Di hay không?

Cả hai người nói chuyện quên cả thời gian, dàn nhạc bắt đầu ngưng đánh...

JB gọi người tính tiền, cô khéo léo giành trả tiền.

Lúc này Nhạc Di mới nhớ, mình lại quên nhắn tin cho Thi Thi, cô lấy điện thoại ra nhắn tin báo Thi Thi biết là cô về, Nhạc Di biết thế nào về đến nhà Thi Thi cũng tra hỏi. Nhạc Di chợt thở dài rồi đứng lên cùng JB đi xuống. . .

Vừa bước ra khỏi quán, con gió lạnh thổi ủa về, Nhạc Di hơi co ro lại. . . Bất chợt một chiếc áo vest được choàng lên người cô.

Nhạc Di khẽ ngạc nhiên, là áo của JB, cô quay sang JB lại nhìn cô cười. . .

“Trời lạnh lắm, em mặc mỗi áo thun sao chịu nổi. Chị từng ở Anh, thời tiết như thế này là mát mẽ đối với chị. . .”

Nhạc Di thấy ấm áp trong lòng và cảm ơn JB. Hai người lại bắt đầu cười nói vui vẻ đi xuống đoạn dốc để lấy xe.

Lúc bấy giờ Thi Thi và cả Lạc Mỹ cùng ba người còn lại cũng đi xuống, ai cũng nhìn thấy cảnh thân mật đó. Họ bắt đầu bán tính bán nghi về mối quan hệ mới của Nhạc Di.

Tú Vy chợt nói “Trông họ xứng đôi nhỉ?”

Bảo Trân thêm vào “Vây thì tốt rồi. . .”

Thi Thi liền nhìn biểu hiện của Lạc Mỹ, đôi mắt dưới cặp kính màu đen vẫn không thay đổi, thấy vậy cô liền chăm chọc “Xem ra mình đã lo lắng về việc Nhạc Di bị Mỹ đá rồi. . . hôm nay cậu ấy vẫn rất vui vẻ gặp đối tượng mới đây”

Lạc Mỹ nói mà không quay sang nhìn mọi người “Có quen hay không làm sao mà biết được, các cậu khéo lo rồi. . .”

Đoạn nói Lạc Mỹ có điện thoại, là của Nicky, cô nhẹ nhàng nghe máy;

“Khoảng 15 phút nữa. . . ừh. . . chị biết. . . chị nói không có là không có mà. . . làm liều cái gì chứ. . . được rồi, bye bye”

Lạc Mỹ thờ dài cúp điện thoại, Thi Thi, Bảo Trân và Tú Vy không đợi Lạc Mỹ mà đi trước lấy xe.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Người Lạ

“Thi Thi vừa nghĩ đến đó cô lại ngược lên nhìn Louis.

“You is Butch?”

Louis nhúng vay rồi cười vui vẻ!

Đoạn nói thì có một cô gái như người mẫu đi đến khoát lấy cánh tay Louis rồi quay sang nhìn Thi Thi

“Louis..., who is this girl?””

./././

Sáng Chủ Nhật.

Buổi sáng cuối tuần đầu tiên Nhạc Di thấy phấn chấn từ khi chia tay, cô mở tung rèm cửa để tia sáng tràn ngập vào cả căn phòng, cô ra balcony hít thở không khí trong lành. Lâu rồi cô chưa đứng ở balcony ngắm nhìn cảnh vật xung quanh vào sáng tinh mơ như thế nào.

Mọi thứ bắt đầu mới mẻ từ đây, cô thăm nhủ.

Nhạc Di bắt đầu vệ sinh cá nhân. Cô thay một bộ quần áo đáng yêu hơn bình thường, cô soi kỹ mình trong gương, với chiếc áo pull và quần Jean ôm trông cô vẫn rất Teen.

Nhạc Di thoa một lớp kem dưỡng ẩm và son môi. Cô nhìn kỹ mình trong gương và tự nói “Cô gái à, cô rất xinh đẹp vì thế đừng sợ không có người yêu ! Ai đánh mất cô là một tổn thất lớn. . .”

Đoạn nói điện thoại của Nhạc Di reo lên, là Thi Thi;

“Này có ở nhà không? Tí mình sang...”

“Mình định đi siêu thị đây, Thi qua đi ăn sáng với Di luôn”

“Vây 15 phút nữa đứng ở dưới bãi đỗ xe đợi Thi nhé”

“OK! Qua nhanh đây”

Nhạc Di cúp máy, lại nhìn mình một lần nữa trong gương, cô mỉm cười và thấy hài lòng về bản thân mình.

Sau khi dạo quanh siêu gần một giờ đồng hồ thì chiếc xe đẩy của Nhạc Di cũng được chất đầy.

Thi Thi nhìn cô đầy nghi hoặc “Này bao lâu rồi cậu không đi siêu thị đây?”

Nhạc Di đang mân mê một chai nước hoa và cứ ngửi ngửi rồi lại thử hết loại này đến loại khác...

“Những thứ ở nhà toàn là đồ của Lạc Mỹ, mình bỏ hết rồi, phải mua lại thứ mới để dùng chứ...”

Thi Thi tò vò đồng tình rồi lại tò mò “Nhưng nói mới nhớ, người hôm qua là ai vậy? Di quen lâu chưa”

“Mới gặp hôm qua thôi! Trên diễn đàn chị ấy tên JB.Hiếu, Thi quen biết nhiều có biết chị ấy không?”

Thi Thi suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu

“Mới nghe lần đầu, có vẻ là thành viên mới! Hoặc là đổi tên, không ai biết được, để Thi điều tra xem sao!”

Nhạc Di nghe thế liền phì cười “Làm gì mà nghiêm trọng vậy, mình thấy Profile của chị ấy tham gia cũng lâu rồi, cái tên đó cũng không có thay đổi”

Thi Thi càng cảm thấy tò mò hơn “Vây à! Sao mình lại không biết ta... hôm nào hẹn ra uống nước đi, mà Di bảo chị ấy có người yêu rồi, vậy người yêu của Jb là ai nhỉ?”

Nhạc Di liền thờ dãi rồi lắc đầu “Cái đó thì mình không biết... cậu muốn đổi nghề làm thám tử à?”

Nhạc Di kéo xe đi về quầy thực phẩm

“Này hôm nay muốn ăn gì? Tự dung mình muốn nấu ăn...”

“Ăn gì cũng được, mà không ở với cậu cả buổi được đâu tối nay mình có hẹn rồi.”

“Hẹn với Lam à? Dạo này chị ấy khỏe chứ?”

“Bọn mình chia tay rồi mà...” Thi Thi nói một cách bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhạc Di không khỏi ngạc nhiên “Này không phải chứ, tuần trước thấy Thi và she còn tình cảm lắm cơ mà...”

“Di cũng nói là tuần trước mà, bây giờ và tuần trước khác rồi. Gần một tuần không gặp Di thì có bao nhiêu chuyện xảy ra đó. Với lại trong lúc cậu đang thất tình mình cũng chẳng muốn nói làm gì...”

Nhạc Di liền nhúng vay và thở dài vì cô biết rõ cô bạn thân của mình thuộc tuýp người chưa ăn chóng chán, nếu lần này cô đoán không lầm thì Thi Thi sẽ lấy lý do là không hợp, không vui và không thấy yêu... Thi Thi là một cô gái xinh đẹp, đôi lần Nhạc Di tỏ ra ghen tị vì sự xinh đẹp và đáng yêu của Thi Thi. Xuất thân trong một gia đình khá giả, lại là con một, học hành giỏi giang... Còn nhớ thời gian đi học, nếu không phải chơi thân với Thi Thi thì có lẽ mọi người sẽ chẳng biết Nhạc Di là ai. Thi Thi là hoa khôi của trường Đại Học Luật, con người xuất chúng lại có sắc đẹp sắc sảo, Thi Thi khiến không biết bao nhiêu trái tim nam – nữ tan chảy vì cô.

Còn nhớ lần đầu tiên gặp Thi Thi, cô đã va phải Thi Thi khi vào căn tin, cú va chạm khiến quần áo của cả hai bị bẩn do ly cà phê sữa của Thi Thi đang cầm trên tay cũng theo đó mà đổ xuống.

Thi Thi là người vui vẻ và dễ tính, không cau có và cần nể (có lẽ vì va phải con gái ~~~) Thi Thi liền đỡ cô đứng dậy, bạn bè liền nhanh chóng đưa cả hai vào phòng thay đồ của CLB Văn Nghệ để thay áo thể dục mặc.

Lần đầu tiên có một cô gái thay đồ trước mặt Thi Thi...

Nhạc Di còn nhớ rất rõ, Thi Thi chảy máu mũi, khuôn mặt đỏ lên vì điều gì không biết được.

Nhạc Di thì sợ hãi vì không rõ cú va chạm vừa rồi có đụng trúng chỗ nào của Thi Thi hay không. Chưa kịp mặc áo thun thể dục vào, cô liền mở balo lấy ngay khăn giấy đến cho Thi Thi trong bộ dạng chỉ có một chiếc áo chip màu đỏ... Khi Nhạc Di vừa cúi xuống thì Thi Thi đã ngất xuống từ lúc nào.

không biết.

Chợt nghĩ đến đó Nhạc Di lại bật cười.

Thi Thi liền quay sang gõ yêu vào đầu của cô.

“Này ... bộ thấy mình mới chia tay ,Di vui lắm sao mà lại cười chứ?”

“Hi hi không phải , tự nhiên Di nhớ lại lần đầu gặp Thi ở trường và vào phòng thay đồ thôi ...”

Vừa nghe Nhạc Di nói , Thi Thi lại liền đỏ mặt , trợn mắt lên nhìn Nhạc Di

“Ê không được nhắc đến lần đó ... tại từ nhỏ đến lớn có bao giờ thay đồ với con gái đâu cơ chứ? Mà cậu cũng vô ý tứ thật , thấy mình ở đó sao lại chẳng chịu quay lưng chỗ khác , cứ đứng trước mặt mà còi ...”

“Nhưng tội mình là con gái cả mà ... à à ...” Đoạn nói Di liền gõ vào bộ nhớ của mình “ ... mình quên mất , quên mất Thi Thi thích con gái hihi”

Thi Thi không thèm trả lời Nhạc Di mà quay sang kéo xe đẩy về phía quầy thanh toán.

Nhạc Di vẫn cười vui vẻ và lấy đồ trong túi xách ra, Thi Thi không thèm nói chuyện với cô nhưng được một lúc sau thấy có một nhóm đang quay phim ở trước khu vực bán mỹ phẩm cô lại tò mò

“Này bên đó đang đóng phim Thi qua đó xem tí nhé!”

“OK!”

Thi Thi liền hòa vào đám đông xem có diễn viên ca sỹ nào quen thuộc hay không.

Có một số người cô biết mặt, là diễn viên trẻ thường hay xuất hiện trên ti vi, nhưng cô lại chẳng nhớ tên ai, họ đang tạm ngưng để xem lại bản quay vừa rồi.

Thấy cũng không có gì hứng thú, cô lại chen ra đám đông... trong lúc đó có người lại gọi tên cô “Bạn là Thi Thi đúng không?”

Thi Thi nghe ai gọi tên mình bất giác cô cũng quay lại về phía phát ra giọng nói.

Đó là một chàng trai khá trẻ.Cao tầm 1m68 , tóc nhuộm vàng, nước da trắng và đeo một cái kính râm tổ ong.

Cậu ta mặc một bộ quần áo màu trắng từ trên xuống dưới và tiến lại gần Thi Thi.

Thi Thi phát hiện ra có vẻ cậu ta còn cao hơn là cô nghĩ, cô phải ngước lên để nhìn chàng thanh niên này.

“Cậu là ...”

“Louis La!”

Chàng trai tên Louis nhe răng cười tươi rồi đưa tay ra với Thi Thi khiến cô hơi ngỡ ngàng ,Thi Thi đang trách thầm rằng sao bản thân cô lại không nhớ được mình có một người bạn nào tên Louis mà đẹp trai như tên này nhỉ?

Thi Thi cười ngượng rồi lại bắt tay với Louis.

“Thật ra mình chưa bao giờ gặp nhau ^^ ... kiểu chính thức như thế này!”

Louis nói một cách thẳng thắn.

Còn Thi Thi thì lại thấy hết ngỡ ngàng này đến ngỡ ngàng kia.

“Vậy tại sao anh lại biết tên tôi ?”

“Party – The L !”

Louis lại nói một cách dứt khoát.

Thi Thi càng lúc càng rối bời. Cô dần dần nhớ ra, Party – The L là một party được tổ chức tại Úc, có một lần cô đi du lịch lại ngay dịp hội Lesbian ở Sydney tổ chức Party và cô cũng tham gia. Nhưng vì hôm đó quá đông cô không nhớ rõ hết tất cả mọi người.

Thi Thi vừa nghĩ đến đó cô lại ngước lên nhìn Louis.

“You is Butch?”

Louis nhúng vay rồi cười vui vẻ!

Đoạn nói thì có một cô gái như người mẫu đi đến khoát lấy cánh tay Louis rồi quay sang nhìn Thi Thi

“Louis..., who is this girl?”

Thi Thi nghe thế liền cảm nhận được một luồng điện trong mắt của cô gái mới đến. Thi Thi cũng cảm thấy mọi người xung quanh bắt đầu chú ý đến Louis và cô ta nhiều hơn. Cô gái mặc một bộ váy ngắn khá sexy, mang đôi giày cao khoảng 7 phân mới đứng bằng với Louis. Khuôn mặt được trang điểm một cách tỷ mỉ... Thi Thi thầm nghĩ không biết bộ mặt sau khi tẩy trang đó thì sẽ như thế nào, có được xinh đẹp như lúc này hay không.

Thật ra Thi Thi cũng là một cô gái xinh đẹp, nhưng nét đẹp của cô vẫn chưa được mài dũa, nếu cô trang điểm và ăn mặc cầu kỳ thì không thua gì các cô người mẫu, so với cô gái đang đứng cạnh Louis thì Thi Thi hơn hẳn cô ta về hình thể lẫn sắc đẹp.

Louis liền giới thiệu với cô gái đứng bên cạnh

“Sam, this is my friend, Ms Thi Thi.”

Thi Thi cũng lịch sự chào hỏi...

“Hi, Nice to meet you”

“Nice to meet you too”

Sam nói rồi tỏ vẻ kiêu kì rồi lại quay sang nói nhỏ vào tai của Louis.

Louis gật đầu rồi Sam bỏ đi.

Thi Thi thì lại thấy ngán ngẩm mấy cô chân dài mà não thì ngắn này!

Thi Thi biết rõ cô ta là người Việt Nam nhưng lại thể hiện phong cách như mới ở nước ngoài về... lại còn nói tiếng Anh.

“Cậu cho mình số điện thoại được không? Louis nói

“Xin lỗi! Nhưng tôi không quen cho số người lạ... nếu có duyên thì sẽ lại gặp nhau!”

Thi Thi cảm thấy cái tên Louis này cũng không phải dạng đẳng hoàng gì. Bản thân cô không có cảm tình lắm với mấy tay giàu có tóc vàng tóc đỏ như thế này!

Louis định nói gì đó nhưng chuông điện thoại của Thi Thi lại reo vang, là Nhạc Di.

Thi Thi liền quay lưng và nhìn hòa vào đám đông, Nhạc Di đang đứng ở cách cô không xa. Cô tắt máy rồi lại nói với Louis.

”Xin lỗi, tôi phải đi...bạn tôi đang đợi, nếu có duyên chúng ta lại gặp. Chào cậu!”

Không đợi Louis nói thêm lời nào, Thi Thi chen ra khỏi đám đông và phụ Nhạc Di xách một túi đồ to.

Louis chăm chú nhìn cả hai, mỉm một nụ cười khó hiểu, cô gái tên Sam lại đến khoát tay Louis.

“Lại một đối tượng mới của anh à?”

“Không cục cưng à. Đó là một cô bạn cũ anh gặp cách đây đã lâu...”

Vừa nói Louis vừa quay sang vuốt nhẹ cái cằm thon gọn của Sam “...không ai sánh bằng em đâu!”

“Anh thật dẻo miệng.”

“Em quay chương trình xong chưa?”

“Xong rồi, giờ em muốn đi mua sắm...” Sam không nhẽo.

“OK! Nhưng trước tiên anh phải đặt vé máy bay đã. Tối nay anh phải bay về Mỹ, ông già lại la lối lên rồi!”

Louis vừa nói vừa ôm eo Sam đi lên thang cuốn...

Từ trên cao Louis vẫn trông thấy hai cô gái đang đứng trước cửa ra vào. Louis cười vui vẻ. Sau cặp kính râm tổ ông, khó ai hiểu được Louis đang suy nghĩ điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Bảo An!

An ngồi và mân mê chiếc nhẫn ở ngón út bên tay trái, một chiếc nhẫn bạc đã hơi ố màu nhưng xem ra vẫn được chủ nhân của nó coi trọng. Cô chăm chú nhìn vô định ở một khoảng không trước mặt, đôi mắt ẩn chứa bao nhiêu điều tâm sự...

“Người lúc nãy Thi quen à?”

Thi Thi đang ăn một hũ sữa chua, không nhìn Linh Lan mà trả lời

“Lan có nhớ Party – The L ở Sydney không?”

Linh Lan vừa soạn đồ đặt vào tủ lạnh vừa gật gù,

“Nhớ chứ, lần đó tại mình cũng tham gia mà... Sau khi về nước thì mình và Thanh cũng quen nhau!”

Thi Thi lại nhìn Linh Lan, thấy sau khi nhắc tên của Thanh vẫn tỏ thái độ bình thường lại khiến cô an tâm

“Cái tên lúc nãy cũng có tham gia Party đó nữa. Nhưng trong trí nhớ của Thi thì chẳng nhớ nổi hẳn là ai.”

“Không nhớ cũng đúng, bây giờ hỏi lại mình mình cũng chẳng nhớ đâu. Đồng như thế mà... À...”

Đoạn nói Linh Lan chợt khựng lại suy nghĩ gì đó rồi lại lắc đầu và nói tiếp,

“Vậy ra hơn hai năm rồi mà người ta vẫn còn nhớ Thi, chứng tỏ anh ta có cảm tình với Thi rồi nên mới khắc ghi hình bóng trong lòng như thế ... sẵn bây giờ chia tay hay tìm hiểu đi.”

Thi Thi liền biểu lộ cảm xúc không đồng tình

“Linh Lan, cậu không hiểu là từ trước đến giờ mình không có thích những dạng như Bucth(*) sao? Nếu đã thế mình thà quen con trai luôn rồi! Với lại nhìn cái kiểu cách ăn chơi như thế, quen chỉ khổ thêm thôi...”

Linh Lan liền cười, lại không nói thêm gì mà bảo Thi Thi phụ mình làm thức ăn.

Hôm nay cô sẽ làm vài món đãi cô bạn thân của mình.

Thi Thi rất thích ăn món súp lơ, thịt bò xào bông cải và trứng chiên. Linh Lan cũng mua đầy đủ phụ liệu để làm các món ấy.

“Thi Thi gọi cho Bảo Trân và Tú Vi cùng sang nhé!”

“Thi nhắn rồi, 30 phút nữa mọi người qua. Đúng rồi, cậu rủ cả Jb qua ăn cùng.”

Nhắc đến Jb Linh Lan mới nhớ hôm nay có hẹn đi xem phim cùng cô ấy.

“Để mình nhắn xem sao.”

Linh Lan liền lau tay và bấm gọi số điện thoại của Jb.

Sau vài tiếng tút không ai nghe máy thì Linh Lan để lại lời nhắn sms.

“Hôm nay em có nấu cơm trưa đãi bạn bè . Nếu chị rảnh thì qua chơi nhé, địa chỉ của em là Chung cư X , E805

Em đợi tin hồi âm của chị .”

Sau khi nhắn tin xong, Linh Lan lại quay về vị trí bếp chính của mình. Thi Thi cũng phụ cô rửa rau củ... cả hai cô gái đều rất duyên dáng và đẹp đôi. Người ngoài nhìn vào không biết lại tưởng rằng họ là một Couple.

Mọi hành động cử chỉ dành cho nhau đều rất tự nhiên và thân mật. Không một chút e dè hay ngại ngùng, bởi vì họ là bạn thân của nhau.

Tuy nhiên hiện tại hai người ai cũng trong trạng thái single available.

Với họ có thể khi không có tình yêu ở hiện tại lại thoải mái và nhẹ nhàng nhất! Nhưng trong cuộc sống, họ cũng không ngừng tìm kiếm, một thứ tình yêu và hạnh phúc đích thực dành cho mình.

**

Sau khi tắm xong, Jb không mặc gì bước ra khỏi buồng tắm.

Cô lấy một cái khăn đặt sẵn trên giường và quấn quanh người.

Jb tiến về bếp ăn và pha một ly cà phê. Cô ăn nhẹ ở hai thái dương của mình. Đêm qua sau khi đi cùng Linh Lan, Jb có hẹn một nhóm bạn người nước ngoài tại Bar Blanchy tast. Về đến nhà cũng hơn 2 giờ sáng.

Jb có uống vài ly Hennessy. Lâu rồi không uống rượu, khiến cô hơi choáng và nhức đầu. Cô liền kiểm tra điện thoại, có 5 cuộc gọi nhỡ và 3 tin nhắn:

Đầu tiên là ba cuộc gọi nhỡ của “Honey”

Tiếp theo là của “Linh Lan”

Sau cùng là của “An”

JB lại mở hộp thư để xem tin.

Honey – “Tối qua chị về trễ lắm sao? Khi nào thức nhớ gọi cho em! Yêu chị”

An “Đi ăn trưa không chị dâu? 11 giờ tại Maya nhé”

Linh Lan “Hôm nay em có nấu cơm trưa đãi bạn bè . Nếu chị rảnh thì qua chơi nhé, địa chỉ của em là Chung cư X , E805

Em đợi tin hồi âm của chị”

JB liền nhắn tin hồi âm. Rồi cô lại nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ rồi, cô thờ dãi rồi liền vào phòng trong và thay một bộ quần áo mới.

Maya Coffe tọa lạc tại một khu vực sầm uất ở quận trung tâm. Nơi có đông dân cư nước ngoài sinh sống và làm việc tại Việt Nam.

An ngồi tại tầng 1, cô chọn ngồi ở một vị trí có thể ngắm nhìn không khí tấp nập của dòng người qua lại ngay trung tâm Sài Gòn, từ trên cao cô có thể trông thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Jb đang đi vào bên trong.

Khoảng một lúc sau chưa đầy 5 phút, JB đã ngồi ở trước mặt cô.

Cô bé phục vụ nhanh chóng đặt menu lên bàn cho Jb.

Jb lại quay sang An “Em đã gọi gì chưa?”

An chăm chú nhìn cô bé phục vụ còn khá trẻ và có đôi chút rụt rè “Hôm nay có món nào ngon không em?”

Cô bé liền lúng túng chưa kịp trả lời thì Jb đã lên tiếng

“Em cho chị một phần cơm Pacella, 2 phần Beef Steak và salad. Một ly cam vắt và ... em muốn ăn thêm gì không?”

Jb chuyển thực đơn đưa cho An, An nhìn Jb, Jb lại nhướn đôi mày lên nhìn An rồi giương nhẹ khóe môi.

“Như vậy được rồi, lúc này em vừa đi ăn với bạn xong...” An nói

JB đưa lại menu cho cô bé phục vụ. Cô bé đọc lại order một lần nữa và liền quay vào trong.

An liền hạ cặp kính xuống tới sống mũi và chăm chú ngắm nhìn cô gái một cách tò mò rồi nói “Đạo này con gái Việt Nam xinh nhỉ? Cả một cô bé phục vụ bình thường cũng xinh xắn rồi. ... Đúng là em phải thu xếp công việc về đây sớm hơn.”

“Cô bạn gái Hot Girl của em sao rồi?”

An ngồi lại ngay ngắn và tháo cặp kính râm tỏ ông ra. Đôi mắt màu đen thật nổi bật bởi màu tóc và da của cô, sự cuốn hút kì lạ khiến cho đối phương nhìn vào cảm thấy rất thích thú. An cài cặp kính vào trước ngực áo, tỏ vẻ bình thản;

”Chị cũng biết là em đâu thích mấy cô chân dài. Em chỉ quen chơi thôi... vui thì đến chán thì đi, các cô gái đó chỉ cần vài cái thứ hàng hiệu là OK! Em xem như là ăn bánh trả tiền...”

”Em như một quý ông hẳn hoi nhỉ?” Jb chăm chọc rồi lại nói tiếp “Sao em về Việt Nam mà không nói cho cha và chị em hay?”

An thờ dài uống một ngụm nước cocktail.

“Em lớn rồi đâu còn nhỏ nữa mà sao cha và chị cứ quăn thúc em nhỉ?”

“18 tuổi không gọi là lớn lắm đâu em! Lúc chị bằng tuổi em cực hơn gấp mười lần đó”

An xua xua tay rồi nó lảng qua chuyện khác

“Thôi không nói chuyện công việc nữa... em có chuyện khác để nói với chị đây!” An liền đánh trống lảng.

“Chị còn nhớ cô gái em từng nói với chị tại Party The L ở Sydney không?”

Jb hơi nhú mày rồi lại nhướn mày sau đó lại gật gù “Uh, nhớ!”

“Hôm nay em đã gặp được cô ấy! Chị thấy quả đất này có tròn không hì?”

Jb tỏ vẻ hơi nghi ngờ “Em gặp cô ấy à?... Where , When ?”

An cảm thấy thật phẫn chấn hẳn lên khi nói về cô gái bí mật của cô,

“Ở siêu thị hồi sáng, Sam đi quay chương trình cho một hãng mỹ phẩm vô tình em gặp cô ấy... Em cũng không biết có đúng là cô ấy không nhưng cô bạn đi chung cùng cô ấy thì em lại nhớ rõ, tiếc là vẫn chưa có số điện thoại liên lạc. Nhưng em tin nhất định em và cô ấy sẽ lại gặp nhau thôi...”

Đoạn nói phục vụ liền đặt lên bàn cho Jb một ly nước cam. Jb lịch sự cảm ơn vừa khuấy ly nước màu cam ngon lành của mình vừa nói,

“Chị đoán là cô ấy không nhớ rõ em là ai đúng không?”

An không cảm thấy thất vọng mà lại càng thích thú hơn

“Chuyện đó không quan trọng chị ạ, em đã ra tay thì con ruồi còn không thoát nổi lòng bàn tay em mà!”

Vừa nói An vừa làm hành động nắm hờn bàn tay lại giữa không trung.

JB chỉ biết cười và nhắc nhở “Chị nhắc em một điều, có những cô gái họ không cần vật chất như em nghĩ đâu. Em phải chinh phục cô gái ấy bằng những gì mà em không có... vì em chưa gặp thôi!”

“Em không tin, để rồi xem sao...” An lại tỏ vẻ tự tin và nói một cách chắc chắn.

JB lắc đầu “Em đúng là một đứa con nít trong hình hài người lớn mà”

An cười khẩy “Vậy phải xem đứa con nít như em làm được gì đã...”

“Xin lỗi quý khách gọi một phần cơm Pacella, 2 phần Beef Steak và salad đúng không ạ” . Người phục vụ hỏi

“Vâng...” Jb lịch sự trả lời;

Ngay lập tức phần thức ăn của Jb và An được bài lên bàn.

“Chúc quý khách ăn ngon miệng” Người phục vụ vừa nói xong và lui vào trong.

Vừa trải khăn ăn ra Jb lại tiếp tục

“Chị cũng vừa kết bạn với một cô gái. Khá xinh xắn nhưng vừa mới chia tay người yêu, tối nay có hẹn nhau ra xem phim. Nếu em rảnh thì đi cùng...”

“Ồ... em sẽ mách chị Anny chị dám hẹn con gái đi chơi riêng!” An láu lỉnh

“Chị và Anny quen nhau ba năm rồi, thời gian chị ở Anh và chị em ở Mỹ cũng xa nhau hơn một năm. Giờ chỉ còn ba tháng là gặp chẳng lẽ chị vì một chuyện đi xem phim với bạn bè mà chia tay nhau sao? Em cứ việc mách nước...” Jb nói liền tự tin nói.

An liền nhìn Jb với ánh mắt ngưỡng mộ “Không biết khi nào em mới được như hai người nhỉ? Hạnh phúc khiến người ta phải ghen tị...”

“Em nghiêm túc trong chuyện tình cảm lại, bớt rong chơi và đùa giỡn với tình cảm của người khác dành do mình em sẽ thấy điều mà em chưa bao giờ

thấy!”

An thờ dài, lại bắt đầu thuyết trình tình yêu nữa đây...

“OK ! I understand....” An nói bằng một thái độ hờ hững

JB thân nhiên nói “Sẽ có một ngày em chết trong tay một cô gái lúc đó em sẽ hiểu...”

Liên thì Jb xo xo cái đầu được vuốt gel bóng loáng và nề nếp của An. An liền thì tỏ vẻ bức mình la ó lên vì bị bà chị Jb chọc ghẹo và xem mình là đứa trẻ.

“Thôi được rồi! Ăn đi nào... em còn một số chuyện phải làm không muốn đôi co với chị nữa” An liền bỏ dao nĩa xuống bàn.

“Biết thế chị đã qua nhà ‘bồ nhí’ ăn rồi, hôm nay có người nấu ăn mời chị sang ăn trưa cùng mà chị đã từ chối để gặp em đấy!”

“Thích nhĩ? Sao chị không qua đi... em sẽ mách thật đấy! Con gái Việt Nam rất cảm động... em không tin chị không bị say nắng say mưa với một em nào nóng bỏng đâu”

Jb nghe thế liền phì cười;

“Em nghĩ chị là ai? Chị không ham hố giống như em đâu... muốn chị yêu thích một người rất là khó!”

“Ai chà... nói có vẻ tự tin nhĩ?”

Jb dùng ăn ngược lên nhìn An dò xét “Này, hình như em rất mong chị có bồ nhí để phản bội chị em nhĩ?”

“Nè... làm gì có chứ!” An liền phản ứng “Anny quen một người như chị em rất yên tâm, em đâu nỡ lòng nào phá hoại hạnh phúc của chị ruột mình như thế... Chị cứ nghĩ oan cho em”

An có điện thoại, cô vừa xem xong lại liền bấm tắt rồi lại thờ dài lắc đầu. Jb đón chùng lại một cô gái chân dài nào đó gọi cho An.

“Sao trông ngán ngẩm thế...”

An nhúng vai trề môi “Đôi khi chị sẽ bị bội thực bởi chân dài, em ngán tới tận cổ rồi haha...”

JB lại thờ dài, thật ra An tuy có vẻ là một tay chơi nhưng thực tế bản tính của cô bé lại khá tốt, Jb biết An khi cô chỉ một cô nhóc, cách đây năm năm An chỉ đứng chưa tới vai cô vậy mà bây giờ đã cao đến như thế này.

Con bé có cá tính mạnh, lúc đó cô thường nói với Anny rằng “không khéo lớn lên lại là một cô nàng Tomboy lém lỉnh...”. Thực sự lúc 13 tuổi An đã ra dáng như một cậu nhóc, cô ân vận như con trai và lần đầu tiên gặp mặt Jb cô đã bảo rằng sau này sẽ lấy Jb làm vợ. Nghĩ lại lúc đó Jb đều không khỏi phì cười, sau đó hai năm thì Jb và Anny chính thức quen nhau, An 15 tuổi có phần ra dáng hơn và chăm chút cho vóc dáng của mình. Lúc đó An không nói tới việc cưới Jb nữa mà lại nói rằng “hieu chị đối xử tệ với chị tôi sẽ đập chị một trận ra trò...”

Khuôn mặt của An cách đây năm năm với hiện tại có nhiều nét thay đổi, nhưng cặp mắt kiên định và thu hút người khác vẫn không thay đổi là bao.

Bây giờ với khuôn mặt ở độ tuổi 18, nét đẹp có phần lạnh lùng và vóc dáng cao ráo phong lưu như thế này, An khiến không ít các cô gái điêu đứng vì mình. Dù có ở trong giới này hay không An cũng tự tin khiến các cô gái khác yêu mình.

Hai năm trước một lần sang California, An đã háo hức bảo với Jb rằng đã thích một cô gái trong một buổi Party nào đó. Nhưng bản thân An lại không biết gì về cô gái mình thích, Jb lại trấn an rằng có thể đó chỉ là ấn tượng dành cho một người nào đó thôi, không ngờ tới tận bây giờ An vẫn còn nhớ đến cô gái đó.

An ngồi và mân mê chiếc nhẫn ở ngón út bên tay trái, một chiếc nhẫn bạc đã hơi ố màu nhưng xem ra vẫn được chủ nhân của nó coi trọng. Cô chăm chú nhìn vô định ở một khoảng không trước mặt, đôi mắt ẩn chứa bao nhiêu điều tâm sự...

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hồi Hận

“Khi Nicky trở về, Thanh vẫn mang con tim ngày nào của mình dành cho cô, nhưng thực chất trái tim hiện tại của Thanh đã không toàn vẹn, cái cảm giác

đau nhói hiện tại khi thấy Linh Lan thân mật với người khác và khi Linh Lan nhìn cô với đôi mắt như một người xa lạ thì cô đã biết đau...”

./././

Thời tiết tháng 9 đã bắt đầu trở lạnh.

Lần này Linh Lan rút kinh nghiệm cô mặc áo ấm và mang một cái khăn quàng cổ bằng len màu đỏ bọc đỏ. Cô đứng đợi Jb tại khu vực bán vé, ngày cuối tuần Galaxy Nguyễn Du đông hơn bình thường. Không chỉ có nhiều người đi xem phim, mà hôm nay còn có chương trình Event của một hãng thời trang tổ chức tại đây, thu hút không ít phóng viên nhà báo và các ca sỹ, người mẫu khác.

Linh Lan nhìn đồng hồ đã gần 7h rồi mà vẫn chưa thấy Jb đến, cô định gọi điện thoại cho Jb thì lại bị một cô gái va phải khiến túi xách của cô bị rơi xuống đất.

“Ah xin lỗi!” Cô gái nói;

“Tôi không sao...” Linh Lan vừa nhặt túi lên và ngược lên nhìn người va phải cô. Linh Lan cảm giác cô gái này trông rất quen, cô đã từng gặp ở đâu rồi.

Linh Lan cố nhớ rõ, cô nhìn kỹ cô gái hơn, cô ta trông rất trắng và có một nốt ruồi ở giữa mũi, đôi mắt được made up và kẻ viền đen sắc sảo. Linh Lan chợt nhớ ra khuôn mặt này, là của Nicky!

Người yêu hiện tại của Thanh.

Linh Lan nhớ rõ Nicky bởi đã từng xem qua hình ảnh của cô trong laptop của Thanh.

Linh Lan hơi lạng người.

Nicky mỉm cười với cô “Im so sorry...”

Linh Lan cười ngược ngùng “À không có gì đâu”

Có vẻ Nicky không biết mình là ai, quen nhau hơn hai năm Thanh chưa bao giờ giới thiệu cô cho Nicky biết hình ảnh của mình sao? Hay mình nhớ nhầm, có thể là một cô gái khác có nét mặt khá giống Nicky thì sao...

Linh Lan tự trấn an mình, nhưng rõ ràng đôi mắt được kẻ viền đen sắc sảo của cô ta thì không lẫn vào đâu được.

Đang suy nghĩ thì có một cô gái bước đến nắm lấy tay Nicky.

“Chuyện gì vậy em...”

Lần này Linh Lan bắt đầu thấy bối rối hơn, đó là Thanh.

Nhìn thấy Linh Lan, Thanh liền bất ngờ, giật mình, Linh Lan lại rất quen thuộc với động tác nhỏ này của Thanh, mỗi khi cô ta ngạc nhiên trước việc gì đó, lông mày bên trái của cô ta lại nhô cao lên, còn động tác tiếp theo của cô ta là gì Linh Lan hoàn toàn không đoán được. Thanh khẽ nghiêng đầu, lúc này lại tỏ ra lo lắng vô cùng.

Lo lắng mình sẽ làm hại cô ta ư?

Linh Lan nghĩ thầm trong lòng, cái cảm giác đó khiến cô cảm thấy khó chịu vô cùng, nhưng lại không có cách nào có thể thoát ra được.

Nicky bắt đầu để ý đến thái độ của hai người, cô ngờ vực hỏi “Hai người quen nhau à?”

Thanh gật đầu rồi lại nói với trọng lượng vừa đủ nghe “Cô ấy là Linh Lan...”

Khi vừa nghe nhắc đến 2 từ “Linh Lan” thì Nicky liền thay đổi thái độ một cách nhanh chóng, cô quay sang nhìn Linh Lan từ đầu đến chân rồi bất giác giống như bị dị ứng với con người cô, cô ta nép sát vào người Thanh, nắm chặt cánh tay Thanh rồi điều bộ khuôn mặt hơi ngược lên như thể hiện “Cô thấy chứ, Thanh là của tôi”

Linh Lan bắt đầu cảm thấy ngán ngẫm định quay đi thì Jb ở đâu xuất hiện quàng lấy vai cô.

Vừa đến Jb đã rất vui vẻ chào hỏi “Xin lỗi chị bị kẹt xe ^^”

Linh Lan cảm giác như cứu tinh vừa xuất hiện, cảm giác khó chịu cũng đột nhiên tan biến.

Jb nhìn Thanh và Nicky “Chào!”

Lần này đến lượt Thanh và Nicky cảm thấy ngỡ ngàng, Nicky gật nhẹ đầu lịch sự chào cô, khác hẳn thái độ khi nãy đối với Linh Lan. Thanh không nói gì liền nắm tay Nicky đi vào trong...

Linh Lan nhìn bóng hai người hòa vào đám đông, thở phào nhẹ nhõm.

“Em nợ chị một ân tình nhé!” Jb chợt nói;

Linh Lan liền chau mày “Em đâu có nhờ chị, là chị tự nguyện mà...”

JB bật cười “Này em gái, chắc em chưa thấy khuôn mặt em lúc Thanh xuất hiện nhỉ?”

Linh Lan xấu hổ liền lảng qua vấn đề khác “Nếu chị không lấy vé trước 30 phút người ta sẽ hủy đó...”

JB lém lỉnh đưa hai vé xem phim lên trước mặt Linh Lan.

“Em không để ý chị phải đứng đợi lấy vé sao? Chị có trông thấy em lúc đi vào nhưng nhìn bộ dạng chờ đợi của em cũng hay hay hehe”

Linh Lan đứng đĩnh nói “Hôm nay chị cột tóc... em không nhìn ra được phía sau lưng chị?”

Jb đột nhiên quay lưng lại, nói “Bây giờ em nhìn ra chưa?”

Sự hài hước của Jb khiến Linh Lan bật cười.

Giờ cô mới phát hiện lần đầu gặp gỡ trông Jb sang trọng quý phái bao nhiêu thì hôm nay lại giản dị đáng yêu khiến người ta thấy gần gũi.

Jb mặc một chiếc áo thun trắng đơn giản, khoác ngoài chiếc áo Jacket màu đen. Hôm nay trông cô khá bụi với đôi giày cổ cao màu trắng và mang một cái túi bằng da cùng tông màu với áo khoác. Với mái tóc được cột lên gọn gàng khiến Linh Lan có cảm tưởng Jb là cô người mẫu quảng bá cho sản phẩm thời trang nào đó.

Từ lúc Jb xuất hiện cạnh cô đùa nghịch cũng có vài người chú ý đến hai người.

Hai cô gái xinh đẹp đi cùng nhau, khiến không ít người ngẩn nhìn vì cứ tưởng họ đi dự event ở khu vực bên cạnh.

Jb đưa bàn tay ra trước mặt Linh Lan. Linh Lan ngạc nhiên tò vẽ không hiểu

“Họ xem cùng suất với chúng ta, coi như chị chịu hy sinh làm người yêu tạm thời của em...”

Nói xong Jb liền nháy mắt, Linh Lan thì bật cười gờ tay lên đánh nhẹ vào tay Jb rồi nói lém lỉnh “Em không cần...”

Jb liền thì nắm tay của Linh Lan lôi đi khiến cô không kịp phản ứng.

Con người này tự nhiên thật!

Linh Lan trầm nghĩ nhưng lại thấy biết ơn Jb vì đã hiểu rõ hoàn cảnh lúc này của cô. Linh Lan liếc nhìn bàn tay phải của mình nằm gọn trong bàn tay ấm áp của Jb.

Lòng cô ấm áp đến lạ thường. Linh Lan khẽ ngược lên nhìn Jb, đứng ở khía cạnh này nhìn cô ấy cũng rất đẹp, ở cạnh cô ấy khiến cô cảm giác có sự an toàn rất kỳ lạ. Một cảm giác chưa bao giờ cô cảm nhận thấy ở Thanh.

Ai là người yêu của chị chắc hạnh phúc lắm nhỉ?

Đang suy nghĩ thì Jb lại thì thầm qua tai Linh Lan “Cô ấy đang nhìn em...”

Linh Lan bất giác tìm kiếm một cách máy móc, đúng như Jb nói Thanh và Nicky cũng đang ngồi đợi suất chiếu, vậy là cả bốn người đều xem cùng một bộ phim.

Jb ngo xung quanh, chỉ còn một chỗ trống không rộng lắm đối diện chỗ ngồi của Thanh và Nicky. Jb kéo cô ngồi xuống rồi nói “Chị đi mua bắp và nước uống. Em muốn uống nước suối hay nước ngọt?”

Linh Lan vui vẻ trả lời “Nước ngọt!”

Linh Lan vừa dứt lời Jb đã hòa vào trong đám đông xếp hàng chờ lượt.

Lúc này Nicky như cô tình thân mật hơn với Thanh. Hai người cười nói vui vẻ trước mặt Linh Lan. Linh Lan không quan tâm lắm, chỉ ngồi và chăm chú xem hàng ghế trên vé, hàng H số ghế là 12 và 13.

Vị trí đẹp, lại ở giữa ... nhưng H cũng là hàng ghế mà Thanh và mình hay ngồi! Chẳng biết lần này cô ta có chọn ngồi gần đấy không nhỉ?

Linh Lan trầm nghĩ, chưa đầy năm phút Jb quay lại, cầm trên tay là một hộp bắp và 2 ly nước ngọt

“Chúng ta vào thôi...” Jb hối thúc.

Linh Lan cầm hai tờ vé, hai người đi vào trong, Thanh và Nicky cũng theo phía sau.

Quả đúng như Linh Lan nghĩ... họ ngồi cùng một hàng ghế và rất sát nhau.

Sau khi Linh Lan và Jb ngồi ở vị trí 12 và 13 thì lần lượt vị trí 10 và 11 còn lại Thanh cùng Nicky đã ngồi vào.

Bốn người ngồi một hàng ghế số 10 của Nicky tiếp đến Thanh, Jb và Linh Lan.

Mỗi người lại mang một suy nghĩ riêng, với Linh Lan cô cảm thấy bộ phim này hôm nay xem ra cũng không quá tệ. Không biết từ lúc nào, giờ đây cô đôi mắt với Thanh cô lại cảm thấy bình thường đến bản thân cô không tin được rằng mình lại có thể bình thường đến như thế.

Đang suy nghĩ thì Jb lấy cặp kính 3D từ tay cô rồi đưa kính của mình cho Linh Lan “Kính của chị lau rồi, đưa kính của em để chị lau...”

Linh Lan vui vẻ nhận kính tấm tắc khen “Lần đầu tiên có người lau kính cho em đấy...”

JB lại hài hước “Bỏn phận mà...”

Linh Lan không biết Jb có đang giả vờ đóng kịch hay không, nhưng sự quan tâm và chăm sóc người khác một cách nhỏ nhặt nhất được thể hiện rất chân thật.

Jb cảm ơn chị rất nhiều!

Linh Lan thầm biết ơn, lúc này cô cũng không hề để ý đến sự có mặt của Thanh và Nicky. Cô bóc bắp rang và đút cho Jb, Jb cũng thoải mái ngồi ăn, hai người trông cứ đôi tình nhân không có tay. Người đút, người chăm cho uống nước.

Thanh ngồi kế bên, nhìn chăm chú lên màn hình không hề để ý đến hai người bên cạnh. Còn Nicky thì cứ cảm giác không thoải mái, cô cứ nắm chặt tay Thanh không buồn để ý đến hai người kia.

Cả rạp phim đều chăm chú theo dõi bộ phim, mỗi lần tới những phân cảnh núi non hùng vĩ của hành tinh Pandora thì mọi người đều trầm trồ khen, âm thanh bắt đầu ồn ào lên rồi lại lắng xuống. Tiếp đến phân cảnh hai nhân vật chính hôn nhau thì mọi người lại ngồi không yên nhất là các đôi tình nhân. Cả Nicky cũng thấy thích thú và tựa vào đôi vai của Thanh. Hai người liền âu yếm nhau.

Linh Lan cảm thấy hơi kì lạ một chút, mai măn là rạp phim nên chẳng ai thấy được khuôn mặt đang đỏ ửng lên của cô, cô lại thay đổi tư thế ngồi, Jb cũng vậy.

Jb quay sang nhìn cô rồi lại cười khó hiểu.

Hầu hết mọi người dù nam hay nữ khi đi xem phim tới những phân cảnh nóng và nhạy cảm họ đều thể hiện một hành động rất kì lạ. Bản thân mỗi người đều có một trạng thái hơi ngại ngùng và luôn thể hiện với khuôn mặt “rất bình thường” với những đoạn phim nóng và nhạy cảm ấy trên màn hình lớn. Tất nhiên chỉ trong lòng mỗi người họ biết họ đang nghĩ gì thôi!

Qua gần 3 tiếng đồng hồ thì bộ phim cũng kết thúc, hàng chữ dài thường xuất hiện cuối phim và bài nhạc “I see you” vang lên.

Mọi người bắt đầu rời chỗ ngồi của mình.

Khi Linh Lan đứng lên thì bị người bên cạnh va phải khiến cô mất thăng bằng, Jb liền ôm lấy eo Linh Lan giữ vững cô lại. Lúc này Nicky và Thanh vẫn chưa rời đi, chứng kiến cảnh tượng vừa rồi Nicky liền thì thầm vào tay Thanh “Xem ra cô ta cũng có người yêu mới rồi... không đúng như chị đã nói rằng cô ấy sẽ không quên được chị? Em thì thấy cô ta rất lý trí!”

Linh Lan hơi tựa vào lòng của Jb, lại mùi hương nhẹ nhàng ngọt ngào xông vào khứu giác của cô. Bất chợt cô đỏ mặt, cô lùi lại một bước rồi ngại ngùng nhìn Jb “Em không sao, em đi được mà... bên này trống rồi chúng ta đi đi”

Linh Lan và Jb đi hướng ngược lại với nơi Thanh và Nicky đang ngồi. Nicky vẫn chăm chú nhìn họ, còn Thanh thì vẫn ngồi đó mắt dán vào màn hình. Khi họ đã đi được một lúc thì cả hai cũng rời ghế.

Khuôn mặt của Thanh trông không vui vẻ lắm, nhưng khi đối mặt với Nicky thì lại tỏ thái độ rất bình thường, hai người bình luận về bộ phim vừa xem và xem như chưa từng gặp mặt Linh Lan. Nhưng mỗi khi không đối diện với Nicky thì cặp mắt của Thanh lại đảo dáo tìm kiếm bóng dáng quen thuộc của Linh Lan.

Tuy không còn gì của nhau, tuy Thanh là người đã phản bội Linh Lan, nhưng sâu trong thâm tâm mình cô vẫn chưa nhận thức được rằng Linh Lan đối với cô lại có một tầm quan trọng đặc biệt. Hai năm ở cùng nhau, cô vẫn nhớ nhưng Nicky và luôn cho rằng sẽ không yêu ai nhiều hơn Nicky, đến với Linh Lan chỉ để khuấy khỏa sự cô đơn cô phải chịu đựng.

Khi Nicky trở về, Thanh vẫn mang con tim ngày nào của mình dành cho cô, nhưng thực chất trái tim hiện tại của Thanh đã không toàn vẹn, cái cảm giác đau nhói hiện tại khi thấy Linh Lan thân mật với người khác và khi Linh Lan nhìn cô với đôi mắt như một người xa lạ thì cô đã biết đau, cảm giác này còn hơn cả khi Nicky rời xa cô đi du học. Thanh thấy không ổn chút nào, cô thường hỏi tại sao? Cô chấp nhận bị mọi người chỉ trích và bạn bè xem thường khi lại đối xử với Linh Lan như thế để quay về với Nicky, cô đã luôn cho rằng đây là quyết định đúng đắn vì người cô yêu là Nicky, Linh Lan chỉ là một

sự lựa chọn tạm thời, cô không yêu Linh Lan tình cảm dành cho Linh Lan chỉ là thương hại mà thôi!

Nhưng thực tế sự thật của ngày hôm nay lại khác.

Mỗi đêm ngủ và ở cùng Nicky bất chợt cô lại nhớ Linh Lan vô cùng, giữa đêm cô thường giật mình thức giấc, ngồi bật dậy và nhìn Nicky nằm bên cạnh cô.

Là Nicky, không phải Linh Lan.

Hôm nay Thanh lại mất ngủ, cô ra balcony đứng, châm một điếu thuốc và nhìn màn đêm tĩnh mịch. Cô phả ra một làn khói, Linh Lan không thích cô hút thuốc, khi quen cô Thanh đã bỏ thuốc, nhưng hiện giờ cô lại hút vì điều gì không rõ, đôi lúc rút một điếu thuốc lại khiến tâm trí ta thoải mái hơn hẳn.

Quen Linh Lan hai năm, Thanh không đụng đến một điếu thuốc, Linh Lan luôn mang đến cho cô sự thoải mái và niềm hạnh phúc nho nhỏ.

Linh Lan giờ em có đang ở cùng cô ta không?

Thanh nhìn bầu trời đêm u ám, lòng nặng trĩu và thờ dài. Mọi thứ đã không thể quay lại như lúc ban đầu nữa... cô đã thực sự mất Linh Lan.

Lần đầu gặp lại Linh Lan ở Flora, trông thấy JB và Linh Lan ngồi gần nhau nhưng vẫn thể hiện sự e dè và ngại ngùng, Thanh là người tinh ý và cô đoán biết được giữa hai người họ không có gì. Cô lại cảm thấy yên tâm, nhưng hôm nay trông thấy sự thân mật và gần gũi của Linh Lan dành cho cô gái kia trong tim cô lại cảm giác khó chịu. Cô muốn gạt phăng đôi tay của họ ra, cô muốn ôm chặt lấy Linh Lan và không muốn bất cứ một đôi mắt nào nhìn cô gái của cô với ánh mắt thèm muốn. Chỉ một mình cô là được có Linh Lan. Linh Lan là của cô. Nhưng thực tế không cho phép cô làm điều đó, bạn gái hiện tại của cô là Nicky, đôi tay cô đang nắm là Nicky, người cần được cô bảo vệ cũng là Nicky. Linh Lan đã không còn là của cô nữa...

Nghĩ đến đó Thanh không khỏi bồi hồi, cô chợt thấy hối hận vì đã quá hấp tấp khi quay về với Nicky. Nhưng giờ dù có hối hận thì đã quá muộn rồi...

Thanh dụi điếu thuốc đang hút dở, đi vào phòng và ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ ngon của Nicky. Thanh kéo chăn đắp kín vào cho cô rồi vuốt ve mái tóc của cô;

“Qua hai năm giờ chị đã không giữ được trái tim toàn vẹn cho em rồi... em có trách chị không... Nhưng chị hứa, sẽ cố gắng mang lại hạnh phúc cho em...”

Nói xong cô liền nằm xuống và ôm Nicky vào lòng. Nicky mơ màng cảm nhận được hơi ấm của Thanh, cô như mèo con cuộn người rút người vào lòng Thanh. Thanh hôn nhẹ vào tóc cô, một lúc sau cả hai lại chìm vào giấc ngủ sâu.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Công Tác

“Cảm nhận đầu tiên của Nhạc Di khi vừa bước sân bay Quốc tế Nội Bài đó là lạnh !

25 năm sống tại Tp. Hồ Chí Minh khiến cô không quen lắm với thời tiết lạnh mướt mẩy độ như thế này .”

./././.

Sau lần đi xem phim thì hơn một tuần Nhạc Di cũng không gặp lại JB, công việc gần cuối năm tại ngân hàng cô làm việc bắt đầu nhiều hơn, thêm một phần một chị làm cùng phòng với Nhạc Di vừa nghỉ thai sản nên công việc lại gấp đôi hơn trước. Phải giải quyết nhiều vấn đề pháp lý với các đối tượng khách hàng là doanh nghiệp, về điều kiện và các điều khoản hợp đồng; gửi hồ sơ lên cho các Bộ, Sở liên quan, ban hành công văn, quy chế... Nhạc Di bắt đầu thấy hơi stress vì phải làm cả luôn phần việc của người khác, nhưng bù lại sắp tới cô có chuyến đi công tác Hà Nội, xem như một công đổi chuyển vừa đi công tác vừa đi tham quan nơi mà suốt 25 năm qua chưa bao giờ Nhạc Di đặt chân đến.

“Nhạc Di, Phó Giám Đốc nhấn 15 phút sau họp... em chuẩn bị hồ sơ của bên Công ty A nhé”

Anh chàng Trưởng phòng Pháp chế đi vào và nói;

”Vâng!”

Nhạc Di bắt đầu lục vài bộ hồ sơ và lật tới lật lui các tài liệu. Sắp tới cô sẽ có một chuyến công tác với chi nhánh ngân hàng đóng tại Hà Nội và Hải

Phòng ngoài ra còn tham gia vào việc thụ lý hồ sơ vay vốn của một Công ty Liên doanh A trên.

Cuộc họp hôm nay cấp trên cần biết thêm về thông tin mà chi nhánh tại Bắc gửi vào như thế nào. Nhạc Di in vài tài liệu rồi chuyển sang cho anh chàng Trưởng Phòng còn khá trẻ đang ngồi cắm cúi vào màn hình laptop.

“Cảm ơn em, công việc dạo này bận rộn thật, sau này chắc phải tuyển dụng các cô gái chưa chồng như em mới được...”

Trưởng phòng hài hước nói;

Nhạc Di liền phì cười “sao anh không tuyển hẳn một anh chàng bánh bao làm việc nhỉ? Chẳng sợ phải nghỉ thai sản...”

Trưởng phòng lại lắc đầu “Ồi dào, làm việc với mấy chị em phụ nữ lại có động lực hơn chứ, đã ở phòng Pháp chế mà làm cùng mấy anh chàng bánh bao thì anh lại chìm ngấm à?”

Trưởng phòng Lê Hoàng là một người tầm 30, vẫn chưa có vợ, anh có một thân hình không quá bánh bao nhưng lại nhờ vào tài ăn nói và khá có duyên. Không ít các chị em ở phòng giao dịch viên ngưỡng mộ anh. Nhạc Di thường thắc mắc tại sao không thấy anh ra mắt người yêu, mỗi lần thắc mắc thì Nhạc Di đều bị anh ta bẻ ngược lại rằng “vậy em cũng xinh xắn đáng yêu mà vẫn cô đơn lẻ bóng đi về thế nhỉ?”

Mỗi lần bị Lê Hoàng hỏi ngược lại Nhạc Di cũng chỉ biết cười qua loa rồi lại thôi không nhắc đến nữa.

“Cuối năm công việc dồn dập quá, bên nhân sự vẫn chưa tuyển được người vừa ý...”

Lê Hoàng lại bắt đầu than vãn, Nhạc Di bèn nói “Chị Vân chỉ nghỉ thai sản 4 tháng thôi, chúng ta có thể tuyển thực tập sinh đang học năm cuối hoặc làm đề tài tốt nghiệp, để có gì em liên lạc với các đàn em khóa trước xem sao”

Lê Hoàng gật gù “OK, trông chờ vào em, ngày một vào làm luôn thì tốt, vì ngày kia em đi rồi nên phải tranh thủ anh cũng cần một trợ lý...”

“OK” Nhạc Di suy nghĩ gì đó rồi cười bí hiểm sau đó chuẩn bị hồ sơ, cô và Lê Hoàng cũng rời phòng;

* Cuộc họp kéo dài hơn một tiếng, Nhạc Di và Lê Hoàng ều oải rời phòng.

Lê Hoàng nhìn đồng hồ đã qua giờ trưa “Chà, 12 giờ hơn rồi, cũng mai hôm nay thứ 7... em có hẹn không, hay đi ăn cùng anh luôn nhé!”

Nhạc Di đang xem điện thoại rồi lại chu mỏ nhìn Lê Hoàng “Tiếc quá em có hẹn với bạn rồi...”

Lê Hoàng liền tò mò “Bạn trai à?”

Nhạc Di lắc đầu “Là gái!”

“Có xinh hơn em không? Làm mai cho anh đi...” Lê Hoàng vừa bấm thang máy vừa tò mò hỏi;

“Trong nhóm bạn của em thì em là xấu nhất đấy, em sẽ xem xét lại”

Nghe Nhạc Di nói thế Lê Hoàng liền cười lớn “Ha ha các cô bạn của em chắc hẳn toàn mỹ nữ không nhỉ? Mà Nhạc Di, em không biết là mình có biệt danh gì trong trụ sở sao?”

“Biệt danh? Là gì vậy? Em làm ở đây lâu rồi mà ko biết...” Nhạc Di mở to mắt ngạc nhiên nhìn Lê Hoàng;

Lê Hoàng lắc đầu cười rồi nói “Là ‘Mỹ nữ vô tình’... không biết tại sao có biệt danh này sao?”

Nhạc Di thật thà gật đầu.

“Em còn nhớ anh chàng ở phòng Tín dụng ngày nào cũng đứng ngóng em ở dưới sảnh không?”

Nhạc Di lại gật đầu... Đó là Minh Tường, một anh chàng đẹp trai như diễn viên và trắng trẻo. Nhưng tất nhiên dù anh ta có đẹp trai mấy cũng không lọt vào mắt của Nhạc Di;

Lê Hoàng lại nói tiếp “Văn phòng của chúng ta ở tầng 8 mà ngày nào nó cũng ráng hỏi thăm các phòng ban có ai lên phòng pháp chế gửi đồ hay làm gì không để có cơ hội được gặp em... mà em cũng không nhận ra là lúc nào em xuống gửi thư cũng thấy nó ở đó sao?”

Nhạc Di suy nghĩ hồi lâu, đến lúc thang máy mở ra thì cô và Lê Hoàng bước vào cô lại nói “Đúng thật là mỗi lần em xuống gửi thư đều thấy anh ta...”

Lê Hoàng lại lắc đầu “Còn nữa, Tuấn Anh ở phòng Chăm sóc khách hàng, rồi Phòng Thẩm định... đa số đều là bậc anh tú trong ngân hàng mình, hầu như ai cũng bật đèn xanh với em vậy mà em toàn lơ lơ. Họ hay bảo anh em lạnh lùng còn hơn sắt đá đấy!”

Lần này Nhạc Di hiểu ra thì liền bật cười “Xem ra anh cũng được lợi nhiều rồi nhỉ?”

“Làm gì mà lợi?” Lê Hoàng phản ứng;

“Nếu không phải anh khai báo làm sao người ta biết em xuống gửi thư mà đứng ở đó? Làm sao người ta biết nhà em ở đâu mà lúc nào cũng thấy tình cờ gặp mặt...” Nhạc Di liền phản pháo.

Lê Hoàng liền cười rồi lại chối đẩy đẩy chuyện mình làm mật thám cho mấy anh chàng đẹp trai kia để theo đuổi Nhạc Di, đổi lại anh được free các châu nhậu.

Cả hai cười đùa khá ồn ào trong thang máy, cũng mai đã hơn 12 giờ nên chỉ còn lại hai người. Nhạc Di thích làm việc với Lê Hoàng vì tính của anh công minh, không xen lẫn việc riêng và tư vào chung. Khi đã hết giờ làm việc hay ra khỏi ngân hàng anh xem cô là người bạn chứ không phải cấp dưới như những người khác. Cô cũng luôn xem anh là một người anh để học hỏi kinh nghiệm.

Cả hai chia tay ở bãi đỗ xe.

Hôm nay Thi Thi sẽ qua nhà cô nấu ăn.

** Nhạc Di đôi mắt sáng lấp lánh và liền thi gấp một miếng kimbap cá hồi vào miệng ăn ngon lành, vừa ăn vừa tấm tắc khen “Thi Thi ngày một lên tay đó, cuộn vừa đẹp mắt, vừa ngon...”

Thi Thi lại đặt thêm một món ra bàn. Từ nhỏ đến lớn Nhạc Di là người đầu tiên cô nấu cho ăn, cũng chỉ có Nhạc Di biết rõ tay nghề của cô.

“Này bộ kiếp trước mình mắc nợ cậu hay sao nhỉ? Vừa dọn dẹp nhà cửa lại vừa nấu ăn cho nữa...” Thi Thi kháu khỉnh nói;

Nhạc Di cười hi hi ngả đầu vào bờ vai của Thi Thi lắng tư “Thi đã sao nào? Nếu cậu và mình đều ế thì chúng ta sẽ ở cùng nhau suốt đời, dù tất cả đàn bà trên thế giới này đều bỏ Di thì Di cũng còn có Thi Thi mà hehe”

Nghe Nhạc Di nói thế Thi Thi không khỏi buồn cười “Này cô đừng có mà mơ tưởng tui ở với cô cả đời nhé” Thi Thi liền đẩy đầu Nhạc Di ra rồi lại đi lại tủ lạnh rót một cốc nước lọc cho Nhạc Di.

“Nói mới nhớ tuần trước Di gặp Lạc Mỹ và Nicky à” Thi Thi chợt hỏi;

Nhạc Di xém ngen, cô ho khụ khụ uống một ngụm nước, rồi lại nhìn Thi Thi “Lạc Mỹ nói cho Thi biết sao?”

Thi Thi gật đầu và bắt đầu nhiều chuyện “Nghe nói hôm đó có người tình cảm với JB lắm nha... vậy mà cứ bảo là không có gì”

Nhạc Di lấy lại phong thái rồi nói chậm rãi “Thực sự là không có gì với chị ấy hết, hôm đó gặp cả 2 người đó mình cũng có một chút gọi là khó chịu, nhưng cảm giác lại qua nhanh lắm...”

Thi Thi nhìn một cách nghi ngờ rồi nói “Có thật là không sao không?”

“Không sao!” Nhạc Di quả quyết “yêu thương cũng đã qua rồi, đau thể đau khổ kéo dài mãi như thế... nếu sống mà cứ hoài niệm về quá khứ thì không tốt chút nào, dẫu sao hôm đó gặp lại cũng chỉ là một chút cảm xúc còn sót lại mà mình nên cảm nhận, khi đã cảm nhận xong rồi thì cơ thể mình sẽ lờn nó đi không đau đớn như lúc ban đầu nữa... nếu giờ lại gặp nhau, Di tin mình có thể ứng phó bình thường”

“Người ta thường bảo, nếu có một đối tượng khác mà mình cảm mến thì sẽ dễ dàng quên người cũ lắm đấy...” Thi Thi liền chăm chọc;

Nhạc Di liền thờ dài “Làm gì có chứ”

“Cậu dám chắc là không có gì với JB không?”

“Người ta có người yêu rồi...” Nhạc Di khẳng định “...và Di không bao giờ quên người đã có người yêu đâu”

Đoạn nói Nhạc Di lại ăn một cuộn kimbap;

“Chuyện tình cảm thật khó nói lắm, lỡ chị ta có tình ý với Di bỏ cô người yêu kia thì sao nhỉ?” Thi Thi lại bắt đầu;

“Cậu chỉ khéo suy tưởng, từ lúc gặp đi xem phim tới giờ mình cũng ít liên lạc với JB, vì chị ấy cũng có công việc, tối rảnh thì có nói chuyện vài câu mình cũng đi ngủ, nhắn tin cũng không tới 10 câu mà... không như suy nghĩ đen tối của cậu đâu”

“Này hay hôm nay rù chị ấy đi cà phê đi, hôm trước gặp mặt không nói được câu nào”

Nhạc Di liền lườm Thi Thi “Đừng nói cậu mới là người có tình ý với người ta nha?”

“Dễ dàng vậy sao? Cậu hiểu mình mà chỉ có người ta theo mình chứ đừng hòng mình theo đuổi người ta, mình chỉ tò mò thôi...”

“Tốt nhất là không nên tò mò với người đã có người yêu” Nhạc Di nhận định;

Thi Thi lại bểu môi ra vẻ không đồng tình “Để xem sao đã... mình thấy chẳng ai chung tình đâu”

Nhạc Di không trả lời nhưng cô lại đồng tình với điều Thi Thi vừa nói. Trong thế giới này liệu có ai chung tình?

*** Cảm nhận đầu tiên của Nhạc Di khi vừa bước sân bay Quốc tế Nội Bài đó là lạnh !

25 năm sống tại Tp. Hồ Chí Minh khiến cô không quen lắm với thời tiết lạnh mướt mấy độ như thế này .

Khi nghe đến chuyển công tác tại Hà Nội , khiến cô không khỏi thích thú và nhảy bậc lên vì vui sướng . Cô sống ở Sài Gòn , đón nhận khí hậu nắng nóng quanh năm , thời tiết se lạnh thì quả thật rất hiếm hoi đối với Sài Thành.

Nhạc Di thích mặc áo ấm , đeo khăn choàng cổ và chạy xe hay đi bộ trong cái lạnh đầu mùa ... cô thích hít thở không khí trong màn sương lạnh cô đặc . Cô đón xem tin tức thời tiết , đầu năm miền Bắc đang đón nhận không khí lạnh toàn khu vực . Có nơi nhiệt độ xuống tận 10 độ. Nhạc Di không tỏ ra bàng hoàng , cô lại càng háng say hơn cho chuyến công tác.

Tuy nhiên , khi vừa bước chân xuống bậc thang đầu tiên cô lại co rút trong bộ áo ấm , những cơn gió se lạnh , những đợt gió bắc thổi nện vào người mà thấy như ai lấy dao cắt da cắt thịt .

Nhạc Di cảm giác những đầu ngón tay, ngón chân mình như bị tê cứng , mũi cô đỏ lên như 1 quả cà chua chín mồi. Có vẻ như giấc mộng đi bộ dưới hồ Gươm dưới thời tiết se lạnh đã vỡ mộng trong tâm trí cô , trong đầu cô bây giờ chỉ nhớ đến căn hộ ấm áp và chiếc giường với cái chăn của mình.

“Niềm vui sướng của em đâu mất rồi?” Anh trưởng phòng Thẩm Định lăm le chọc ghẹo

“= = ...” Nhạc Di nhún mũi và lấy lại sự nhiệt tình còn đâu đó trong đầu mình.

Đây là chuyến đi công tác đầu tiên của Nhạc Di , đi cùng cô còn có một vài người của phòng ban khác.

Xe đưa đón của công ty chở Nhạc Di và mọi người về văn phòng đại diện chi nhánh phía Bắc tại Quận Hoàng Mai.

Một người phụ nữ trung niên bước ra từ cửa chính của tòa nhà và niềm nở chào đón Nhạc Di cùng mọi người. Nhạc Di mừng rỡ chạy đến ôm lấy người phụ nữ trung niên;

“Chị Phương, lâu quá không gặp chị rồi...”

Người phụ nữ trung niên cũng dịu dàng ôm lấy Nhạc Di và vui vẻ nói “ Ôi con bé này dạo này xinh xắn ra hân... ”

Lúc Nhạc Di mới vào làm việc tại Ngân Hàng, Hoài Phương là Trưởng Phòng Nhân Sự lúc bấy giờ, chính bà đã phỏng vấn Nhạc Di cách đây 2 năm trước. Hoài Phương tưởng người nhỏ nhắn, nếu nói ở độ tuổi hơn 40 thì trông bà còn rất trẻ trung. Hiện tại bà đã lên chức Giám Đốc Nhân Sự và được chuyển công tác về Bắc làm việc được gần 1 năm.

Nhạc Di xem Hoài Phương như một người chị vì bản thân bà cũng không có chồng và con, lúc Hoài Phương còn làm việc tại Nam hai người thường xuyên tâm sự và đi ăn uống, sau khi Hoài Phương chuyển công tác thì lần này Nhạc Di mới được gặp lại.

“Em nhớ chị lắm... Dạo này chị sao rồi có béo lên thêm tí nào không?” Nhạc Di vừa đi vừa nắm chặt cánh tay của Hoài Phương;

“ Cái con bé này, chị còn đang muốn ôm đi này... khi nào mới lấy chồng đây? Chị trông mãi đấy”

“Em sẽ giống chị tôn thờ chủ nghĩa độc thân hì”

“Em mà độc thân thì tại trai tân ở ngân hàng nó sẽ buồn chết đấy!”

Anh Trưởng phòng Thẩm định liền chọc ghẹo.

Mọi người lại cười giòn vui vẻ đi vào văn phòng, Hoàng Mai đưa Nhạc Di cùng mọi người đi giới thiệu mọi người ở các phòng ban khác. Mọi người thường xuyên làm việc qua điện thoại hoặc mail, giờ đây được gặp trực tiếp khiến Nhạc Di vô cùng thích thú. Cô lễ phép chào hỏi mọi người và cùng anh Trưởng Phòng chia quà vật từ Nam cho các phòng ban.

Sau khi giới thiệu xong, Nhạc Di cũng bắt đầu cuộc họp với phòng Pháp chế chi nhánh để phổ biến một số chương trình học mới được cập nhật, tiếp đến là cuộc gặp gỡ với doanh nghiệp cần vay vốn. Nhạc Di cũng đã chuẩn hết mọi thứ, tuy có hơi áp lực nhưng suy nghĩ đến sau giờ làm việc lại được đi ngắm phố phường Hà Nội thì cô lại cảm thấy phấn khởi...

Hà Nội ta đã tới rồi đây ^^ ...

Nhạc Di hào hứng trong suy nghĩ của mình vì chắc chắn tối nay cô sẽ du ngoạn Hồ Gươm,qua các Hàng phố, các món ăn và Nhà thờ trà chanh...

Chỉ nghĩ tới đó thôi cô đã thấy vô cùng thích thú, còn hiện tại thì phải nhanh chóng làm việc thôi.

CỘC! CỘC!

Sau tiếng gõ cửa một cô gái cao ráo bước vào đặt một bì hồ sơ trình ký lên bàn cho JB.

JB liền mở ra xem, sau đó ký vào rồi đưa lại cho cô gái.

“Mỹ Duyên,?” JB ngả lưng tựa sau ghế nói uể oải “Hôm nay chị có cuộc họp nào không?”

Mỹ Duyên liền nói “Hôm nay chị có cuộc họp với công ty K&M, chuyến bay bắt đầu lúc 1 giờ... em đã chuẩn bị mọi thứ cho chị rồi”

JB suy nghĩ gì đó rồi lại nói “Uk! Lịch trình của ngày mai em hủy cho chị nhé, bảo chị đi công tác, chiều mai sẽ về...”

Mỹ Duyên gật đầu rồi lại ngượng ngùng nói “Trông chị như sắp bệnh vậy, Hà Nội hiện giờ em nghe nói rét lắm, chị có cần em cùng đi không?”

“Chị tự lo được mà, chị cần em ở công ty giải quyết một số chuyện khi chị không có ở đây, Phó Tổng có hỏi em cứ nói chị đi công tác nhé!”

“Vâng!”

JB nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ.

“Thu xếp đi ăn với chị...chị đói quá”

“Nhưng vẫn chưa hết giờ mà”

JB liền đứng lên vung vay “Thấy em làm nhiều quá lâu lâu chị cho phép cùng ra ngoài ăn trưa sớm không được sao”

Mỹ Duyên vừa cảm thấy mừng vừa cảm thấy lo, JB vừa vào nắm giữ chức vụ Giám Đốc Tài chính của công ty trong lĩnh vực đầu tư tài chính được hơn nửa năm, lúc mới vào cô khá ngỡ ngàng bởi trông JB còn rất trẻ. Một số nhân vật có năng lực trong công ty cảm thấy quyết định lần này của Tổng Giám đốc thật quá nguy hiểm, họ bắt đầu bàn tán và nghi ngờ khả năng làm việc của JB cũng như xem thường cô là một phụ nữ vất vả chưa sạch.

Nhưng sau ba tháng làm việc cùng JB cô phát hiện ra JB là một người có khả năng làm việc còn hơn sức tưởng tượng của cô. Mọi hồ sơ, tài liệu gần một năm qua JB xem xét rất chi tiết. JB cũng nắm được một số lỗ thủng của các bộ phận trong công ty khi sử dụng nguồn vốn tài chính vào những trường hợp vô lý.

Lần họp giao ban đầu tuần khi JB làm việc, đứng trước các Ban Giám đốc của bộ phận khác, JB lại thẳng thắn trình bày sự việc.

Một số người trước đó tỏ vẻ xem thường JB thì giờ lại nhìn cô với một cặp mắt khác. Có phần lo sợ, nghi ngờ và đôi mắt như một tên trộm sợ bị phát hiện.

Mỹ Duyên cũng là một trong số những người đó, Mỹ Duyên là trợ lý Giám Đốc đã lâu, vị trí mà JB ngồi hiện tại cũng có 3 người đã ngồi qua, nhưng trong số đó chẳng ai làm tốt công việc của mình, Mỹ Duyên cũng biết được sự ‘móc ngoéo’ của một số bộ phận khác với giám đốc Tài Chính để luôn một số tiền không nhỏ ra khỏi công ty một cách phi pháp.

Chưa có một người nào tránh khỏi được cám dỗ của tiền bạc.

JB là người đầu tiên dám thẳng thắn trình bày cái hồ đen bí mật của công ty trước cuộc họp của Ban quản trị và lãnh đạo.

JB được Tổng Giám Đốc mời về ngồi ở vị trí hiện tại khiến mọi người nghi ngờ mối quan hệ nâng đỡ mờ ám này.

Nhưng ít ai biết được rằng con gái vị Tổng Giám Đốc của ngân hàng khá có tiếng ở Việt Nam chính là người yêu hiện tại của JB, Anny!

“Duyên”

JB lên tiếng gọi. Mỹ Duyên còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì lại ập a ập ứng trả lời “Vâng để em gửi trình ký cho kế toán rồi đi liền...”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Duyên Phận

“Con người mà, thường là học yêu trước, sau đó mới được yêu, sau đó vì yêu nên mới có được lòng dũng cảm.”

19:00 – Thủ đô Hà Nội

Sau tan sở và đi ăn cùng mọi người, Nhạc Di cùng Hoài Phương đánh lễ tới một quán cà phê, sau đó Hoài Phương đưa Nhạc Di đi tham quan và ăn vài món ngon Hà Thành...

Trời càng về đêm càng lạnh, Nhạc Di mặc một cái áo ấm dày và bao tay nhưng vẫn còn cảm nhận được những cơn lạnh như đang len lỏi trong cơ thể mình.

Các món ăn ở hàng quán lề đường khói bốc lên nghi ngút, răng của Nhạc Di cứ va vào nhau mãi vì thể Hoài Phương đều lựa các món ăn còn nóng và cứ trêu ghẹo Nhạc Di mãi từ lúc đi chơi đến giờ.

“ôi trông em như người sắp chết vì công đấy...”

Nhạc Di vừa nói vừa vận động để máu lưu thông rồi mỉm cười nói “Thật sự rất lạnh mà chị... ôiii em không nghĩ là lạnh như thế đâu... y y y”

Nhạc Di rút người vào và ôm cánh tay của Hoài Phương đi dạo bộ quanh Hồ Gươm.

“Tít tít...”

Âm báo tin nhắn từ điện thoại Hoài Phương reo lên, bà lấy ra xem rồi quay sang Nhạc Di với khuôn mặt tiếc nuối

“Ừi chị có công việc gấp rồi... bà cô chị đang ở bệnh viện, chẳng biết có sao không, chị phải qua đó xem sao...”

Nhạc Di liền hỏi thúc “Vậy chị mau về nhà đi, một mình em đi cũng không sao, em còn muốn tham quan nhà thờ và chụp ảnh”

Hoài Phương nhìn Nhạc Di ái ngại “Để em lại một mình thật không yên tâm, hay chị chờ em về khách sạn nhé”

Nhạc Di xua xua tay “Không sao chị ạ, tí em đi taxi cũng được mà, em có địa chỉ rồi, chị cứ về đi...”

Đoạn nói Nhạc Di liền kéo Hoài Phương đi đến bãi đỗ xe...

“Chị đi cẩn thận nhé! Có gì nhắn tin cho em”

“Được rồi, em cũng cẩn trọng nhé, có gì thì gọi cho chị... nhớ về sớm đừng đi khuya quá nhé!”

“Em đâu là con nít nữa, chị về nhanh đi không biết bác có bị gì không đấy”

“Ừ chị đi nhé!”

Vừa nói xong Hoài Phương đã lên ga và hòa vào đám đông xe máy đi mất hút. Nhạc Di ở lại một mình liền lấy máy ảnh ra và đi vòng vòng xung quanh Hồ Gươm chụp ảnh về đêm, đôi lúc cô còn tự quay máy ảnh và chụp mình.

Tuy chỉ đi một mình nhưng trong lòng Nhạc Di lúc này lại cảm thấy thoải mái vô cùng. Khi trông thấy một đôi tình nhân đang ngồi tâm sự cùng nhau Nhạc Di liền lia máy về chụp họ một tấm, cô mở lại ra xem, thấy hai con người trong máy ảnh và cả đời thực đều dành cho nhau nụ cười yêu thương hạnh phúc.

Nhạc Di liền ngược lên nhìn về phía cặp tình nhân, cô chợt cười rồi chợt nhớ đến Lạc Mỹ, cũng có khoảng thời gian cô và Lạc Mỹ hạnh phúc như thế. Nhạc Di không biết tình cảm của Lạc Mỹ có bao nhiêu phần giả dối dành cho cô nhưng cô biết những tình cảm mình dành cho Lạc Mỹ là chân thật. Bây giờ cô lại dừng cảm đối mặt với những chuyện đã qua xem nó như một điều đơn giản trong cuộc sống, cô nhớ nhưng nỗi nhớ đó chỉ một là thoáng đã qua trong cô mà thôi.

Con người mà, thường là học yêu trước, sau đó mới được yêu, sau đó vì yêu nên mới có được lòng dũng cảm.

Mỗi con người thường phải bước đi trên những con đường đầy bụi cây có gai, trải qua rất nhiều khó khăn gian khổ, nhiều lần thất bại, bị phủ nhận, sau đó chính mình lại chôn vùi những mơ ước của mình, vì tình yêu mà phải chịu đau khổ, tổn thương hết lần này đến lần khác, ban đầu chắc chắn ai cũng đã từng được yêu rất nhiều, đều có rất nhiều kỷ niệm và đáng nhớ, đều được nghe những lời chúc phúc của người khác.

Đó chính là dũng khí, là động lực để con người có thể bước tiếp về phía trước.

Đi một lúc thắm mệt Nhạc Di ngồi trên một cái ghế, ngắm nhìn mặt hồ gương và rút mình vào trong áo ấm.

“Nhạc Di”

Nhạc Di nghe như có ai gọi tên mình, cô liền ngược về hướng phát ra tiếng gọi...

Ở đây có ai quen mình sao?

Nhạc Di trầm nghĩ và nhìn người đang đi đến chậm rãi trước mặt cô...

Là JB!

JB quàng một cái khăn len màu đỏ bọc đỏ và mặc một cái áo khoác màu ghi loại dài phủ đến gần đầu gối.

Khuôn mặt của JB cũng tỏ ra khá ngạc nhiên khi nhìn thấy cô.

Nhạc Di ngồi bật dậy, vui mừng khi thấy JB

“Chị... sao chị lại ở đây?”

JB cũng mừng rỡ “Chị đi công tác... từ xa thấy em đứng chụp ảnh chị cũng hơi ngỡ ngàng, không ngờ lại là em thật!”

“Bất ngờ thật đấy!”

“Em cũng đi công tác à?”

Nhạc Di gật đầu, rồi kéo JB ngồi xuống cạnh bên “... gặp chị em vui quá”

“Sao em lại đi một mình, không đi cùng mọi người trong công ty à?”

Nhạc Di đặt hai tay vào túi áo chống lạnh rồi vui vẻ nói “Em có đi cùng một chị ở công ty nhưng chị ấy có việc đột xuất nên về rồi... em cũng muốn một mình đi tham quan...”

JB trông thấy Nhạc Di rút người vào áo khoác, cơ thể nhỏ nhắn bị cái lạnh làm cho giọng nói vừa run vừa đứt quãng. Thấy thế JB liền rút khăn choàng trên cổ mình choàng vào người Nhạc Di, Nhạc Di hơi lạng người định ngăn lại nhưng vì hành động của JB vừa nhanh nhẹn vừa dứt khoát khiến cô không kịp cản lại thì chiếc khăn len đã nằm yên vị trên cổ cô rồi.

Lúc này cô chỉ biết lí nhí nói cảm ơn!

“Lần đầu tiên em ra Hà Nội đúng không?”

Nhạc Di lại gật đầu; JB lại nhẹ nhàng nói

“Sau này trước khi đi cũng phải xem dự báo thời tiết chứ, em chỉ mặc một cái áo khoác như thế thì làm sao chịu nổi... em làm như là ở Sài Gòn vậy, ở bên trong em có bao nhiêu lớp áo vậy?”

Nhạc Di liền gờ run rẩy gờ 2 ngón tay lên.

JB nhìn khuôn mặt vừa đỏ và ngại ngùng của Nhạc Di thì không khỏi bật cười.

Nhạc Di liền lườm JB “Em đâu nghĩ là nó lạnh như thế cơ chứ... đây là cái áo dày nhất của em rồi, ở Sài Gòn có bao giờ lạnh như thế này đâu!”

Một cơn gió thổi tới đem theo một đợt lạnh mới đến cho Nhạc Di, cô lại càng buốt hơn, hai chân cứ dậm thành thạch xuống đất rồi lại đi tới đi lui.

JB liền nói “Em luôn xem chị là chị chứ?”

Nhạc Di gờ ngàng vì câu hỏi của JB, nhưng cô cũng gật đầu “Tất nhiên rồi...”

Nghe Nhạc Di nói thế thì JB liền làm một hành động khó hiểu ở thắt lưng chiếc áo khoác của mình, tiếp đến JB lại ngược lên nhìn Nhạc Di đang đứng “Nếu không ngại thì ngồi trong lòng chị cho đỡ lạnh...”

JB tháo thắt lưng ở eo của chiếc áo khoác dài ra, mở khế ra rồi nhìn Nhạc Di

Nhạc Di đứng như người tượng nhìn JB. Rồi lại lắc đầu tỏ vẻ ngại ngùng “không được... không được...”

Thêm một cơn gió khác được đẩy tới.

Lần này tới lượt JB lại suýt sao “Này em nhanh lên lại ngồi đi đừng ngại gì cả, chúng ta cùng nhau sưởi ấm mà, chị sắp cóng rồi đây...”

Lần này Nhạc Di cũng rất lạnh, cô gạt đi cái suy nghĩ ngại ngùng, nhanh chóng ngồi lọt thỏm vào lòng của JB, JB nhanh chóng đóng áo lại.

Quả thật thân nhiệt con người là nơi rất ấm áp.

Mùi hương cơ thể của JB một lần nữa lại xộc vào khứu giác của Nhạc Di, hơi thở của JB lại phả ra từng hơi ấm ở khóe tai cô. Nhạc Di không hiểu tại sao, nhưng cô cảm nhận như trái tim cô đang đập nhanh hơn một nhịp.

“Em thấy đỡ hơn chưa?” JB ân cần hỏi;

Nhạc Di không trả lời chỉ gật đầu nhẹ;

“Lúc trước ở Anh chị cũng hay ngồi như vậy với những người bạn... thời tiết còn lạnh hơn như thế này nhiều”

“Là người yêu chị à?” Nhạc Di tò mò hỏi;

“Không, chỉ là những người bạn học thôi... lúc tại chị đi trượt tuyết”

Nhạc Di gật gù, suy nghĩ gì đó rồi lại hỏi tiếp “Chị ôm em như thế không sợ người yêu mình ghen à?”

JB nghe thế thì liền cười “Anny là một cô gái rất thông minh, không phải là người ghen bậy bạ đâu... nhưng... chị coi em là cô em gái, chẳng lẽ... em lại đang suy nghĩ gì lung tung sao?”

“Không có!” Nhạc Di liền phản ứng;

Nhạc Di liền cảm thấy xấu hổ, JB là một cô gái rất thông minh sau này nói năng với chị ấy phải thật cẩn trọng.

Trong những trường hợp như thế này Nhạc Di cũng biết phân biệt và nên cư xử ra sao cho đúng đắn với những người đã có người yêu, tránh để hiểu lầm và có những hành động thân mật xảy ra. Nhưng Nhạc Di luôn có trực giác JB là một người tốt, tuy chỉ mới quen biết, chưa hiểu rõ về con người này như thế nào nhưng thái độ cũng như hành động quan tâm của JB đối với Nhạc Di, lúc đầu cô cũng sợ sệt rằng đó là một tình cảm gì đó hơn tình chị em. Nhưng sau vài lần nói chuyện ở Yahoo thì Nhạc Di hiểu, JB luôn xem cô là một đứa em gái, quan tâm, chăm sóc cũng như tình cảm của một người chị dành cho em gái.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nhẹ Nhàng

Nhạc Di uống một ngụm nước, do bị sặc nên khóe mắt còn hơi ướt trông như vừa mới khóc xong rồi lại quay sang đánh nhẹ vào vai của JB “Sau này chị đừng phát ngôn như thế chứ, đang nói chuyện mà lại... chị còn nói thế em sẽ không nói chuyện với chị nữa”

JB vẫn vui vẻ nói “Nhưng chị có nói gì đâu, chỉ là chị thích những ai có tính cách như em... chứ đâu phải chị nói là chị thích em”

././././

“Em lại đang suy nghĩ gì vậy?”

“À.. không, em chỉ đang nghĩ là tại sao có quán cà phê, hàng ăn ẩm áp mà chúng ta không ngồi lại ngồi đây chịu lạnh như thế này nhỉ?”

JB liền tự nhiên hơi hướng đầu về gần vai của Nhạc Di rồi nói “Em thấy Hồ Guom không? Chị rất thích phong cảnh nhìn một cách chân thật như thế này, ánh đèn được phản chiếu trên mặt hồ lung linh, và ngồi ngoài này có không khí trong lành rất thoải mái nữa...”

“Nhưng rất lạnh, em và chị ngồi thế sẽ bị người ta hiểu lầm mất...”

“Hiểu lầm? Chúng ta đều là lesbian mà có gì đâu mà sợ hiểu lầm...” JB nói một cách đơn giản.

Nhạc Di nghe thế liền phản ứng quay sang vừa định nói gì đó thì vô tình thay khuôn mặt của JB lại đang kê gần sát mé tai cô. Hai khuôn mặt chỉ còn cách nhau vài milimet, cả hai liền lúng túng lùi xa ra nhau.

Nhạc Di liền đứng lên. Khuôn mặt vẫn còn đỏ và sự ngại ngùng thể hiện ở biểu cảm của cô “à... ý em là người ta sẽ hiểu lầm mối quan hệ chị em của chúng ta thôi... lạnh quá em muốn kiếm gì ăn”

JB cũng đứng dậy rồi cởi áo khoác của mình ra cho Nhạc Di và khoác vào người cô. Nhạc Di không muốn khoác nhưng với hành động kiên định của JB thì không thể nào từ chối.

“Chúng ta đi ăn hải sản nướng nhé...” JB đề nghị.

Nhạc Di hưởng ứng, cô cũng muốn dùng thực phẩm có nhiệt để giữ ấm bụng.

“Chị có biết mấy hàng đồ biển ở phố Cầu Gỗ, cũng khá gần đây, em đi bộ nổi không?”

“Vâng! Khi nào em đi không nổi thì sẽ nói cho chị biết, chị đưa áo cho em rồi thì sẽ lạnh lắm đấy, chị có đi nổi không?”

“Chị không mặc áo 2 lớp như em đâu ”

Nhạc Di biết nói thế nào cũng không tránh được bị nhạo liền đáng yêu nhăn mặt lại rồi lon ton đi cạnh JB.

Cả hai chậm rãi vừa đi vừa trò chuyện, đi bộ sẽ khiến khí huyết lưu thông thân nhiệt cũng được vận hành sẽ bớt lạnh hơn.

Đôi lúc Nhạc Di cười thật to vì JB kể một câu chuyện hài hước nào đó. Về ngại ngùng e thẹn gập gờ lúc ban đầu bị phá vỡ, cả hai người họ cư xử với nhau một cách thật tự nhiên.

Đi bộ tầm 30 phút hơn thì hai người đến một khu phố đông đúc với các hàng quán đồ biển, JB chọn một hàng ăn đã từng đi cùng bạn bè và ngồi ngay trong một góc vỉa hè, có bà hàng ngồi quạt than nướng sò, mực... khói bay mù mịt thơm tỏa ra khiến ai đi qua cũng thèm.

Người ăn ngồi tràn lan trên vỉa hè để thưởng thức, chẳng ai chú ý đến ai và vô tư ăn uống nói chuyện tán gẫu cùng nhau.

Ngồi chính cố định tại bếp là một người đàn ông trung niên khá béo, ông có khuôn mặt hiền từ, cứ mỗi lần cô bé phục vụ gọi order một món gì đó thì đôi tay ông thoăn thoắt lấy cái này, xào cái kia, quay qua quay lại đã có một đĩa hải sản mới được bê đi... .

Nhạc Di cảm thấy tò mò với mùi vị cũng như khẩu vị của miền Bắc, với hải sản ở Sài Gòn thì có kha khá hàng quán Nhạc Di đã từng ăn qua, mỗi nơi đều có đặc điểm riêng khác nhau, như ở Lê Thị Bạch Giác có Ốc giắc xào rau muống ăn kèm với bánh mì cực ngon, Quận 4 có Ốc Oanh và Q10 có Tô Hiến Thành và chục hàng quán khác mà Nhạc Di không biết.

Sài Gòn được gọi là Thành Phố Ẩm Thực, vì chỉ cần bạn ở Sài Gòn sẽ được thưởng thức hết các món ngon vật lạ của 63 tỉnh thành ở Việt Nam. Đó chính là cái hay của Sài Gòn, nhưng nếu muốn nếm đúng mùi vị đặc trưng của món ăn đó thì phải đến đúng quê hương và vùng miền của họ.

Hôm nay được đặt chân đến Hà Nội thì có nhiều món Nhạc Di rất muốn thưởng thức qua và so sánh xem như thế nào.

“Em là người miền Nam chính gốc chứ?” JB vừa lau đĩa vừa hỏi;

Nhạc Di gật đầu rồi lại lắc đầu.

JB tò mò “Sao gật rồi lại lắc đầu?”

“Em gật đầu vì lúc em nhận thức được thì em đã sống ở Sài Gòn, còn lắc đầu vì em là trẻ mồ côi nên không biết quê hương của mình ở đâu... ”

Nói đến đó khuôn mặt Nhạc Di thoáng buồn; JB liền an ủi “Dù sao em cũng đã ở Sài Gòn từ nhỏ, đó cũng là quê hương của em rồi... ”

Nhạc Di gật đầu đồng ý “tất nhiên rồi, em đi đâu cũng cảm thấy không nơi nào bằng Sài Gòn”

“Hà Nội cũng không tệ, chị thích không khí sống ở Hà Nội hơn Sài Gòn, mỗi lần ra đây công tác đều nán lại một vài ngày..”

“Em cũng thế, nhưng bạn bè em bảo Sài Gòn dễ sống hơn, mức sống ở Hà Nội thì cao lắm”

“Thủ đô mà ^^ phải như thế chứ!”

Hai người lại bắt đầu câu chuyện Nam và Bắc, sau đó phục vụ lại bê ra một đĩa rau muống xào ốc giắc, sò nướng và ghẹ hấp xả... Sau khi thưởng thức ngon lành thì lại tiếp tục cuộc đấu khẩu về khẩu vị của hai miền.

“Chị thích ăn khẩu vị của miền Bắc hơn, vị vừa ăn thanh thanh, dịu dịu... đậm đà hơn, trong Nam ăn ngọt quá thôi”

Nhạc Di uống ngụm nước rồi lại nói “Nhưng thức ăn của miền Bắc lại nêm hơi mặn những người không quen dùng lại rất khó ăn, người miền Nam ăn uống không quá cầu kỳ, tuy có ngọt nhưng mỗi món ăn đều có đặc trưng riêng. Nói về món ăn thì miền Nam nhiều hơn hẳn... họ lại dễ dàng đón nhận món ăn của nhiều vùng miền khác nhau, tại sao người miền Nam lại có thể dễ dàng ăn món miền Bắc còn người miền Bắc lại ăn không được chứ?”

“Vì cách ăn của người miền Bắc ‘nghiêm ngặt đến độ bảo thủ’ em đã từng nghe nói đến điều đó chưa?” JB trịnh trọng nói;

Nhạc Di lắc đầu;

JB lại bắt đầu giải thích và thuyết trình “Ở miền Bắc họ hay có câu nói như thế này ‘con gà cục tác lá chanh, con lợn ủn ỉn mua hành cho tôi’, miền Trung và miền Nam trộn thịt gà với rau răm, không có rau răm thì cho thứ rau khác. Ở miền Bắc, con gà không chấp nhận bất cứ thứ lá gì khác lá chanh. Gỏi cá thì phải là cá mè và phải có hai thứ rau chủ chốt là đinh lăng và vọng cánh. Chỉ riêng món bún đã có những quy định rạch ròi: bún ốc đi với nước chua và ớt băm nhuyễn; bún chả nước mắm pha và rau húng láng... ”

Nhạc Di chăm chú lắng nghe JB giải thích về ẩm thực miền Bắc, vừa hết ngạc nhiên này lại đến ngạc nhiên khác, JB vừa nói xong cô lại tấm tắc khen “Em thật ngưỡng mộ tinh thần ăn uống của chị, bộ chị là người miền Bắc à?”

JB phì cười “Thật ra chị người Sài Gòn chính thống đấy, vì chị thích ẩm thực của miền Bắc nên tìm hiểu thôi, internet có nhiều mà, chị hơi khó tính trong việc ăn uống...”

“Đúng thực là ở trong Nam em không phân biệt nhiều lắm, có thể nào thì ăn thế đó thôi... ví như người miền Tây họ có thể ăn cơm với dưa, với chuối và cả xoài nữa, đôi lúc không có canh họ có thể dùng nước uống để thay thế cả canh nữa cơ... em thích người miền Nam chất phát thật thà...^^”

“Chị cũng vậy, chị lại thích tính cách của người miền Nam... như em chẳng hạn...”

Nhạc Di đang ăn một con sò thì liền bị sặc, JB liền lấy khăn giấy và nước cho cô, vừa buồn cười vừa lo lắng...

“em có sao không?”

Nhạc Di uống một ngụm nước, do bị sặc nên khóe mắt còn hơi ướt trông như vừa mới khóc xong rồi lại quay sang đánh nhẹ vào vai của JB “Sau này chị đừng phát ngôn như thế chứ, đang nói chuyện mà lại... chị còn nói thế em sẽ không nói chuyện với chị nữa”

JB vẫn vui vẻ nói “Nhưng chị có nói gì đâu, chỉ là chị thích những ai có tính cách như em... chứ đâu phải chị nói là chị thích em”

Lần này Nhạc Di không nói gì mà nhìn JB lờm lờm.

JB biết lỗi nên liền uống hết một cốc bia để tỏ lòng thành. Uống xong lại thấy vô cùng thích thú “chà thật là ầm bụng...”

Nhạc Di nhìn khuôn mặt của JB dần dần chuyển sang màu hơi hồng hồng, đôi môi thì lại đỏ lên do thời tiết và thân nhiệt, trông JB hiện tại thật đáng yêu. Nhạc Di định nói gì đó thì có điện thoại của Hoài Phương gọi đến.

“Vâng... em đang đi ăn hải sản cùng một người bạn... vâng, bác vẫn khỏe chứ?... thế thì yên tâm rồi... vâng, em biết rồi...” đoạn nói cô liền xem đồng hồ “chắc khoảng 30 phút nữa thì em về... vâng, chị ngủ ngon nhé... mai sáng gặp... bye bye”

Nhạc Di tắt điện thoại, tiện tay để vào túi áo khoác rồi quay sang nói với JB “Ngày mai chị vẫn còn ở đây đúng không?”

JB gật gù “Ừk 6h tối mai chị về Sài Gòn, còn em?”

“Ngày mốt, nhưng sáng mai em xuống chi nhánh ở Hải Phòng... buồn nhĩ”

“Buồn! Chị về Sài Gòn em buồn lắm sao?”

Nhạc Di liền đỏ mặt “gi chứ... ý em không như chị suy nghĩ đâu”

“Chị suy nghĩ gì chứ... em đã nói còn gì”

“Em nói buồn vì không có ai đưa em đi ăn vặt như thế này đâu, chị có vẽ rành Hà Nội lắm cơ chắc chắn sẽ biết nhiều hàng quán ngon...”

Khuôn mặt Nhạc Di bắt gặp hơi xấu hổ, cô liền quơ đại tay lấy ly nước trên bàn mà không biết đã lấy nhầm ly bia của JB thay vì ly nước đá của mình;

“Ồ...” JB chưa kịp nói thì Nhạc Di đã uống được một ngụm;

Nhạc Di không giỏi trong việc uống bia rượu, cô ghét vị đắng của bia và chẳng cảm thấy nó có gì ngon lành mà không hiểu tại sao ai cũng thích. Biết mình đã uống nhầm cô liền nhăn mặt, nuốt ực xuống cổ họng... JB lại được một phen cười vui vẻ và lại chọc ghẹo

“A... chị thích em rồi đấy...^^”

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Động Lòng

Nhạc Di liền đặt ly thuốc hạ sốt vào tay của JB “Chị phải uống xong thì mới được về”

JB liền cười “Vậy không uống thì có thể ngủ lại à?” Nhạc Di liền đánh nhẹ vào lưng của JB “Ai bảo thế” “Em vừa nói còn gì...” “Vậy nếu uống...thì cho chị ngủ lại...” Nhạc Di nói khuôn mặt cũng tỏ vẻ ngại ngùng. ./././././

Nhạc Di lại xấu hổ “Chị chỉ giỏi chọc em... trề rồi em phải về khách sạn đây”

Đoạn nói Nhạc Di gọi tính tiền, cả hai lại giành nhau trả, rốt cuộc Nhạc Di cũng không nhanh bằng JB.

“Về Sài Gòn chị sẽ cho em trả”

Nhạc Di ngông nghênh khuôn mặt “ai bảo sẽ mời chị ăn mà đòi em trả?”

JB liền lườm Nhạc Di nói “chị biết địa chỉ chung cư của em rồi chị sẽ đòi tận nhà đấy”

Tính tiền xong cả hai rời con phố ăn uống và đi ra đường lớn, JB bắt một chiếc taxi cho Nhạc Di “Hẹn gặp lại em ở Sài Gòn nhé!”

Nhạc Di vào trong xe liền cởi áo khoác và khăn choàng cổ ra đưa cho JB “Em vẫn còn giữ của chị chiếc áo vest, lần này vali của em không đủ chỗ để chứa thêm 1 cái nữa đâu, cảm ơn chị nhiều nhé hihì!”

JB nhận lại chiếc áo “Khi nào vào Sài Gòn trả chị cũng được mà...”

Nhạc Di định nói gì đó nhưng lại thôi rồi lại nói nhỏ “Hy vọng sớm gặp lại chị”

JB nhìn cô, ánh mắt đột nhiên triều mến “Uk, nhớ mặc thêm áo ấm đấy, bye bye”

Hai người vẫy tay chào nhau, chiếc xe taxi cũng lăn bánh. JB nhìn xe đi khuất thì mới bắt một chiếc taxi khác và đi về hướng ngược lại.

JB ngồi vào trong xe, lúc này mới thấy sức chịu đựng của mình thật cao, cô liền khoác áo vào rồi lại ho khụ khụ.

Có vẻ như lại sắp bệnh rồi...

“23 Nguyễn Công Trứ...” JB nói với người tài xế rồi ngả đầu về sau nhắm mắt.

.

.

.

Về đến khách sạn, JB liền nằm xuống giường, trông khuôn mặt có vẻ mệt mỏi. Đang mơ màng thì tiếng nhạc chuông điện thoại ca khúc Because you live reo vang :

“Staring out at the rain with a heavy heart

It’s the end of the world in my mind

Then your voice pulls me back like a wake up call

I’ve been looking for the answer

Somewhere

I couldn’t see that it was right there

But now I know what I didn’t know..”

JB lấy chiếc điện thoại đang run trong túi áo khoác ra, không buồn để ý là ai thì liền nhấn nghe, JB vẫn bình thản “hello...”

Bên kia đầu dây im lặng.

“hello... cho hỏi ai đang đầu dây vậy ạ?”

Lại một sự im lặng kéo dài, lần này JB mở lại số xem thì đó là một số lạ.

JB có sử dụng 2 điện thoại, một để làm việc, còn lại thì chỉ liên lạc với người thân bạn bè.

Số điện thoại lạ gọi cho JB được một lúc thì tắt hẳn.

JB thấy khó hiểu, định gọi lại thì mới chợt để ý điện thoại cô đang cầm trên tay không phải của mình.

JB liền ngồi bật dậy lấy chiếc điện thoại bên túi quần Jean ra và đặt trước mặt.

Hai cái y như nhau, chỉ khác là điện thoại của JB không sử dụng vỏ ngoài bảo vệ ở mặt sau.

Là của Nhạc Di! Cô ấy để quên trong túi áo khoác... lại còn sử dụng giống nhạc chuông.

JB suy nghĩ xem sẽ gửi trả bằng cách nào thì điện thoại của Nhạc Di lại rung lần nữa.

Là số máy bàn ở Hà Nội.

JB đoán chừng là Nhạc Di nên liền nghe máy “phát hiện bị mất điện thoại rồi đúng không”

Giọng Nhạc Di bên đầu dây vui mừng “Sao chị biết em gọi thế? Hihi em biết là để quên trong túi áo khoác của chị mà... chị ở khách sạn nào để em qua lấy”

“Thôi em đưa địa chỉ để chị qua, chị chưa về tới khách sạn...” JB nói dói rồi đứng lên và đi đến bên cửa sổ.

“Vậy à?... sao em nghe yên lặng vậy?” Nhạc Di nghi ngờ;

JB liền mở cửa sổ, có tạp âm của tiếng kèn xe vọng vào “Nghe thấy chưa? chị thấy đâu có yên lặng lắm đâu, thôi không nói nhiều nữa em đọc địa chỉ đi rồi chị qua...”

Cuối cùng Nhạc Di cũng chịu thua JB.

Sau khi nhận được địa chỉ, JB liền quên đi một mối, mà còn có chút gì đó phấn khởi, cô lấy thêm một cái áo khoác đem theo để vào một túi giấy xách tay rồi mang tâm trạng vui vẻ rời khỏi phòng.

*

Lúc bảy giờ tại Sài Gòn.

Lạc Mỹ nắm chặt điện thoại trong tay. Khuôn mặt muôn phần khó chịu, trong lòng cảm thấy bức rức, cô liền ngồi bật dậy vào trong tủ lạnh lấy một lon bia và nốc một hơi dài.

Em đi Hà Nội cùng cô ta ư? Giờ này hai người đang ở cùng nhau sao?

Vừa uống Lạc Mỹ vừa suy nghĩ. Lạc Mỹ không thể nào bình tâm được khi cứ tưởng tượng hình ảnh Nhạc Di trong vòng tay của JB. Cô bắt đầu thấy khó thở, tim thì quặng đau lên từng cơn.

Sau khi thông qua Thi Thi, Lạc Mỹ biết được Nhạc Di đi công tác tại Hà Nội. Nhưng hiện tại miền Bắc đang rét đậm Lạc Mỹ cũng không khỏi lo lắng cho Nhạc Di. Sau cả ngày suy nghĩ cuối cùng cũng có động lực để gọi cho Nhạc Di, thì không ngờ giọng nói quen thuộc mà Lạc Mỹ muốn nghe lại không nghe thấy, chỉ nghe giọng một người lạ tiếp điện thoại một cách rất tự nhiên. Lạc Mỹ nhận ra giọng nói của JB, cái giọng hơi lơ lớ của người sống ở nước ngoài lâu năm. Qua thái độ tự nhiên đó có thể thấy rõ tình cảm của hai người đó không đơn giản, đã hơn 10 giờ rồi... trong điện thoại không có tạp âm, chứng tỏ họ ở khách sạn cùng nhau. Chỉ mới nghĩ đến đó thôi thì Lạc Mỹ không thể chịu nổi.

Lạc Mỹ ngồi bệt xuống nền gạch, đầu tựa vào tủ lạnh, đôi mắt cứ nhìn vào khoảng không trước mặt, cô lại tiếp tục uống hết phần còn lại của lon bia và bao nhiêu hình ảnh của Nhạc Di cứ chập chờn trước mắt...

Nhạc Di, Mỹ rất nhớ em... nhớ em nhiều lắm...

*

Cọc! Cọc!...

Nhạc Di mở cửa phòng, JB đã đứng trước mặt.

Hai người nhìn nhau cười. Nhạc Di mời JB vào trong.

JB đưa cho Nhạc Di điện thoại rồi nói “lúc này có một số lạ gọi đến, chị có bắt máy nhưng không ai trả lời...”

Nhạc Di nhận điện thoại rồi lại lờm JB đôi mắt như muốn nói “Sao chị lại dám nghe điện thoại của người khác?”

JB nhận ra rồi liền gờ điện thoại của mình lên “Lúc đầu chị tưởng là của chị nên mới nghe...”

Nhạc Di liền phản bác “Nhưng em cài nhạc chuông mà, chị đừng nói là sử dụng cùng một loại rồi mà nhạc chuông lại giống nhau nữa nhé...”

JB liền dùng điện thoại còn lại gọi vào số mình... điệu nhạc Because you live lại vang lên.

Lần này Nhạc Di mới tin nhưng vẫn tỏ vẻ “có thể trong lúc đến đây chị tải về máy rồi...”

“Em nghĩ chị là người như thế sao ~”

Đoạn nói JB lại đưa túi xách cho Nhạc Di, cô hơi ngạc nhiên rồi lấy ra xem. Một cái áo khoác bằng vải nỉ khá dày màu xanh rì.

“Ngày mai em đem theo phòng nếu có lạnh quá thì lấy ra mặc”

Nhạc Di nhìn JB cảm động, từ trước đến giờ ngoài ba mẹ nuôi thì không ai quan tâm cô như thế cả. Với Lạc Mỹ tuy có khoảng thời gian 2 năm bên nhau nhưng thường là cô quan tâm cho Lạc Mỹ nhiều hơn, cô cũng không chú ý đến những việc Lạc Mỹ có làm việc gì cho cô hay không. Khi người ta yêu thường như thế, chỉ muốn tốt cho người mình yêu, còn bản thân họ thiếu thốn một chút cũng chẳng sao.

Chưa quen biết JB được bao lâu, nhưng cách JB quan tâm cô khiến cô cảm giác ấm áp thực sự. Đột nhiên Nhạc Di lại muốn khóc nhưng sau đó cô kiềm nén cảm xúc của mình rồi ngược lên nói với JB “Tại sao chị tốt với em quá vậy?”

JB mỉm cười “Chị không biết, chỉ thấy cần nên quan tâm em như thế... chị tốt với em như một người chị”

JB lại nhấn mạnh tình cảm chị em, Nhạc Di liền hiểu rõ, cô ngồi bật dậy và nói “À để em rót nước cho chị uống...”

JB liền nắm lấy cổ tay Nhạc Di và bảo “thôi...chị về liền ấy mà”

Nhạc Di cảm giác đôi tay của JB rất ấm, không phải ấm mà là nóng lạ thường, thấy thế Nhạc Di liền thử sờ vào trán của JB.

Quả thật là đang sốt rồi!

JB liền gạt nhẹ tay của Nhạc Di xuống “Chị không sao... chỉ hơi mệt chút thôi”

“Chị bị sốt rồi... không được phải uống thuốc hạ sốt thôi”

JB liền từ chối “Không... thôi trễ rồi chị về đây...”

Đoạn nói cô đứng lên đi, tức thì Nhạc Di kéo cô lại rồi ấn cô ngồi xuống giường

“Không được, chị ngồi đó đi, lúc em đi Thi Thi sợ em không quen thời tiết có chuẩn bị thuốc cho em, em nhớ không lầm có cả Effergan...”

Nhạc Di lục lọi trong vali một lúc thì lấy ra một tép thuốc, cô liền xé ra và rót một ly nước vừa đủ rồi cho viên thuốc vào.

Nhạc Di lắc đều và viên thuốc bắt đầu sủi bọt nhỏ dần.

“Chị rất sợ thuốc... không uống đâu chị về ngủ một lúc là khỏe liền thôi...”

Nhạc Di liền đặt ly thuốc hạ sốt vào tay của JB “Chị phải uống xong thì mới được về”

JB liền cười “Vậy không uống thì có thể ngủ lại à?”

Nhạc Di liền đánh nhẹ vào lưng của JB “Ai bảo thế”

“Em vừa nói còn gì...”

“Vậy nếu uống...thì cho chị ngủ lại...” Nhạc Di nói khuôn mặt cũng tỏ vẻ ngại ngùng.

JB nghe thế liền nhăn mặt uống hết ly thuốc một cách nhanh chóng,

Nhạc Di vừa tức cười vừa nói “JB chị thật nham nhỡ đấy...”

Sau đó cô đưa cho JB chai nước lọc.

JB uống xong, cười rồi ngáp “Hơ hơ... đi ngủ đây!” JB liền nằm lăn ra giường rồi kéo chăn đắp kín người. Nhạc Di thấy thế liền kéo lại

“Này ai bảo cho chị ngủ lại chứ...”

Từ trong chăn JB nói vọng ra “Em mới nói mà, giờ chị lại lười về khách sạn quá...”

“Chị đi taxi chứ có phải đi bộ đâu...” Nhạc Di leo lên giường kéo mạnh chăn ra, JB do đang bệnh nên yếu sức hơn Nhạc Di bình thường.

JB lại giả vờ nhắm mắt nằm ngủ. Nhạc Di liền lấy gối đập nhẹ vào người JB. Lúc này JB mở mắt ra khuôn mặt trông thật đáng thương rồi giọng uể oải “chị thực sự thấy mệt mà... muốn ngủ lắm, về khách sạn ngủ một mình rất buồn, coi như chị bệnh em mở lòng từ bi chứa chấp chị một đêm nhé”

Nhạc Di không biết nói sao, thầm nghĩ chắc JB nằm một lúc rồi về, Nhạc Di liền vỗ nhẹ vào người JB “30 phút, chỉ được nằm 30 phút thôi đấy”

JB ngoan ngoãn gật gật đầu sau đó lại nhắm mắt.

Nhạc Di quay sang lấy ly thuốc JB uống mang vào toilet rửa sạch, trong lúc đó nhạc chuông điện thoại ca khúc Because you live lại reo vang.

Từ trong toilet Nhạc Di lại nói vọng ra “là của em hay của chị đây?”

JB liền nói “của em đây...”, điện thoại của Nhạc Di đặt trên giường JB tò mò ngó xuống “Số lúc này gọi...”

Nhạc Di vẫn chưa kiểm tra cuộc gọi, liền thì nói “chị nghe dùm em nhé”

JB được cho phép nên cũng tự nhiên nhận cuộc gọi “Hello...”

“...”

Đầu dây bên kia lại im lặng...

“xin hỏi là ai vậy ạ?”

Lúc này trong toilet Nhạc Di đi ra liền hỏi “JB... là ai vậy chị?”

JB nhúng vay lắc đầu rồi chuyển điện thoại cho Nhạc Di

“Tất nữa rồi... ai mà lại phá mình thế này” Nhạc Di xem số, liền không khỏi ngạc nhiên... tuy đã xóa số liên lạc, nhưng 2 năm qua thì số điện thoại này lại rất quen thuộc với cô.

Đó là Lạc Mỹ!

JB nhìn biểu hiện của Nhạc Di “Em biết là ai à?”

Nhạc Di không gọi lại đặt điện thoại lên gối rồi thở dài “là của Lạc Mỹ... từ lúc chia tay đến giờ, lần đầu tiên cô ấy gọi cho em”

JB suy nghĩ gì đó rồi lại nói “Chị bắt máy chắc cô ấy sẽ hiểu lầm mất!”

Nhạc Di cười khẩy “Hiểu lầm... bây giờ em và cô ấy chẳng có quan hệ gì cả, làm gì phải hiểu lầm chứ”

JB ngồi lại ngay ngắn “Chị hỏi thật hiện giờ em thấy ổn chứ!”

Nhạc Di nhướn cao mày nói về tự tin “tất nhiên rồi! em không còn buồn nhiều như trước nữa...”

JB gật gù “tốt... em nên gọi lại cho cô ấy, chắc có chuyện gì quan trọng nên cô ấy mới gọi cho em”

JB lại đột ngột đứng dậy, sửa sang lại quần áo. Nhạc Di tò mò hỏi “Chị về à?”

“Uhm.” JB liền nhìn Nhạc Di thăm dò “Sao, muốn chị ngủ lại rồi chứ gì?”

Nhạc Di quay mặt đi chỗ khác “Em nói là 30 phút, tại chưa tới thôi... nhưng nếu chị muốn về sớm thì tốt...”

JB chỉnh chu lại mái tóc rồi nói “Thuốc có hiệu quả rồi giờ chị thấy rất khỏe, em ngủ sớm mai đi còn đi nữa...”

Nhạc Di liền tiễn JB ra cửa “Chị về đến khách sạn nhắn tin cho em biết nhé!”

JB mỉm cười rồi dùng hành động vẫy tay chào cô và đi về hướng thang máy ở cuối hành lang.

Nhạc Di có cảm giác rất kỳ lạ trong lòng cô hiện tại. Cô cứ đứng nhìn JB bước đi, cô muốn gọi JB trở lại nhưng cô không thể.

Nhạc Di cô thật quá tùy tiện rồi, không thể vì sự quan tâm của người ta trong lúc cô đang bị tổn thương về mặt tình cảm mà lại hiểu lầm cảm giác của người ta dành cho cô được. JB chỉ coi cô là một đứa em gái thôi, nếu có thì cũng chỉ là tình cảm thương hại dành cho cô.

Nhạc Di thầm trách bản thân mình. Cô thở dài rồi nằm lên giường, nơi JB vừa nằm cách đó ít phút, mùi hương cơ thể và chút gì đó ấm áp còn sót lại của JB vẫn còn vương vấn trong căn phòng của cô.

Đột nhiên cô lại thấy nhớ JB đến lạ lùng.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Say Nắng

”Say nắng rồi chứ gì?” Tú Anh nói vu vơ;

Lần này JB không nói gì ngồi suy nghĩ hồi lâu lại nói “Có thể là mình say nắng... hoặc là một cái gì đó bản thân mình cũng không biết”

Tú Anh liền lườm JB nhưng khoe miệng chợt cười nhếch lên “Ngán com rồi à?”

“Mình không thích so sánh giữa com và phở, chỉ là ở cạnh cô ấy mình thấy thoải mái và vui vẻ” JB nhận định;

./././.

Sau khi từ Hà Nội trở về Nhạc Di bắt đầu chóng mặt với các hóa đơn và giấy báo thanh toán.

Đi làm về cô quăng xấp thư thông báo thanh toán lên bàn và uể oải lấy ra xem

“ôi tiền điện, tiền nước, internet, cáp...”

Nhạc Di đang rầu rĩ thì Thi Thi gọi điện thoại đến.

“Này tối nay có đi đâu không?” Giọng Thi Thi vang vang;

“Không, ở nhà đây, Thi qua đi mình đang phát rầu với các hóa đơn điện nước đây!”

“Haha, Di nhà mình cũng biết lo rồi sao?” Giọng cười của Thi Thi vọng ra ngạo nghễ

Nhạc Di liền thở dài “Này cậu hiểu nỗi lo của mình mà, mỗi tháng phải trích một nửa tiền lương để trả lãi ngân hàng cho căn hộ này đây...”

“Ừ nhỉ mình quên mất, à... để mình sang, cậu muốn ăn gì để mình mua”

Nhạc Di liền háo hức “KFC nè, pizza nè... cả lẩu Kichi nữa...”

“Này con heo kia, được voi đòi tiên à? Chọn một cái thôi...” Thi Thi liền quát;

”Lúc hết tiền thì thêm nhiều thứ thật mà...” Nhạc Di nói rồi xiu giọng nũng nịu “Thi Thi hay chúng ta ra ngoài ăn lẩu Nhật nhé... lâu lắm rồi mình không ăn Kichikichi... Thi Thi à...”

Bên kia đầu dây Thi Thi cũng không chịu được giọng nói nũng nịu của Nhạc Di, cô liền chịu thua “Ok ok ... chuẩn bị đi 15p nữa mình sang”

Nhạc Di vui mừng “mình yêu cậu nhất! qua nhanh nhé mình đi chuẩn bị đây”

Đoạn nói Nhạc Di tắt máy, không buồn để ý đến mớ hóa đơn và giấy báo thanh toán.

* “SAO? Cậu gặp JB ở Hà Nội à?” Thi Thi ngạc nhiên khi nghe Nhạc Di kể lại chuyến gặp mặt bất ngờ với JB tại đợt công tác vừa qua.

Nhạc Di với tay lấy một đĩa rau đang di chuyển trước mặt rồi gạt đầu nói “Uk, mình cũng bất ngờ lắm khi gặp chị ấy...”

“Hai người đúng là có duyên với nhau thật đấy... thế đã có gì chưa?” Thi Thi lại tò mò.

Nhạc Di không nhìn Thi Thi mắt vẫn đang tập trung tìm kiếm một đĩa thanh cua sắp tới, cô lại nhanh tay với lấy trước khi nó đi qua.

“Có gì là có gì? Mình và chị ấy trong sáng chẳng có gì tăm tối như cậu nghĩ đâu!”

Thi Thi tiếp tục màn tra hỏi “mình không tin đâu, theo như Di kể thì gặp nhau tại Hồ Gươm rồi trời lạnh như thế chắc lại đưa áo cho cậu mặc như hôm mình thấy ở cà phê, sau đó tay nắm tay và truyền hơi ấm cho nhau...” Trí tượng của Thi Thi bắt đầu bay xa.

Nhạc Di nghe tới đoạn trao hơi ấm cho nhau bắt giác đỏ mặt.

Khuôn mặt của Nhạc Di lại không qua được cặp mắt tò mò của Thi Thi.

“Này đỏ mặt rồi nhé? Vậy mà bảo không có gì?”

Nhạc Di liền chối “Làm gì có chứ...A ... Ghệ!...” Nhạc Di nhanh tay lấy một con ghẹ nhồi thịt và để vào nồi lẩu đang sôi của Thi Thi “cậu thích ăn nhất này...”

Thi Thi lườm cô “đừng đánh trống lảng, chẳng bao giờ qua mắt được mình đâu, lẹ khai báo đi... 3 ngày ở Hà Nội được gì và mất gì rồi?”

Nhạc Di nghe Thi Thi nói thế liền phì cười “Này... làm như mình dễ dãi lắm không bằng, chỉ là đi ăn uống vào tối hôm đầu tiên mình ở Hà Nội thôi, sang hôm sau là JB về lại Sài Gòn rồi, 2 ngày nay mình cũng không gặp chị ấy”

“Chẳng lẽ lại không có liên lạc gì sao?” Thi Thi lại thắc mắc.

Nhạc Di quay sang đút cho Thi Thi một con mực rồi nói “Có nhắn tin, tối mai mình hẹn chị ấy sang dùng cơm... cậu rất muốn gặp mà có gì sang ăn cùng”

Thi Thi vừa nhai vừa lắc đầu “mai mình bận rồi, mà này mưa dầm thấm lâu, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén đó nha...”

Nhạc Di liền nhìn Thi Thi “ai lửa ai rơm?”

Thi Thi vờ suy nghĩ rồi nói “cậu là lửa chị ấy là rơm haha”

Nhạc Di không nói gì chỉ cười rồi lại vớ tay lấy một đĩa tôm và nắm kimchi.

“À, bên nhà Di còn dư một phòng mà sao không share đi... sẽ đỡ được gánh nặng...” Thi Thi đưa ý kiến.

Nhạc Di chợt dừng đĩa rồi tán thành “cũng đúng... nhưng ở chung với người lạ thì phức tạp lắm”

Thi Thi vừa ăn vừa nói “mình sẽ tìm hiểu cho Di xem có ai cần ở ghép không? Kiểm người quen chắc cũng không đến nỗi nào”

Nhạc Di gật gù “Mình sẽ đăng tin online... và sà lộc thông tin người ở”

“Vậy tiêu chuẩn của cậu là gì?”

“Tất nhiên phải là con gái, phải có công việc ổn định, không được bê bối quá, nhất định phải sạch sẽ... không được nhuộm tóc đỏ tóc vàng, ăn mặc phải lịch sự...”

“Giá cả?”

Nhạc Di suy nghĩ rồi nói “... khoảng 2 triệu... vì nội thất và các vật dụng có sẵn mà, chi phí hàng tháng thì share ra thôi!”

“Được rồi, đến lúc cần vào mối quan hệ rộng rãi của mình rồi... đừng lo mình sẽ kiếm cho Di một người đáng hoàng để ở cùng” Thi Thi chắc chắn;

Nhạc Di liền ngã đầu vào vai của Thi Thi “cuộc đời của mình mai mắn nhất là kết bạn với Thi Thi”

Thi Thi cũng vỗ về và bảo “nếu ế thì mình sẽ chăm sóc cho cậu đừng lo... hehe”

“A thanh cua...” Đoạn nói Nhạc Di liền nhanh tay với lấy đĩa thanh cua trước mặt rồi hào hứng cho vào nồi lẩu của mình.

Thi Thi liền thờ dãi “đúng là đất cậu đi ăn buffet không phí tiền chút nào... ăn như lợn đây ~”

Nhạc Di không tức giận mà còn cười hi hi. Cô lại tiếp tục lấy thêm 2 đĩa nấm và cho vào lẩu của mình.

Thi Thi quay sang nhìn nét mặt đáng yêu và vui vẻ của Nhạc Di. Thi Thi cũng thấy hạnh phúc.

Nhạc Di cứ vui vẻ và luôn cười như thế nhé!

** JB đang ngồi tại một quán nước gần trung tâm, cô khuấy đều ly cà phê trước mặt nhưng lại không uống. Mắt nhìn chăm chú về con đường xe cộ qua lại tấp nập.

Một cô gái ăn mặc quý phái sang trọng, tóc búi cao và đeo một cặp kính râm tiền tới, cô gái tự nhiên kéo ghế và ngồi đối diện với JB. Cô gái mỉm cười rồi tháo cặp kính xuống. Cô gái nổi bật với đôi mắt khá to được trang điểm một cách đơn giản không quá cầu kỳ, khuôn mặt ánh lên một sự thông minh và không kém phần đanh đá.

JB không tỏ vẻ ngạc nhiên điềm đạm nhìn cô gái trước mặt và nói “La Tổ Anh quả thật lúc nào cũng sắc sảo, 2 năm không gặp vẫn như xưa nhỉ?”

Cô gái tên Tổ Anh ngồi bắt chéo chân liền lấy trong túi xách ra một gói thuốc và lấy một điếu thuốc ra châm lửa rồi rút một hơi dài, sau đó nhìn JB nói “còn cậu cũng như ngày xưa không khác gì nhiều... về Việt Nam gần nửa năm mà giờ mới gọi điện cho mình, bạn bè cái kiểu gì không biết”

Người phục vụ nhanh chóng mang một tách trà và menu ra, Tổ Anh không nhìn qua liền nói “Cho một ly cà phê giống như thế”

Anh chàng phục vụ liếc nhìn tách cà phê của JB liền gật đầu, đến lúc vào trong vẫn không quên liếc nhìn Tổ Anh một cái.

JB ngồi khoanh tay trước ngực ngó Tô Anh hồi lâu lại hỏi “Tính cách vẫn như xưa, không thêm đậm dịu dàng một chút sao? Có chồng rồi mà còn...”

“Mà còn thế nào?” Tô Anh ngắt lời JB;

JB liền lắc đầu “thế cảm giác lấy chồng sinh con rồi như thế nào? Hờ... người phụ nữ của gia đình”

Tô Anh liền liếc xéo JB “Đang nhạo mình đấy à?”

JB liền cười “Không phải nhạo, mà là ngạc nhiên khi 2 năm trước nghe tin cậu lại lấy chồng thôi...”

Tô Anh liền dụi mắt rồi phả một làn khói lên không. Cô uống một ngụm nước rồi nhìn JB chăm chú “chẳng thấy thế nào cả, có khác lắm là lấy một thằng đàn ông yêu mình và lo được cho mình về tài chính hơn là quen một người con gái mình yêu đã phụ bạc mình...”

Nói đến đó trong mắt Tô Anh lóe lên một ánh nhìn sắc sảo và căm phẫn.

JB liền thở dài, trong đôi mắt của bạn thân cô hiện giờ hẳn lên bao điều khó nghĩ. Là Tô Anh ngồi trước mặt JB hiện tại dù hình dáng không thay đổi nhưng tính cách cũng như suy nghĩ đã không còn như trước đây nữa. Lòng thù hận của con người là một thứ rất nguy hiểm, nó có thể đi theo bạn suốt đời cho đến lúc con người chết đi nó vẫn còn vương vấn đâu đó trong cuộc sống này.

“Mọi chuyện đã qua rồi hãy để nó qua đi... sống không nên lúc nào cũng nhìn lại quá khứ...” JB chậm rãi nói;

“Giống như cậu à?”

JB chợt ngước lên giống như bị phát giác điều gì đó. Tô Anh cũng thấy mình quá lời lại liền chầm một điều thuốc và hỏi sang chuyện khác “Cậu và Anny dạo này thế nào rồi?”

“Cuối năm cô ấy sẽ về Việt Nam”

“Tại sao lại không sống bên đó luôn về Việt Nam làm gì? Ở nước ngoài họ chấp nhận hôn nhân đồng tính mà sao hai người không kết hôn luôn đi, cậu cũng đã 28 rồi, để Anny như thế thật không tốt chút nào”

JB chợt cười “Mình biết mà... nhưng muốn kết hôn thì phải ổn định đã”

“Làm gì thì làm liền đi, đến lúc bị lấy mất rồi thì hối hận cũng muộn”

Đoạn nói người phục vụ bê ra một ly cà phê đặt xuống bàn.

Tô Anh ngước lên nháy mắt rồi nói “cảm ơn...”

Anh chàng phục vụ liền thì đỏ mặt rồi đi vào trong.

JB nhìn Tô Anh rồi lại nhíu mày lắc đầu “Sau một thời gian không gặp trình độ tán tỉnh đàn ông lại cao như thế... nếu bây giờ gặp một cô gái xinh xắn đáng hoàng thì cậu có say nắng không?”

“Sao lại không, lấy chồng thì lấy chồng bản chất mê đàn bà vẫn trời dấy khi gặp đàn bà... tuy dạo này có hơi ngán ngẫm nhưng lâu lâu vẫn cần có phụ nữ bên cạnh.” Tô Anh nói một cách thẳng thắn.

JB đang định nói thì điện thoại có tin nhắn, cô lấy ra đọc và mỉm cười rồi trả lời.

Tô Anh quan sát JB. Đợi khi JB trả lời tin nhắn xong rồi tò mò hỏi “là Anny à?”

“À không, một cô gái mình mới biết...”

Tô Anh lại lờm lờm rồi lại có âm báo tin nhắn, JB trả lời rồi lại cười mỉm chỉ trông có vẻ rất vui vẻ và thích thú.

Tô Anh lại tiếp tục thăm dò “Cô bé đó trong giới à?”

“Uhm... ngày mai cô ấy mời mình sang nhà dùng cơm” JB thật thà;

“Này, cậu đang ăn vụng mà không chùi mép đó à?” Tô Anh khẳng khái

JB liền phản ứng “cái gì mà ăn vụng, cậu nói năng nặng nề cụt”

“Mình và cậu chơi với nhau bao lâu rồi?” Tô Anh chợt hỏi;

“10 năm rồi”

“Cái biểu hiện khuôn mặt của cậu khi đọc tin của con bé đó rất vui vẻ đấy nhé, đây là điều mình không thấy khi cậu mới quen Anny đâu...”

“Làm gì có chứ, cậu chỉ giỏi suy tưởng”

”Say nắng rồi chứ gì?” Tú Anh nói vu vơ;

Lần này JB không nói gì ngồi suy nghĩ hồi lâu lại nói “Có thể là mình say nắng... hoặc là một cái gì đó bản thân mình cũng không biết”

Tú Anh liền lườm JB nhưng khoe miệng chợt cười nhếch lên “Ngán com rồi à?”

“Mình không thích so sánh giữa com và phở, chỉ là ở cạnh cô ấy mình thấy thoải mái và vui vẻ” JB nhận định;

“Cẩn thận kiểm chế cảm xúc của mình đi, như thế là không tốt đâu... Vậy cô bé đó có thích cậu không?”

JB suy nghĩ hồi lâu rồi lại trả lời “mình không biết, có thể là có nhưng vì cô ấy mới chia tay nên... rất khó dò xét được suy nghĩ và cảm xúc của cô ấy”

Tú Anh dụi mắt rồi nói nghiêm túc “dù cậu có so sánh hay không mình không biết nhưng tốt nhất không nên đi quá giới hạn cần đi, người khổ chỉ là cô gái đó thôi”

“Mình biết phải làm gì mà”

“Nhưng chắc cô gái đó rất đặc biệt mới khiến một người như cậu cảm nắng, hôm nào giới thiệu ra cho mình gặp mặt xem sao... được thì mình ‘hót’ dùm cho”

JB liền lườm Tú Anh “Đừng hòng...”

“Muốn để dành làm của riêng sao?”

“Không phải, nhưng cô ấy còn rất non đối với thế giới phức tạp này, vì thế không thể để rơi vào tay một con sói khát gái như cậu được” JB liền nhạo;

Tú Anh không tỏ vẻ tức giận mà lại thích thú “Con sói thích những cô gái ngây thơ đấy...”

Đoạn nói Tú Anh ngoắc anh chàng phục vụ lại hỏi nhỏ, anh chàng liền đỏ mặt và chỉ hướng nhà vệ sinh cho cô.

JB ngồi im lặng rồi lại lấy điện thoại ra. Cô bấm vào soạn tin nhắn mới, JB chần chờ hồi lâu rồi lại đóng ứng dụng và chống cằm suy tư.

JB là một người thông minh, cô hiểu vấn đề là gì. JB cũng tự tin có thể kiểm chế cảm xúc của mình lại, sẽ không đi quá giới hạn của cái gọi là tình chị em.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thừa Nhận

“Nhạc Di...” JB chợt lên tiếng

Nhạc Di ngược lên nhìn JB, JB mỉm cười trêu mến và nhìn Nhạc Di bằng cặp mắt thật nghiêm túc rồi nói nhẹ nhàng;

“chị thích em, rất thích em... em có thích chị không?”

././././././

California: 8:00 AM

“.....”

Tiếng điện thoại run dưới đầu gối khiến Louis thức giấc, cô bực dọc thò tay xuống gối mò mẫn chiếc điện thoại đang phá giấc ngủ của mình.

“.....”

“.....”

Chiếc điện thoại vẫn không ngừng run lên từng hồi khi không có ai nhấc máy.

Louis bực mình mắt mờ mắt nhắm trả lời với giọng vẫn còn ngái ngủ.

“hello...”

.

.

.

Sau khi nghe đầu dây bên kia nói gì đó Louis bắt đầu ngồi bật dậy khuôn mặt có vẻ tỉnh ngủ hẳn ra.

“Really??? Từ lúc nào?” Cô tỏ vẻ khó hiểu;

.

.

“Được rồi, mình sẽ thu xếp, cậu cứ nói với họ như thế, cảm ơn cậu nhé... ok,bye!”

Louis tắt điện thoại rồi nở một nụ cười khó hiểu.

Cô liền với lấy chiếc nhẫn bạc đặt trên bàn cạnh chiếc đèn ngủ và đeo vào ngón áp út sau đó đưa lên trước mặt ngắm nhìn

“tao sẽ đưa mày về với chủ...răng đợi nhé”

Louis liền đứng dậy, kéo rèm cửa để ánh sáng tràn ngập vào phòng, cô ra balcony đứng ngắm nhìn khu phố trước nhà rồi hít thở không khí của buổi sáng tại con phố mình đang sống.

California...bye bye!

**

Thi Thi đúng là người nói được là làm được, ngay ngày hôm sau đã có ngay một người gọi điện thoại đến muốn xem phòng.

Sau khi đi làm về Nhạc Di gặp cô gái cần thuê phòng đứng dưới chung cư nơi cô ở, xem qua hình dáng thì cô gái đúng thực rất đáng hoàng, lại rất dễ chịu. Đồng ý mức thuê trên với những điều kiện của Nhạc Di một cách nhanh chóng. Tuần tới cô gái sẽ dọn vào ở, và cũng đặt cọc trước một tháng để giữ chỗ.

Nhạc Di có hơi ngờ vực, sau khi tiễn cô gái ra về thì nhanh chóng gọi điện thoại cho Thi Thi.

“Này, người hôm nay qua xem phòng cậu quen à?”

Thi Thi im lặng một lúc rồi nói “À...Đó là bạn của một người bạn...của một người bạn và bạn của một người chị mà Thi biết” Thi Thi nói ngắn gọn.

“Cậu cũng không biết người hôm nay sao?” Nhạc Di thấy lo lắng.

“Nhạc Di, cậu yên tâm bà chị mình bảo người đó rất good...” Thi Thi liền trấn an.

Nhạc Di không nói gì thêm, tắt điện thoại rồi nằm dài trên giường “DiDi tại sao bây giờ cô lại khốn khổ đến thế này?”

Thực tế Nhạc Di không thích ai ở cùng với mình, càng không muốn có người lạ xen vào cuộc sống hàng ngày của cô, nhưng nếu đối mặt với khó khăn hiện tại thì bản thân cô không cho phép mình được suy nghĩ đến những điều xa xỉ.

Cả chuyện tình cảm cũng vậy.

Chuyện tình cảm!

Nhạc Di sức nhớ đến JB. Thật khó có thể nói Nhạc Di có nảy sinh những suy nghĩ viển vông, mơ mộng về JB hay không. Đôi lúc cô trách bản thân mình đã quá tùy tiện, có thể tùy tiện ngã vào một ai đó đủ cho cô cảm giác thấy an toàn và ban cho cô một chút quan tâm của hiện tại. Rồi mọi thứ đến rất nhanh và đi rất nhanh, người ta chỉ lấy đi của cô cảm giác rồi trả lại cho cô sự đau đớn nuối tiếc.

Suy cho cùng cũng vì tình yêu quá ngắn ngủi, người ta chỉ dành cho nhau cảm giác khi mới yêu, lúc đó là sự mới mẻ và tìm hiểu, khi không còn gì để tìm hiểu thì đành chấp nhận để họ ra đi tìm một cái gì đó mới mẻ hơn. Tình yêu ngắn ngủi là thế.

Nhạc Di thở dài theo vô thức rồi lại ngủ quên lúc nào không hay.

“DINH...DOGG.....”

Tiếng chuông cửa vang lên đánh thức giấc ngủ của Nhạc Di. Cô không biết ngủ từ bao giờ nhưng nhìn bầu trời thì đã xế chiều.

“DINH...DONGG....”

Lại một hồi chuông hồi thức.

Nhạc Di nhanh chóng xỏ đôi dép mang trong nhà rồi nhìn đồng hồ thăm nghĩ “Chẳng lẽ lại là JB? Chị ấy đến sớm vậy sao? Ôi mình vẫn chưa nấu cơm nữa...”

Nhạc Di nhanh chóng chạy ra mở cửa, trong cô có một chút gì đó khá vui vẻ khi được gặp JB.

Sau khi mở cửa Nhạc Di khá bất ngờ vì người đứng trước mặt cô không phải JB mà là Lạc Mỹ.

“Lạc Mỹ... tại sao cậu lại tới đây?”

Khuôn mặt Lạc Mỹ trông khá phờ phạc. Nhạc Di thấy cô ốm hơn lúc trước.

“Em không định mời tôi vào sao?” Lạc Mỹ chợt nói;

Nhạc Di hơi chần chừ nhưng cũng né qua một bên để Lạc Mỹ đi qua, Nhạc Di ngửi thấy mùi cồn tỏa ra ở Lạc Mỹ. Lạc Mỹ ngồi xuống chiếc ghế sofa quen thuộc

“Mỹ uống rượu à? Giờ này sớm như vậy lại đi uống rượu sao?”

Nhạc Di đóng hờ cửa rồi lại gom các giấy báo và hóa đơn trên bàn đặt xuống kệ dưới. Lạc Mỹ chăm chú nhìn cô.

“Đề Di lấy gì cho Mỹ uống...”

Nhạc Di chưa kịp đi thì đã bị Lạc Mỹ kéo lại một cách thô bạo và ôm siết cô vào lòng. Nhạc Di hơi bất ngờ, đến lúc trấn tĩnh lại thì đã nằm gọn trong lòng của Lạc Mỹ. Cô cố gắng vùng vẫy đẩy Lạc Mỹ ra nhưng Lạc Mỹ lại càng siết chặt hơn.

“Xin em, chỉ một phút thôi... cho Mỹ một phút thôi được không?” Lạc Mỹ van xin và thì thầm vào tai Nhạc Di “Mỹ rất nhớ em, rất nhiều... khi xa em rồi Mỹ mới biết mình yêu em nhiều như thế nào, Nhạc Di em có nghe thấy không? Mỹ yêu em, rất yêu em...”

Một giọt nước mắt của Lạc Mỹ chảy dài xuống má, Nhạc Di cảm nhận thấy khi nước mắt của Lạc Mỹ đã bám vào cổ cô. Nhạc Di nhắm nghiền đôi mắt rồi nói một cách vô tình “Muộn rồi... đã quá muộn rồi”

Lạc Mỹ vẫn ôm chặt lấy cô và lẩm bẩm “Không, hãy cho Mỹ một cơ hội... Mỹ yêu em, những ngày tháng khi không có em bên cạnh thực sự Mỹ sống rất khó khăn, khi thấy em đi với cô ta Mỹ mới biết lòng mình đau đớn như thế nào, Mỹ biết mình sai rồi, chỉ cầu xin em hãy cho Mỹ một cơ hội... chúng ta lại trở về như lúc trước có được không em?”

Lần này Nhạc Di cố gắng thoát ra khỏi vòng tay của Lạc Mỹ nhưng càng ráng gượng ra thì Lạc Mỹ lại càng siết chặt hơn, cô thấy thật ngột ngạt, Nhạc Di nói trong khó khăn “Lạc Mỹ... đã muộn quá rồi, chúng ta không thể... làm ơn hãy buông Di ra...” Lạc Mỹ vẫn không nhúc nhích cánh tay mình, Nhạc Di chỉ còn một cách “TÔI BẢO CÔ BUÔNG TÔI RA...” Nhạc Di hét lớn;

Lạc Mỹ nghe thấy tiếng hét của Nhạc Di át vào tai mình, lúc này cô liền từ từ nói lỏng cánh tay mình ra, lần đầu tiên Nhạc Di quát lớn tiếng với cô, lần đầu tiên từ chối cái ôm của cô. Lạc Mỹ nhìn vào đôi mắt Nhạc Di “Giờ tôi phải làm gì để em có thể tha thứ cho tôi đây?”

Nhạc Di liền đứng dậy, giữ khoảng cách rồi nói “Không làm gì cả, hãy làm như những gì cô đã làm với tôi cách đây một tháng...”

Lạc Mỹ lại vô thức ngồi dậy đứng đối diện với Nhạc Di, cô tiến tới một bước Nhạc Di lại lùi một bước, Nhạc Di né tránh và xem cô như một bệnh dịch cần đề phòng. Lạc Mỹ thấy thật đau đớn, cô hít thở sâu rồi giữ bình tĩnh đặt câu hỏi “Giờ em lại ghét tôi như thế sao?”

“Đúng!” Nhạc Di trả lời một cách dứt khoát.

Lạc Mỹ cảm thấy thật khó thở “em đã yêu thích người khác rồi sao?”

Nhạc Di không trả lời, trong lòng cô hiện tại cũng bồi hồi không kém, cô không biết tại sao lại như thế.

Cô đã rất mong muốn Lạc Mỹ quay trở về, rất mong muốn Lạc Mỹ ôm cô, rất mong muốn được như 2 năm qua và rất mong chờ Lạc Mỹ nói câu “Mỹ yêu em”. Nhưng tại sao hôm nay cô lại cảm thấy bất cần, cô không muốn gặp Lạc Mỹ càng không mong muốn Lạc Mỹ thổ lộ hay hối hận. Bất giác cô sợ đối diện với Lạc Mỹ như ngày hôm nay, phải chăng thực sự tình cảm cô dành cho Lạc Mỹ đã không còn nữa.

“Là cô ta đúng không? Cô gái tên JB ấy... có đúng là cô ta không?”

Nhạc Di im lặng;

Lạc Mỹ tiếp tục lặp lại “em yêu thích cô ta đúng không?”

Lần này Nhạc Di hít một hơi thật sâu rồi nhìn thẳng vào mắt Lạc Mỹ và nói “Đúng, tôi thích JB, chị ấy rất tốt, luôn quan tâm tôi khi tôi bị cô ruồng bỏ, chị ấy luôn bên cạnh tôi lúc tôi cô đơn nhất. Tôi không chỉ đơn thuần là thích chị ấy, mà là rất yêu thích... Tôi không còn là cô bé ngày nào chỉ biết có Trần Lạc Mỹ cô. Hiện tại trong trái tim tôi, khi nhắc tên cô chỉ là còn là cảm giác coi thường. Tôi xem thường cô vì đã chà đạp lên tình cảm của tôi suốt 2 năm qua, tôi xem thường cô vì ngày hôm nay cô đứng trước mặt tôi và cầu xin sự tha thứ... Lạc Mỹ hãy trở về với cô gái bên cạnh cô hiện tại và đối xử tốt với cô ấy, có thể lúc đó tôi còn xem cô như người bạn bình thường và xem như chưa có ngày hôm nay”

Lạc Mỹ đứng nhìn Nhạc Di và chết lặng. Nhạc Di định nói thêm gì đó thì cô phát hiện cửa chính lại hé mở. JB không biết đang đứng ở cửa chính từ bao giờ, qua ánh nhìn của Nhạc Di Lạc Mỹ cũng quay lại nhìn JB.

JB không nói gì, chỉ đứng quan sát cả hai người.

Nhạc Di bắt gặp xấu hổ, còn Lạc Mỹ thì lại cười khẩy “giờ đang ở trước mặt cô ta, em nói đi... em nhìn vào đôi mắt cô ta và nói đi”

Lạc Mỹ biết rõ tính cách của Nhạc Di, khi cô đã yêu thương một người nào đó đôi mắt của Nhạc Di sẽ nhìn người mà cô yêu mến một cách rất đặc biệt. Đôi mắt tràn ngập yêu thương cùng niềm vui và bao hạnh phúc. Lạc Mỹ muốn thấy rõ có thực sự Nhạc Di đã yêu JB rồi hay không.

“Có cô ta ở đây hãy nhìn vào đôi mắt cô ta và nói đi, nói em yêu cô ta như em đã nói với tôi đấy” Lạc Mỹ hồi thúc;

JB lặng lẽ nhìn Nhạc Di.

Cả hai khoảng cách không xa, Nhạc Di bắt gặp không dám nhìn vào đôi mắt JB, trái tim cô đang đập nhanh hơn, máu cô như lưu thông hết công suất, bắt gặp cô thấy khó thở giống như có ai đang bóp nghẹt trái tim mình.

“Em nói đi chứ...” Lạc Mỹ không thể chờ đợi thêm

“Nhạc Di...” JB chợt lên tiếng

Nhạc Di ngược lên nhìn JB, JB mỉm cười triu mến và nhìn Nhạc Di bằng cặp mắt thật nghiêm túc rồi nói nhẹ nhàng:

“chị...chị thích em, rất thích em... em có thích chị không?”

Nhạc Di không giấu được cảm xúc của mình, hai hàng nước mắt không biết lúc nào lại tranh nhau rời khỏi khóe mắt cô. Hai tay cô lau dòng nước mắt đang chảy dài rồi gạt đầu mỉm cười hạnh phúc và nói với JB

“có, em rất thích chị...” Nhạc Di nói một cách thành thật

JB đáp lại bằng cách cười tươi rồi đi qua mặt Lạc Mỹ và ôm lấy Nhạc Di vào lòng;

Lạc Mỹ đứng đó nhìn hai người họ ôm nhau không khỏi đau lòng.

Cô ấy khóc vì đang hạnh phúc ư?

Lạc Mỹ cô thua rồi! Thực sự thua rồi...

Lạc Mỹ nhìn hai người họ, cô nắm hờn hai tai lại sau đó lại thả lỏng và nhìn JB nói nhỏ “Hãy chăm sóc tốt cho cô ấy...”

JB không nói gì chỉ gật nhẹ đầu.

Lạc Mỹ nhanh tức khắc rời ngôi nhà quen thuộc mà mình đã ở một năm qua, giờ đây ngôi nhà đó không còn hoan nghênh cô nữa.

Lạc Mỹ đóng sập cửa lại, không phải là muốn tỏ thái độ tức giận mà cô chỉ hy vọng khi đóng chặt cửa như thế, mọi chuyện buồn phiền sẽ mãi mãi ở trong đó và cô sẽ hoàn toàn thoát khỏi nó.

Một lần nữa trước khi đi, Lạc Mỹ ngoái lại nhìn cánh cửa gỗ màu nâu có số 805.

Lúc mua căn hộ này, chọn 805 vì đó là ngày sinh của Nhạc Di 08.05

Những kỷ niệm đáng nhớ trong hai năm qua, Lạc Mỹ sẽ luôn cất giữ trong lòng, mãi mãi cô không bao giờ quên.

Sau khi Lạc Mỹ rời đi, JB vẫn còn ôm lấy Nhạc Di... bắt gặp cô lại gạt mình lùi ra xa, hành động của cô khiến JB cũng hơi ngỡ ngàng. Cả hai đột nhiên lúng túng, Nhạc Di thấy xấu hổ cô liền lau nước mắt đi, giờ nghĩ lại cô cũng không biết tại sao lúc nghe JB nói thích mình nước mắt cô cứ trào ra. Tuy JB đã hiểu rõ hoàn cảnh của cô lúc này, nhưng dù sao thì sự lúng túng, xấu hổ vì cảm xúc hơi quá đà của cô cũng không thể bộc lộ cho JB biết được. Cô lại e dè nói “Cảm ơn chị”

JB chợt hiểu rồi lại nhìn cô đầy yêu thương và nói “vì việc gì?”

Nhạc Di đáp ứng “Vì... vì lúc này chị đã giúp em...”

Lúc này, ánh mắt JB trở nên sâu thẳm lạ kì, dường như không thể nhìn thấy đáy, Nhạc Di không thể nhìn thấy gì trong ánh mắt đó. Nhạc Di cảm thấy không khí bất đầu không thoải mái nếu cứ đứng nhìn nhau như thế này, cô lấy cốc đi nấu cơm, vừa quay lưng đi thì JB đột ngột cất lời

“Chị rất băng khoăn...”

Nhạc Di chợt khựng lại

“...những điều chị nói ra vừa rồi em nghĩ rằng chị có thể nói dối được không?” JB tiếp tục.

Nhạc Di lại đứng yên, JB đang chậm rãi tiến tới cô “Chị phát hiện ra, khi em nói “em thích chị” chị rất vui và cũng mong điều em nói là thật...”

JB tiến gần về sau lưng của Nhạc Di giọng cô vẫn đều đều “...và điều khiến chị băng khoăn nhất đó chính là... nếu chị đã lỡ thích em rồi thì chị phải làm sao đây?”

Trong lòng Nhạc Di giờ không thể suy nghĩ được gì khi JB thốt ra điều đó, cô nuốt một thứ trống không xuống cổ họng rồi cố gắng cất tiếng “Đó là vì chị luôn xem em như em gái, chị quan tâm và chăm sóc em cũng như một người chị...”

“Không phải!” JB gạt đi điều Nhạc Di nói, cô liền giải thích “vì chị cố gắng kiềm chế, nén nó lại thành tình cảm chị em, chị không thể nghĩ được gì nếu một ngày đó chị thực sự thích em... Nhạc Di, sự thật chị cũng muốn biết em có tình cảm với chị không?”

JB đã đứng sát phía sau lưng Nhạc Di, cô có thể cảm nhận thấy hơi thở đang phả ra của JB từ sau ót mình. Trái tim cô đang đập một cách vô ý thức, cô cố trấn an mình cố gắng vững tin. Cố gắng không nghe những điều JB nói, nhưng cô biết con người khác trong cô đang rất muốn quay lại và ngã vào vòng tay JB, muốn được hít thở mùi hương cơ thể của chị ấy, muốn được vuốt ve và chạm vào khuôn mặt ấy. Nhạc Di rất muốn, nhưng cô không thể cô tự nhủ với bản thân “JB đã có người yêu rồi, Nhạc Di cô không thể... cô không thể tùy tiện dễ dàng làm chuyện có lỗi với một người khác cũng là người yêu của cô ấy, cô không thể...”

JB đã vòng lấy đôi tay mình qua eo cô, rồi tựa cằm vào vai cô. Đột nhiên lúc này những gì cô suy nghĩ lại bị chính con người của cô lấn át, cô nắm lấy đôi tay JB đang yên vị ở vòng eo mình, đầu cô vô thức tựa vào khuôn mặt JB ở cạnh bên, cô cảm giác ấm áp, chỉ ước giây phút này, thời gian này hãy dừng lại. Để cô được cảm nhận nó lâu hơn có thể. Đột ngột JB kéo sát Nhạc Di vào lòng và hôn nhẹ lên cổ cô, từ lúc nào không biết JB lại khéo léo di chuyển cơ thể Nhạc Di và giờ khuôn mặt cả hai lại đối diện nhau.

“không thể...” Nhạc Di chưa kịp định thần thì JB đã đặt lên môi cô nụ hôn nồng ấm làm gián đoạn câu nói của cô.

JB nhẹ nhàng mân mê đôi môi của Nhạc Di, hai đôi môi chậm rãi nhẹ nhàng từ từ chạm lấy nhau rồi lại cuốn lấy nhau một cách mãnh liệt... Nhạc Di vuốt ve đôi vai của JB.

Trong chốc lát, toàn bộ âm thanh xung quanh Nhạc Di đột ngột tan biến hết, chỉ còn lại hơi thở ấm áp của hai người.

Đột nhiên Nhạc Di vội vàng lùi lại, cô hoảng hốt tựa lưng vào bức tường phía sau, còn JB chỉ biết mở to mắt ngạc nhiên nhìn Nhạc Di như thể không hiểu chuyện gì xảy ra.

Lâu sau đó, Nhạc Di mới bừng tỉnh, nhận gia điều gì đó, cô lấy tay che miệng lại, sau đó gục mặt trên đầu gối, đầu cô vùi vào hai cánh tay kẹp chặt.

“Nhạc Di à... xin lỗi em” JB nghĩ rằng Nhạc Di đang khóc nên cô vội vàng lại đỡ lấy bờ vai cô ấy.

Nhạc Di liền đẩy tay JB ra, không nói gì cả.

“Hay em đánh chị đi, chị không biết chuyện gì đang xảy ra nữa, chỉ là chị không kiên nhẫn chịu được nữa... Nhạc Di chị hiểu điều em đang suy nghĩ, chị biết chị nên làm gì, hãy cho chị thời gian...”

Nhạc Di vẫn im lặng. JB lại tiếp tục “chị hứa sẽ luôn chăm sóc em, Nhạc Di chị hứa không bao giờ rời xa em, hãy cho chị cơ hội để chị có thể ở cạnh em có được không?”

Lúc này, Nhạc Di ngược lên nhìn JB, cô lại không nghĩ được gì nhiều nữa, cô quá mệt mỏi và ở trước mặt cô, JB mở rộng cánh tay để ôm cô vào lòng để cô có thể dựa dẫm

JB tại sao chị luôn xuất hiện những lúc em thấy cô đơn hay tuyệt vọng nhất cơ chứ? Phải chăng Chúa đã mang chị đến bên em và sưởi ấm con tim đang tuyệt vọng của em. JB chị hãy ôm lấy em và đứng buông tay em như những người mà em đã yêu thương, họ đã buông tay và đi rồi.

JB nắm lấy cánh tay của Nhạc Di, hai người cứ thế nắm chặt tay nhau rồi JB ôm Nhạc Di vào lòng, họ có cảm giác mọi thứ xung quanh như dần tan biến, hoàng hôn thì chuyển dần về đêm.

Và mọi thứ cũng chỉ mới bắt đầu...

Cái khởi đầu sẽ mang đến sự kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Băng Khuâng

Cái tên Anny xuất hiện khiến JB có một chút bối rối, cô liền nhìn Nhạc Di rồi lại nhìn vào điện thoại.

Nhạc Di chợt hiểu.

“Chị nghe điện thoại đi, em vào trong nấu gì cho chị ăn nhé” Nhạc Di viện lí do để đi khỏi. Khuôn mặt cô cũng không khỏi bối rối.

./././.

Sau khi nói ra hết lòng mình cả Nhạc Di và JB đều im lặng và ngồi tựa vào nhau.

Nhạc Di ngồi gọn trong lòng của JB, để JB vuốt về mái tóc của cô... bất chợt cô ngước lên JB, JB nhìn cô mỉm cười với ánh mắt dịu dàng.

“Tại sao chị lại thích em?” Nhạc Di chợt hỏi;

“Chị không biết” JB trả lời ngắn gọn;

“Không được, chị phải nói.”

JB liền cười rồi vén lấy sợi tóc trên khuôn mặt Nhạc Di “tại sao con gái thường hay hỏi câu này thế nhỉ? Có biết là rất khó để trả lời lắm không?”

“Không phải chị cũng là con gái sao?” Nhạc Di vui vẻ nói;

JB liền ưu tư suy nghĩ gì đó rồi lại nói “Uhm... lần đầu tiên gặp em chị ngạc nhiên vì trông em rất mỏng manh, nhưng sau khi nghe em kể về gia đình và chuyện tình cảm của mình thì trong lòng chị rất khâm phục em. Em rất giỏi...”

“Còn gì nữa?” Nhạc Di tò mò vì thích được khen;

“À... tính tình có hơi hậu đậu, lại ăn nhiều nữa...”

Nhạc Di nghe thế liền đánh yêu JB “Em ăn nhiều hời nào chứ?”

JB cười vui “Hôm ăn ốc còn gì, em ăn rất nhiều, nhưng chị thích nhìn em ăn, trông rất tự nhiên... hồi trước có một số cô gái thích chị, khi đi ăn cùng nhau họ thường tỏ vẻ đằm đằm khi ăn lắm. Còn em như cô khủng long con vậy ăn rất nhiệt tình và vui vẻ hời”

Nghe JB nói thế Nhạc Di cảm thấy xấu hổ, cô lại rút khuôn mặt đang đỏ của mình vào lòng JB rồi lại đánh nhẹ vào ngực cô ấy.

“Còn em... tại sao lại thích chị?” JB nhẹ nhàng hỏi vặn lại;

Nhạc Di liền nói “em không biết...”

“Không được nói không biết”

Nhạc Di liền cười “đúng thực là điều này rất khó nói mà...”

JB nắm đôi tay Nhạc Di vừa vuốt ve từng ngón một rồi nói “nói gì cũng được mà, em nói cho chị nghe đi, tại sao lại thích chị?”

Nhạc Di chăm chú nhìn vào đôi mắt JB “không biết tại sao nhưng khi ở cạnh chị em cảm giác rất vui, và khi xa chị em lại không nở... chỉ muốn ở cạnh chị thôi, có phải em không tốt không?”

JB ngạc nhiên khi Nhạc Di nói mình không tốt “Tại sao lại không tốt?”

Nhạc Di lại thờ dãi “vì em chia tay chưa được bao lâu lại dễ dàng đi thích người khác rồi... lại còn...”

“Chuyện tình cảm rất khó nói, em cũng không muốn như thế... bản thân chị... cũng không biết tại sao lại không thể kiềm chế cảm xúc của mình trước em, chị mới là người không tốt”

Đôi mắt JB lại bắt đầu sâu thẳm, cô đang suy nghĩ đến Anny. Bất giác JB lại thở dài rồi lại gục đầu xuống ngực Nhạc Di.

Nhạc Di dự định hỏi về chuyện của Anny nhưng cô lại thôi, cô để JB nằm vào lòng mình, cô vuốt ve mái tóc dài của JB, cô hít thở mùi hương dịu dàng của JB, mọi thứ lại cứ bình yên và nhẹ nhàng như thế.

JB yên vị hồi lâu lại ngược lên nhìn Nhạc Di, cô hài hước nói “rất êm ^^” rồi lại dụi đầu vào hít thở “lại còn thơm nữa...”

Nhạc Di chợt xấu hổ rồi đẩy JB ra “chị thật...ham hố”

Nhạc Di đứng lên chỉnh lại áo của mình thì bị JB kéo lại và âu yếm “chỉ như thế với một mình em thôi...” JB lại bất ngờ trao một nụ hôn dịu dàng lên môi Nhạc Di, JB nhẹ nhàng, chậm rãi rồi lại sâu lắng... Nhạc Di bắt đầu lại thở gấp hơn.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại lại reo vang ca khúc ‘Because you live’ Nhạc Di vỗ nhẹ vào vai của JB.

“Chị... có điện thoại...” Nhạc Di nói trong khi vẫn bị đôi môi JB chiếm hữu. JB không quan tâm lại còn hôn sâu hơn.

“...”

“không được... chị nghe máy đi” Nhạc Di bèn đẩy nhẹ JB ra.

JB có một chút không vừa ý nhưng vẫn lấy điện thoại trong túi quần ra xem. Khi thấy tên liên lạc người gọi đến khuôn mặt JB liền thay đổi.

Người đang gọi đến không ai khác là Anny.

Cái tên Anny xuất hiện khiến JB có một chút bối rối, cô liền nhìn Nhạc Di rồi lại nhìn vào điện thoại.

Nhạc Di chợt hiểu.

“Chị nghe điện thoại đi, em vào trong nấu gì cho chị ăn nhé” Nhạc Di viện lý do để đi khỏi. Khuôn mặt cô cũng không khỏi bối rối.

JB liền đi ra ban công và nghe máy

“Chị nghe...”

Giọng của Anny bên kia đầu dây vang lên “Chị đang làm gì đó?”

“À... không làm gì hết chị đang ở nhà” JB nói dối.

“Có thật không?”

“Tất nhiên rồi, em đang làm gì đó?”

“Em đang đóng hộp thức ăn, hôm nay em và bạn đi cắm trại, thấy giờ này còn sớm nên mới gọi cho chị, chị nhớ ăn gì đi nhé không được nhịn đói, em sẽ về sớm thôi” Anny quan tâm;

“Khi nào em về?” JB dò hỏi

“À... chắc phải tháng 12, em sẽ về trước Tết một tháng, bây giờ chị đợi lấy bằng tốt nghiệp thôi...”

“Uhm” JB thấy yên tâm;

“Chị có nhớ em không?”

“lúc nào chị cũng nhớ em”

“Có thật không? Em nghe Louis nói rồi” Anny cao giọng;

“Nói gì?” JB liền phản ứng;

“Làm gì chị phản ứng dữ vậy? Louis bảo con gái Việt Nam bây giờ rất xinh không khéo chị lại say nắng say mưa với ai thì không tốt... vì vậy em sẽ thường xuyên gọi điện thoại kiểm tra chị hơn”

JB cứ như đang là một tên trộm bị phát giác chỉ cần một câu nói gì đó không rõ ràng là cô lại rối lên, nghe Anny nói thế cô lại không khỏi lo lắng.

“Làm gì có chứ...” JB trấn an;

“Em tin tưởng ở chị mà” Anny nói nhẹ nhàng “là ai thì em không chắc, nhưng vì là chị em mới chắc chắn chị sẽ không như thế, có đúng không?”

JB nghe những điều Anny nói bất giác lại thấy có lỗi, cô thấy đau lòng và thấy bản thân thật quá xấu xa, JB dần vật nỏ lòng không đáp lại câu nói của Anny mà lại im lặng.

“Chị à” Anny gọi;

“À... chị nghe đây, hình như chị có cuộc gọi khác của khách hàng...” JB nói dối;

“Vây được rồi, chị cũng đừng làm việc khuya quá, hôm nay chụp ảnh em sẽ gửi mail cho chị nhé!”

“uhm, em đi chơi vui nhé!”

“Em yêu và nhớ chị...”

“...”

Bên kia đầu dây Anny như đang đợi điều gì đó.

JB cũng dịu dàng nói lại “uk.. chị yêu...và nhớ em”

“Hihi chị nhớ ngủ sớm, em đi đây, bye bye”

“Bye...”

Sau khi tắt máy JB cảm giác giờ mình không khác gì một tên sờ khanh thực sự. Giờ đây một câu nói yêu thương và nhớ nhung đối với người yêu mình cô lại khó nói ra đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Niềm Vui

Nhạc Di liền âu yếm JB “nhưng mà em lại đói rồi...”

JB nghe thế liền vui vẻ “Thật à? Chị tự nguyện làm thức ăn này...”

Nhạc Di liền đánh nhẹ vào người JB bảo “em đói cơ, em muốn ăn cơ, không phải như ý chị nghĩ đâu... ai thèm ăn thịt chị chứ”

./././.

JB mày thật ti tiện và không phải con người! Tại sao lại có thể đối xử với Anny như thế... JB giờ mày phải làm sao đây? Còn Nhạc Di...

JB vò đầu và gục xuống lan can, từ đây đến tháng 12 cô sẽ chỉ có một quyết định lựa chọn, cô không thể cứ kéo dài mối quan hệ song song giữa hai người con gái như thế, cô cần thời gian và không muốn ai tổn thương tình cảm vì cô. Bản thân JB cũng muốn xác định mối quan hệ với Nhạc Di, cô không muốn mình chỉ vì tình cảm nhất thời mà từ bỏ Anny được, và cũng không muốn vì cái gọi là nhất thời đó rồi bỏ Nhạc Di vì cô biết rõ hiện tại cô không hề thấy hối hận với những gì mình đã làm vừa qua.

JB đang suy nghĩ thì Nhạc Di đã từ phía sau vòng tay ôm cô. JB cũng tự nhiên nắm lấy đôi tay của Nhạc Di.

“Vào ăn cơm thôi...” JB nói;

“Nhưng em vẫn chưa làm xong...” Nhạc Di lí nhí;

“Chưa làm xong mà lại ra đây à?” JB nói yêu rồi quay lưng lại đứng đối diện Nhạc Di và ôm eo cô;

“Em thấy lo lắng...” Nhạc Di chợt nói “em không biết vì sao khi thấy chị đứng nói chuyện với chị ấy em cảm thấy thật có lỗi... em biết mình không nên như thế, em càng không muốn chị phải khó xử vì em, cũng không muốn mang rắc rối đến cho chị, giữa chúng ta còn rất mới mẻ chị có thể kiềm nén cảm

xúc lại và đối xử tốt với Anny, có lẽ cô ấy rất yêu chị, còn em... em không cần chị làm bất cứ điều gì cho em cả, chị đã làm cho em rất nhiều rồi”

JB chăm chú lắng nghe Nhạc Di nói, cô gái đứng trước mặt cô không yêu cầu cô làm bất cứ điều gì cho mình, cũng không muốn cô từ bỏ mối tình hơn 3 năm qua, cô gái đó muốn cô hạnh phúc và không mang rắc rối đến cho cô.

Nhạc Di em không muốn chị cho bất cứ gì hay sao? Cả một danh phận?

Nghĩ đến đó JB lại ôm Nhạc Di vào lòng và nói “Em đừng nói gì nữa, chị biết chị nên làm gì, chị biết phải làm gì mà... hãy cho chị thời gian, chị sẽ nói rõ với Anny, chị không muốn dối lòng mình vì chị biết những cảm giác của chị khi ở bên em chị chưa bao giờ cảm nhận thấy khi ở bên cô ấy... em là tình yêu của chị em biết không, Nhạc Di chị yêu em...”

Khi nghe những lời thật lòng của JB, Nhạc Di lại khóc, cô đang khóc vì hạnh phúc và được ở trong vòng tay của JB.

Giờ phút này cô không thể suy nghĩ gì thêm được nữa, cô sẽ chấp nhận đánh đổi cả lòng tự trọng của mình để được yêu một lần nữa.

“Chị đối rồi...” JB chợt nói;

“Nhưng em vẫn chưa nấu xong... chị vào trong đợi em tí em sẽ chiên trứng cho chị, em đang hầm canh”

Đoạn nói Nhạc Di định đi thì bị JB kéo lại âu yếm thì thầm vào tai “Chị không muốn ăn trứng...”

Nhạc Di hiểu và liền đỏ mặt cô lườm JB “vậy thì nhịn đói luôn đi...”

JB lại bế xốc cô lên mặc kệ Nhạc Di vùng vẫy hồi lâu. Rồi nhìn cô nói “em vẫn chưa biết là chị rất khỏe đúng không?”

Nhạc Di bật cười “chị có thể bế được em như thế thì em tin rồi”

JB ráng gượng “ahhh... em cũng nặng thiệt đấy”

Nhạc Di xấu hổ “Chị thả em xuống đi chứ...”

JB bắt đầu di chuyển vừa đi vừa nói “chị không muốn ăn trứng, chị sẽ ăn thịt...”

Nhạc Di lại bắt đầu vùng vẫy, JB liền xui xuống rồi lại gắng gượng và chạy liền vào phòng ngủ rồi quăng nhẹ Nhạc Di xuống giường tiếp đến là không để Nhạc Di bỏ chạy mà lại nằm đè lên người cô, hai tay JB khóa chặt hai cánh tay chống đối của Nhạc Di lại.

JB đôi mắt đầy yêu thương nhìn Nhạc Di vừa thờ dốc vừa hài hước nói “chị đối rồi...”

Nhạc Di liền quay mặt sang một bên, khuôn mặt đỏ lên vì điều gì không biết cô lại lí nhí nói “chị khóa tay em như thế... thì làm sao... em làm thức ăn cho chị được chứ”

JB bật cười rồi thả lỏng tay Nhạc Di ra, cô vuốt khuôn mặt của Nhạc Di, mũi cô chạm nhẹ vào mũi Nhạc Di mon trón, hai khuôn mặt sát nhau.

Nhạc Di liền di chuyển cánh tay, tháo từng cúc áo của JB, khi tháo đến cúc áo cuối cùng cô liền di chuyển bàn tay vào trong cơ thể đang nóng dần lên của JB, hai đôi môi lại bắt đầu tìm nhau, đôi tay máy móc của JB lại hoạt động, cô lần vào làn da dưới lớp áo mỏng manh, cô tiến đến những vùng nhạy cảm trên cơ thể Nhạc Di.

JB di chuyển đôi môi thật nhẹ nhàng từng nơi mà nó đi qua và khéo léo cời lớp áo thun của Nhạc Di trên cơ thể.

Nhạc Di bắt đầu thở gấp gấp hơn, cô bầu chặt lấy cơ thể JB, khi cánh tay JB đang tháo nốt chiếc khuy gài phía sau thì Nhạc Di chợt khựng lại. Cô ngừng được một mùi gì đó đang phả phất vào phòng...

“JB...chị có người được gì không?”

JB vẫn không chú ý và đang tập trung vào công việc của mình hiện tại.

Bất giác Nhạc Di chợt nhớ ra “chết rồi, nồi canh của em...”

Nhạc Di nhanh chóng đẩy JB ra, lấy chiếc áo sơ mi của JB mặc hờ vào rồi chạy ra khỏi phòng ngủ.

Trong bếp nồi súp đang sôi lên và bốc khói nghi ngút.

Nhạc Di nhanh chóng tắt gas.

“Ồi xem chút nữa là...” Nhạc Di sợ sệt và liền bắt nồi súp xuống để vào bồn rửa.

Sau khi dọn dẹp xong cô lại xấu hổ trở về phòng ngủ.

JB vẫn đang nằm trên giường và trùm chăn kín đầu.

Nhạc Di khẽ cười rồi lại ngoan ngoãn lên nằm cạnh JB, JB để cánh tay của mình ra cho Nhạc Di nằm vào và ôm cô vào lòng và nhắm mắt ngủ.

Nhạc Di ngược lên nhìn khuôn mặt cô “hò rồi đúng không?”

JB chợt mở mắt rồi xấu hổ nói “mất cả hứng rồi... em đúng là hậu đậu mà”

Nhạc Di liền âu yếm JB “nhưng mà em lại đói rồi...”

JB nghe thế liền vui vẻ “Thật à? Chị tự nguyện làm thức ăn này...”

Nhạc Di liền đánh nhẹ vào người JB bảo “em đói cơ, em muốn ăn cơ, không phải như ý chị nghĩ đâu... ai thèm ăn thịt chị chứ”

JB liền buồn nói “nhớ nhé, sáng mai là chị đi công tác rồi đấy, phải đến gần cuối tuần sau mới về...”

“Tại sao lại đi lâu quá vậy?”

“Lần này chị đi Úc, công ty chị giải quyết cho IMG một công ty tài chính ở Úc đầu tư và góp vốn vào một công ty Bảo hiểm ở Việt Nam...” JB giải thích;

“Vậy tối nay chị không ngủ lại được đúng không?” Nhạc Di cảm thấy buồn lòng, cô không nói được gì thêm chỉ có thể nằm và ôm JB đến hết thời gian.

JB liền an ủi “chị đã soạn vali rồi, chỉ là mai phải bay sớm nên cần đến sân bay trước vài tiếng để làm thủ tục thôi...”

Nhạc Di không nói gì, tuy đang nằm cạnh nhau nhưng cảm giác khi nghe JB đi công tác và những ngày tới không ở bên nhau khiến cô thấy khó chịu. Cô sẽ rất nhớ JB.

“em đói rồi chứ? Chúng ta ra ngoài ăn nhé”

JB vừa nói vừa cài nút áo vào cho Nhạc Di “chà... mặc áo của chị cũng vừa quá nhỉ? Em nhớ giữ lại nhé, mỗi đêm ôm áo chị ngủ cho đỡ nhớ...”

Nhạc Di liền chu mỏ và nhăn mặt rồi lại cười rút áo ra “vậy thì phải để ở nhà, đi ăn khéo lại bẩn mất, để em lấy cái áo khác cho chị thay nhé.. chị cũng phải đem theo áo của em...”

Đoạn nói Nhạc Di liền lấy ra một cái áo thun màu trắng có hình một chú sấu con và đưa cho JB.

JB mặc vào thì thấy rất vừa vặn chỉ có điều là từ trước đến giờ cô rất ít khi mặc những chiếc áo trông trẻ con như thế này nên có phần thấy hơi ngộ nghĩnh.

“Có vẻ không hợp nhỉ?” Nhạc Di nhận xét.

JB liền nhìn gương “không, hợp mà, chị rất thích...mặc thêm áo vest nữa chắc ok”

Cả hai nhanh chóng trang phục chỉnh tề và rời khỏi nhà đi ăn tối.

Trông hai người như một đôi tình nhân thực sự.

**

Sau khi JB đi công tác, Nhạc Di cũng chăm chỉ làm việc và mỗi ngày JB đều gọi về cho cô. Nhạc Di thì đếm từng ngày, hôm nay đã là thứ 4 rồi, nếu không có gì thay đổi ngày mốt JB sẽ lại về với cô.

Thì Thi dạo này cũng bắt đầu thấy lạ lẫm vì niềm vui khác thường của Nhạc Di.

Giờ ăn trưa hai cô gái hẹn hò nhau đi dùng cơm tại một quán nước quen thuộc.

“Này bộ cậu trúng số hay ra đường lượm được tiền vậy dạo này thấy vui vẻ lạ thường?” Thì Thi liền hỏi;

Nhạc Di hào hứng “không chỉ thấy yêu đời hơn thôi ^^”

“Có vấn đề nhất định có vấn đề...” Thì Thi khẳng định;

Nhạc Di định nói cho Thì Thi nghe về mối quan hệ hiện tại của cô và JB nhưng xem xét lại thì lúc này không thể công khai được.

Đang suy nghĩ thì Nhạc Di lại có điện thoại, là của cô gái thuê phòng. Nhạc Di liền bắt máy

“Vâng... à, hôm nay ạ?”

Thi Thi cũng tò mò vừa ăn vừa chăm chú lắng nghe Nhạc Di nói chuyện;

”Cùng một người nữa ạ?”

“À... chuyện này thì... nếu đó là em gái chị thì không sao, chỉ sợ là phòng đó thì quá nhỏ với 2 người ở thôi...” Nhạc Di nói chậm rãi và liền xem đồng hồ.

“Tối nay khoảng 7 giờ ạ... vắng được rồi, không sao chị ạ... vắng, chào chị”

Sau khi tắt máy Nhạc Di chưa kịp nói gì thì Thi Thi đã hỏi “Người thuê phòng có vấn đề gì sao?”

Nhạc Di liền gật đầu “Chị ấy muốn thêm một người em gái vào ở... và sẽ tăng mức thuê lên 3 triệu một tháng, tối nay em gái chị ấy sẽ nhận phòng và dọn đồ đạc vào...”

“Quao, mì ăn liền như vậy sao?” Thi Thi liền háo hức “không biết có xinh không nhỉ?”

Nhạc Di liền lườm “nếu cậu thích thì tối nay sang”

“Tối nay mình phải đi chùa cùng mẹ” Thi Thi rầu rĩ;

“Thật ra mình không muốn có nhiều người quá ở cùng, mình chỉ ký hợp đồng nửa năm thôi, thời gian tới nếu ổn định thì tốt rồi...”

Trong lòng Nhạc Di chỉ muốn sau khi đi làm về thì JB và cô có không riêng giành cho nhau, ngôi nhà chính là nơi có thể tận hưởng niềm hạnh phúc đó. Giờ cô lại share một phòng thì khoảng không gian riêng chỉ còn ở phòng ngủ của cô.

Bất giác cô lại đỏ mặt. Sao lại suy nghĩ đến chuyện đó vào lúc này nhỉ?

Nhưng ngày mốt JB về rồi, Nhạc Di muốn có một khoảng không gian riêng của hai người, hay hoãn lại nhỉ? Nhưng đã lỡ hứa rồi...

Nhạc Di bắt đầu đấu tranh nội tâm

Chỉ hy vọng hai người mới không đến nỗi nào và mang đến cho ngôi nhà của cô một niềm vui nho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Gặp Gỡ

“Khoảng 10 giây, Nhạc Di mới bắt đầu định thân lại thì đã nằm gọn trong lòng Louis. Cô hốt hoảng ngồi dậy, Louis vẫn còn nằm dài dưới nền gạch.

Tay trái của Nhạc Di không biết va trúng đâu nên có hơi nhức nhối, Nhạc Di nhìn Louis nằm dài không mở mắt, không thể hiện sự xót xa mà còn đá nhẹ vào hông của Louis dò hỏi “này em có sao không?”

Louis liền nhăn nhó “nơi đau nhất lại bị chị đá vào đấy””

./././

Sau khi JB đi công tác, Nhạc Di cũng chăm chỉ làm việc và mỗi ngày JB đều gọi về cho cô. Nhạc Di thì đếm từng ngày, hôm nay đã là thứ 4 rồi, nếu không có gì thay đổi ngày mốt JB sẽ lại về với cô.

Thi Thi dạo này cũng bắt đầu thấy lạ lẫm vì niềm vui khác thường của Nhạc Di.

Giờ ăn trưa hai cô gái hẹn hò nhau đi dùng cơm tại một quán nước quen thuộc.

“Này bộ cậu trúng số hay ra đường lượm được tiền vậy dạo này thấy vui vẻ lạ thường?” Thi Thi liền hỏi;

Nhạc Di hào hứng “không chỉ thấy yêu đời hơn thôi ^^”

“Có vấn đề nhất định có vấn đề...” Thi Thi khẳng định;

Nhạc Di định nói cho Thi Thi nghe về mối quan hệ hiện tại của cô và JB nhưng xem xét lại thì lúc này không thể công khai được.

Đang suy nghĩ thì Nhạc Di lại có điện thoại, là của cô gái thuê phòng. Nhạc Di liền bắt máy

“Vâng... à, hôm nay ạ?”

Thi Thi cũng tò mò vừa ăn vừa chăm chú lắng nghe Nhạc Di nói chuyện;

”Cùng một người nữa ạ?”

“À... chuyện này thì... nếu đó là em gái chị thì không sao, chỉ sợ là phòng đó thì quá nhỏ với 2 người ở thôi...” Nhạc Di nói chậm rãi và liền xem đồng hồ.

“Tối nay khoảng 7 giờ ạ... vâng được rồi, không sao chị ạ... vâng, chào chị”

Sau khi tắt máy Nhạc Di chưa kịp nói gì thì Thi Thi đã hỏi “Người thuê phòng có vấn đề gì sao?”

Nhạc Di liền gật đầu “Chị ấy muốn thêm một người em gái vào ở... và sẽ tăng mức thuê lên 3 triệu một tháng, tối nay em gái chị ấy sẽ nhận phòng và dọn đồ đạc vào...”

“Quao, mì ăn liền như vậy sao?” Thi Thi liền háo hức “không biết có xinh không nhỉ?”

Nhạc Di liền lườm “nếu cậu thích thì tối nay sang”

“Tối nay mình phải đi chùa cùng mẹ” Thi Thi rầu rĩ;

“Thật ra mình không muốn có nhiều người quá ở cùng, mình chỉ ký hợp đồng nửa năm thôi, thời gian tới nếu ổn định thì tốt rồi...”

Trong lòng Nhạc Di chỉ muốn sau khi đi làm về thì JB và cô có không riêng giành cho nhau, ngôi nhà chính là nơi có thể tận hưởng niềm hạnh phúc đó. Giờ cô lại share một phòng thì khoảng không gian riêng chỉ còn ở phòng ngủ của cô.

Bất giác cô lại đỏ mặt. Sao lại suy nghĩ đến chuyện đó vào lúc này nhỉ?

Nhưng ngày mốt JB về rồi, Nhạc Di muốn có một khoảng không gian riêng của hai người, hay hoãn lại nhỉ? Nhưng đã lỡ hứa rồi...

Nhạc Di bắt đầu đấu tranh nội tâm

Chỉ hy vọng hai người mới không đến nỗi nào và mang đến cho ngôi nhà của cô một niềm vui nho nhỏ.

19:00 PM

Chung cư X – Căn hộ E805

Nhạc Di đang dọn dẹp lại căn phòng, cô thay một cái ga trải giường mới. Lau dọn lại mọi thứ, đặt một túi thơm vào tủ âm tường và xịt một loại nước khử mùi có hương hoa lài nhẹ nhàng;

“DINH...DONGGG”

Tiếng chuông cửa reo lên, Nhạc Di liền nhìn đồng hồ “quao, đúng giờ thật...”

Nhạc Di nhanh chóng chạy ra mở cửa.

Một cô gái tóc đen ngắn, một bên tóc được vén gọn lên vành tay để cho mái tóc còn lại tự do buông xuống

Cô gái có nước da trắng và đôi mắt đen được make up khá nổi bật.

Cô ta mặc một cái áo thun trắng, khoác ngoài một chiếc áo ghi lê đen và mặc một chiếc quần Jean bụi bặm. Bên cạnh cô là 2 chiếc vali khá to.

Cô gái khá cao và nở nụ cười tươi rồi cúi gập đầu chào Nhạc Di

“Chào chị tôi là Louis... rất vui vì hôm nay sẽ ở cùng nhau”

Nhạc Di khá ngạc nhiên, trong trí tưởng tượng của cô và cô gái hôm nay gặp mặt có phần hơi khác biệt nhau. Cô gái tên Louis này lại có một phong cách tomboy nhưng lại rất cá tính và vui vẻ.

Nhạc Di mời Louis vào trong và phụ cô đưa hai chiếc vali to vào phòng khách.

Louis hơi tò mò và ngó nghiêng xung quanh sau đó lại chăm chú nhìn Nhạc Di rồi vui vẻ nói “nhà chị rất đẹp”

Nhạc Di cũng cười vui vẻ rồi đưa Louis tham quan phòng của mình “đây là phòng của em...”

Louis nghe Nhạc Di gọi mình bằng em thì lại thấy không thích liền nói “à có một vấn đề tôi có thể gọi chị bằng chị nhưng chị đừng gọi tôi bằng em được không? Tôi có thể chấp nhận nhỏ tuổi hơn một ai đó nhưng lại không thích người ta gọi mình bằng em...”

Nhạc Di nghe Louis nói xong liền thấy hơi ngạc nhiên và thấy cô bé này chưa gì đã bắt đầu khó tính, nhưng cũng tốt có gì thì cũng nói ngay từ đầu, Nhạc Di liền đồng ý “vậy phải gọi bằng tên, Louis...”

Louis đứng chổng cẳng rồi nói “Chị gọi tôi bằng tên đi, kém linh một chút thì gọi bằng nhóc...”

Nhạc Di liền nghĩ : Nhóc cũng bằng Em !

Cô nhóc này thật rắc rối ==

“Ok, nhưng thực tế là thực tế vì nhóc nhỏ hơn chị khi nào chị thích thì chị vẫn gọi bằng em đấy!” Nhạc Di quả quyết.

Louis không thấy khó chịu lại càng thích thú hơn trong lòng thầm nghĩ “thật ra muốn gọi gì cũng được mà”

Đoạn nói Nhạc Di liền lắc đầu đi ra ngoài.

Louis cũng lon ton đi theo.

Nhạc Di liền quay lại “Em không dọn đồ ra sao?”

“Tôi đói quá...” Louis khuôn mặt đáng thương nhìn Nhạc Di.

Nhạc Di thấy cũng tội “được rồi, soạn đồ ra đi chị sẽ nấu mì cho em ăn”

“Mì sao?” Louis nói giọng không được háo hức;

“Ừk, mì gói Hảo Hảo nhé :)”

Louis liền bểu môi “thôi để tôi gọi pizza vậy...”

Đoạn nói Louis liền vào trong và đóng cửa phòng lại.

Nhạc Di thì có cảm giác không vừa ý nhưng vì đã lỡ ký hợp đồng và nhận cọc rồi nên không thể không vừa ý hơn được.

Dù gì cô nhóc này chỉ là tính cách hơi kì lạ một chút, Nhạc Di cô là người lớn không nên chấp nhất trẻ em được.

Đoạn nghĩ Nhạc Di liền vào bếp và nấu mì.

Sau khi vào phòng, Louis nhìn một lượt rồi lại gật gù vừa ý, phòng không quá rộng nhưng lại rất gọn gàng, có một tủ âm tường, một cái bàn và giường...

Louis đến mở rèm cửa sổ rồi lại mở tủ, lại ngửi ngửi mùi hương lạ lạ trong phòng.

“Xem ra cũng không tồi nhĩ?”

Louis liền mở vali, lấy ra một cái hộp nhỏ, một chiếc nhẫn bằng bạc nằm yên vị bên trong. Cô nhìn nó hồi lâu “Nhẫn à, cô ấy không nhận ra mà rồi...”. Nói xong cô liền thờ dãi và đóng nắp hộp lại rồi đặt vào ngăn tủ.

Louis soạn quần áo ra và lôi hết mọi thứ trong vali lên giường, sắp xếp được một chút thì lại thấy đói, thầm trách tại sao Pizza vẫn chưa được mang đến.

Louis quăng hết đồ đạc lên giường rồi liền ra phòng khách, khi vừa bước ra khỏi phòng, cô nhanh chóng ngửi được mùi thơm phảng phất từ bếp bay ra.

Louis lon ton đi vào bếp và đứng sau lưng Nhạc Di.

“Quao thơm quá...” Louis chợt nói;

Nhạc Di không khỏi giật mình “Sau này đừng đứng sau lưng mà lên tiếng bắt ngờ như thế... sẽ khiến người khác giật mình ngất đấy”

Nhạc Di vẫn chưa quen lắm khi có thêm một người lạ ở cùng nhà, nếu lúc trước là Lạc Mỹ thì dù gì vẫn là người yêu, sẽ có sự khác biệt.

Nhạc Di liền bê nồi mì ra đặt ở bàn ăn, Louis nhanh chân chạy lại ngồi, Nhạc Di thấy thế bèn nhạo “Lúc này bểu môi mà...”

“Từ trước đến giờ chỉ ăn mì gói một lần do một người bạn của tôi nấu, nhưng lúc nó nấu lại không có mùi thơm như chị đang nấu... và ăn cũng rất ẹ nữa”

Nhạc Di nghe thế liền suy nghĩ gì đó rồi nói “vậy mì đòi Pizza nhé!”

Louis nghe thấy thế không suy nghĩ, pizza thì đợi rất lâu và chắc chắn một mình cô gái ốm nhách này không thể ăn hết, thấy được lợi hơn nên Louis liền gật đầu “OK!”

Nhạc Di liền bê nồi mì đặt trước mặt Louis. Louis nhanh tay ăn một cách ngon lành...

“Này cẩn thận nóng đấy” Nhạc Di ân cần hỏi.

Nhìn khuôn mặt của Louis lúc ăn cũng không quá dễ ghét như cái tính của cô ta. Có thể tại Nhạc Di đang cảm giác muốn dành không gian riêng cho JB vì vậy cũng không thích thú tiếp xúc với một ai khi đã phá mất không gian của hai người.

Nhạc Di cũng phát hiện ra mình như thế thật không đúng, nên lại suy nghĩ và không nên quá thể hiện tình cảm xa cách như thế, dù sao cũng phải ở với nhau tận nửa năm.

“À... chị chưa biết chị của em làm gì” Nhạc Di chợt hỏi;

“Ch...?” Louis đang ngón một đũa đầy mì nhưng cũng thể hiện sự ngạc nhiên.

“Uhm... người chị ở cùng nhóc, không phải chị ruột sao?” Nhạc Di rót một cốc nước cho Louis.

Louis nghe nói đến người đã đứng ra thuê phòng cho mình thì liền nhớ ra, cô uống liền cốc nước rồi nói “À. Chị ấy là tiếp viên hàng không, sẽ rất ít về nhà...”

Nhạc Di nghe thế liền ngờng mộ, hèn gì cô gái ấy lại có vóc dáng như người mẫu, vẻ đẹp lại rất dịu dàng lịch sự.

Còn Louis thì cứ cúi đầu xuống ăn.

Thật ra cô gái đến thuê nhà là một cô gái rất yêu thích Louis, cô ta có nhà ở Việt Nam nhưng vì Louis nên mới hạ mình đi xem căn phòng bé hơn lỗ mũi này.

Sau khi gặp nhau tại siêu thị thì Louis có nhờ một người bạn thăm dò thông tin của Nhạc Di cho cô, nhưng vì Nhạc Di không có gì nổi bật trên diễn đàn cùng giới và cả đời thực cô cũng rất ít đi offline hay gặp gỡ ai, nên thông tin về Nhạc Di lại là con số 0.

Nhưng Thi Thi lại khác, mức độ phủ sóng trên các trang mạng và cả thế giới thực cũng nổi tiếng, tuy là bạn thân của nhau nhưng Nhạc Di rất ít đi cùng Thi Thi tham gia các buổi họp mặt của giới đồng tính.

Lúc này người bạn của Louis lại bắt đầu đánh hơi sang Thi Thi và được biết cô đang đăng tin cần share phòng cho người bạn thân. Qua tìm hiểu và theo dõi thì cuối cùng người bạn này cũng biết được người Thi Thi đăng tin cho thuê phòng là Nhạc Di.

Vừa có tin tức nóng thì người bạn đã gọi điện thoại thông báo cho Louis biết. Đây là một cơ hội hiếm có, Louis nhanh chóng nhờ người bạn đặt cọc và tìm một người đứng ra đại diện, vì theo điều kiện phải là người đang hoàng có công việc ổn định lại lịch sự và cần thiết nhất chính là có thể nghe đến Louis và chấp nhận làm tất cả.

Người có thể làm điều đó chính là Dani.

Dani vừa nghe tin Louis muốn mượn một phòng ra sống riêng hai người thì Dani không khỏi vui mừng, vì vậy liền đứng ra xem phòng. Lúc đầu khi xem phòng cô cảm giác không vừa lòng, căn phòng vừa nhỏ lại phải ở cùng với chủ lại là con gái thì Dani đã không muốn thuê và gợi ý với Louis khi nào về Việt Nam có thể ở nhà mình.

Nhưng khi Louis cương quyết phải ở đó thì Dani cũng đành nghe theo lại còn phải nói dối Louis là em họ mình mới ở nước ngoài về cần ở ghép.

Dani là con gái của giám đốc hãng máy bay nổi tiếng ở Việt Nam mà lại hạ mình đi xem thuê căn phòng nhỏ như thế, nếu để bạn bè cô biết được thì sẽ rất xấu hổ.

Louis lại biết tính cách trọng sĩ diện của Dani, nhờ cô đứng ra thuê phòng nhưng chắc chắn cô ta sẽ không qua ở cùng.

Giờ chính là thế giới của hai người.

Nghĩ đến đó Louis cười tinh quái, Nhạc Di liền sờ trán Louis nói đùa “Em

bệnh à? Đang ăn mà cười hạnh phúc thế”

Louis gạt tay Nhạc Di xuống nhưng thực tế lại rất muốn Nhạc Di đặt tay trên trán mình lâu hơn nữa, nhưng làm gì cũng từ từ tỏ vẻ lạnh lùng bắt cần trước rồi sau đó là chiến lược chinh phục dài lâu.

Đoạn đang suy nghĩ thì Nhạc Di có điện thoại của JB, cô vừa thấy số thì đã vui mừng ra mặt liền đi ra ban công nói chuyện.

Louis nhìn biểu hiện của Nhạc Di liền biết ngay là nói chuyện với người yêu. Louis liền móc điện thoại ra và gọi... sau vài tiếng chuông bên kia đầu dây giọng nói vang lên.

“Alo?”

“Amber chết tiệt, sao cậu nói với tớ là cô ấy chưa có người yêu mà!” Louis gần giọng trách móc;

Amber liền nói nhanh “Này làm sao mình biết được, theo thông tin mình biết được thì chị ấy bị bỏ đá, đã dọn đi hơn một tháng nay rồi... sao cậu biết chị ấy có người yêu mới chứ?”

Louis liền thờ dài ngó nghiêng ra ban công rồi lại tiếp tục nói chuyện với Amber “cô ấy đang nói chuyện với ai đó nhưng trông rất vui vẻ, cái biểu hiện này không phải nói chuyện với bạn bè bình thường... Ashhh lại còn hôn vào điện thoại nữa chứ... thông tin của cậu đúng là rôm rả”

Amber liền cười vui vẻ “Này không phải cậu tự tin lắm trong chuyện tình trường sao? Chỉ là một bà chị thôi mà, giờ cậu lại ở chung sao lại không tự tin thế hở sát thủ tình trường...”

Sau khi bị Amber nhạo Louis liền tức giận “Tớ có bảo là không cưa được sao, cậu hãy đợi đây...”

Không để cho Amber kịp nói gì thì Louis liền dập máy. Louis lại ngó nghiêng xung quanh quan sát rồi lại đi vào toilet xem xét. Thấy chỉ có một bàn chải, mọi thứ không giống như có ai từng ở đây.

Louis lại đi xung quanh dòm ngó, khi thấy Nhạc Di đi vào thì mới tỏ vẻ bình thường, gãi gãi đầu rồi la lên “sao ở Việt Nam có việc giao Pizza cũng lâu thế nhỉ?”

Vừa nói xong thì chuông cửa lại vang lên.

Nhạc Di liền nhìn Louis cười “đừng nói với chị là em ăn chưa no nhé...”

Louis không nói gì liền xo bụng rồi nhìn Pizza Nhạc Di mang vào nói trống “không cần, tôi no rồi, giờ đi tắm đây...”

Nhạc Di không nói gì bê cả hộp bánh Pizza đặt lên bàn rồi lấy ra từ từ thưởng thức.

Louis cũng biết phận sự, trước khi đi tắm cũng đem nồi mì đã ăn xong vào bếp.

“Nhớ rửa đầu nhé!” Nhạc Di nói vọng vào;

Louis từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ động móng tay làm bất cứ điều gì, bây giờ rửa một cái nồi nhỏ tất nhiên rửa không xong.

Louis liền đổ mì cạn trong nồi ra rồi lấy nước xả phòng đổ vào sau đó trán sơ, thấy sạch xả phòng thì úp lên.

Sau khi rửa xong còn tự khen bản thân là rất thông minh.

Nhưng thực chất là chỉ đổ xả phòng vào trán sơ chứ chẳng dùng bông rửa chén kì cọ gì.

Một lúc sau Nhạc Di vào lấy nước uống kiểm tra thử thì mới thật sự chịu thua cô gái này. Nhạc Di liền thờ dài liền lấy chiếc nồi đang úp và rửa lại sạch sẽ sau đó dọn gọn bồn rửa với mì cạn ở ô lọc ra cho vào sọt rác.

Tiếp đến Nhạc Di liền lấy tờ giấy note khi gì đó và dán lên tủ lạnh.

Một lúc sau khi Louis tắm xong thì cũng tới lượt Nhạc Di vào phòng tắm riêng trong phòng. Lúc đi cô lại quên khóa cửa, Louis đi ngang không khỏi tò mò, thấy tiếng nước trong toilet phát ra thì mới yên tâm vào phòng ngó nghiêng nhưng tuyệt nhiên lại không đụng hoặc đi dò bắt cứ thứ gì.

Louis nhìn một khung hình Nhạc Di chụp cùng Thi Thi đặt trên bàn, rồi dòm sơ lược qua giá sách của Nhạc Di.

Phòng của Nhạc Di rộng hơn của Louis một chút, lại có toilet riêng ở trong phòng, lại có thêm một góc ban công nhỏ.

Louis chợt cười vui vẻ đoạn định đi ra thì cô liền khựng lại.

Chiếc áo sơ mi trắng của JB đặt ở trên giường.

Việc một chiếc áo sơ mi đặt ngay ngắn ở trên giường thì không có gì là lạ, chỉ lạ là Louis cảm thấy chiếc áo này rất quen.

Mình đã bắt gặp ở đâu nhỉ?

Louis đang nhìn và mãi mai suy nghĩ thì Nhạc Di lại từ trong phòng tắm đi ra, trên người cô lúc này không mặc bất cứ thứ gì.

Trông thấy Louis Nhạc Di liền hét lớn, Louis nhìn thấy cũng bất ngờ liền quay mặt lại.

Nhạc Di có một thói quen xấu đó chính là khi tắm cô không thích thay đồ trong toilet, cô thường lau khô người rồi thoải mái đi ra phòng và lấy đồ mặc vào.

Nhạc Di quên mất hiện tại cô không còn ở riêng cứ thế mà thoải mái đi ra, cô cũng lại quên bèn đi việc khóa cửa...

Trông thấy Louis cô không khỏi hoảng hồn và thấy xấu hổ liền mau chóng chạy vào toilet và chỉ lộ đầu ra rồi tức giận nói “Tại sao lại vào phòng tôi như thế chứ?”

Louis liền đáp ứng “tại..tại tôi không tìm thấy máy giặt, định vào hỏi chị nên mới...” Louis liền nói dối;

“Cậu ra ngoài đi, nhớ khóa cửa lại...” Nhạc Di ra lệnh;

Louis liền nghe theo, dù Nhạc Di đã đi vào toilet nhưng cô vẫn không dám quay mặt qua.

Khi ra khỏi phòng, Louis liền đứng tựa vào cửa, khuôn mặt liền đỏ lên.

Ôi trời, đó giờ đầu phải là không thấy phụ nữ khóa thân, tại sao lần này tim mình lại đập mạnh thế này... Louis à, bình tĩnh nào, lúc này đã nhìn thấy gì nhỉ?

Louis lại nhớ đến khuôn mặt của Nhạc Di khi vô tư bước ra khỏi phòng tắm, nhớ đến...

Vừa nghĩ đến đó Louis lại tiếp tục đỏ mặt và cứ đứng như thế mỉm cười một mình. Louis quay đầu lại tựa trán vào cánh cửa như đang mơ tưởng lại hình ảnh vừa rồi.

Về phần Nhạc Di khi Louis đã đi ra thì cô liền chạy đến tủ quần áo, thay ra một bộ đồ dạng hoàng.

Cô vẫn còn chưa hết ngại ngùng.

Nhạc Di liền mang tâm trạng khó chịu, dự định sẽ ra la mắng Louis một trận thì đã bị một thân hình ập thẳng vào mặt. Chưa kịp phản ứng thì có một bóng đen ngã trước mặt. Nhạc Di lần này thì hoảng hốt thật sự, nhưng cũng may mắn Louis phản xạ kịp nên đã ôm lấy thân thể của Nhạc Di lại và bản thân mình lại làm đệm cho Nhạc Di khi ngã xuống.

Khoảng 10 giây, Nhạc Di mới bắt đầu định thần lại thì đã nằm gọn trong lòng Louis. Cô hốt hoảng ngồi dậy, Louis vẫn còn nằm dài dưới nền gạch.

Tay trái của Nhạc Di không biết va trúng đầu nên có hơi nhức nhối, Nhạc Di nhìn Louis nằm dài không mở mắt, không thể hiện sự xót xa mà còn đá nhẹ vào hông của Louis dò hỏi “này em có sao không?”

Louis liền nhăn nhó “nơi đau nhất lại bị chị đá vào đấy”

Nhạc Di đột nhiên thấy có lỗi nên liền đỡ Louis ngồi dậy, rồi lại đánh nhẹ vào vai của Louis “Tại sao em lại đứng ở phòng chị chứ?”

“Tôi chỉ muốn nói xin lỗi chị thôi, ai ngờ chị lại mở cửa bất ngờ như thế” Louis rên rỉ, không dám nói đến việc do mình lo đứng tưởng nhớ hình ảnh của Nhạc Di 5 phút trước.

Nhạc Di liền lườm Louis, cả hai cũng đứng dậy và ra phòng khách, Nhạc Di tìm một chai rượu thuốc và mang đến đặt trên bàn. Louis nhìn khó hiểu liền hỏi “Chị định làm gì đấy?”

“Thì thoa cho em, không ngày mai em sẽ nằm một đống mà đi không nổi cho xem... cời áo ra” Nhạc Di nói;

Louis chưa bao giờ cởi áo trước mặt người lạ vì thế có đánh chết cô cũng không cởi “tôi chẳng tin mấy thứ thuốc ba tầu này đâu, một lát tôi tự ra nhà thuốc mua thuốc dán vào là được, chị đừng lo cho tôi, chị lo cho cánh tay chị kia...”

Đoạn nói Louis liền lấy chai rượu thuốc và nâng lấy cánh tay trái của Nhạc Di lên

“không cần...A!!! A...” Nhạc Di liền la lên khi Louis ấn vào vết bầm tím ở khuỷu tay.

Louis nghe thấy liền bật cười “Cứ tưởng chị không biết đau chứ?”

“Dù sao tôi cũng là người mà...” Nhạc Di nhăn nhó nói “có thể nhẹ tay một chút không?”

“Nhẹ sẽ không tan được vết bầm đâu...” Louis nói nghiêm túc.

Lúc này Nhạc Di liền nhìn khuôn mặt của Louis đang chăm chỉ ngồi bóp thuốc cho mình khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

Cô nhóc này dù gì vẫn rất biết quan tâm đến người khác.

Sau khi xoa bóp thuốc xong Louis liền quên cái hông đang bị đau ráng ngượng đi bình thường mà vào toilet rửa tay, khi đi ngang cô thấy hộp Pizza vẫn

còn trên bàn nên cũng vui về.

Đến lúc đi ra mở nắp hộp thì không thấy còn một cái bánh nào bên trong, chỉ còn rơi rớt vài vụn bột bánh và phomai...

Louis lại nhìn Nhạc Di ngờ vực. Nhạc Di đang ngồi và di chuyển khủy tay cho bớt đau rồi nhìn Louis chột hiệu.

Thấy thế Nhạc Di liền vào trong rót một cốc nước, trước khi đi ngang Louis cô còn xo bụng như bảo là đang rất no.

“Này chị là lợn à?” Louis liền nói;

Nhạc Di đang uống nước nghe Louis phát ngôn như thế thì liền phụt nước... không biết Louis có phải khắc tinh của cô hay không mà tối nay cô toàn gặp chuyện xui xẻo.

“Sao chứ? Đã bảo là đổi một nồi mì và pizza mà... thấy tiếc rồi sao?” Nhạc Di liền háo hức và chọc tức Louis.

Louis không nói gì lại hơi bất giác kinh ngạc vì rất ít cô gái nào ăn hết cả một cái pizza như thế, Louis ăn khá nhiều nhưng cũng tầm nửa cái thì đành giờ chờ trắng đầu hàng. Còn Nhạc Di cô ấy ăn chỉ trong khoảng thời gian Louis đi tắm ra... đáng sợ thật!

Louis thầm nghĩ “Không sao nghe bảo con gái ăn nhiều thì rất khỏe, sinh nở lại tốt...”

Nghĩ đến đó Louis lại nhìn sang Nhạc Di, cô ấy đang chăm chú ngồi xem TV không buồn để ý đến thái độ của Louis.

Ngày đầu tiên mà gặp nhau như thế cũng không tệ, coi như có một vài kỷ niệm đáng nhớ rồi. Lại còn trông thấy cô ấy...

Nghĩ đến đó Louis bất giác đỏ mặt.

“Buồn ngủ rồi, chị ngủ ngon nhé...”

Nhạc Di dự định rủ Louis cùng đi dạo mát dưới công viên, thấy cô nhóc có vẻ mệt mỏi thật nên cũng đành thôi “Ừ em ngủ ngon... chị có salongpas ở trong tủ y tế đặt kế toilet đó em nhớ lấy dán vào nhé”

Louis lại lặng lẽ đi về phòng trước khi nằm lên giường cũng không quên dán vết bầm tím ở hông.

Louis liền đứng trước gương xem, vết sưng đã bầm tím lên. Louis không tỏ vẻ khó chịu lại còn mỉm cười “Lần đầu tiên gặp nhau sau 2 năm em lại làm tôi bị thương như thế này đây...”

Louis kéo áo xuống lại lấy chiếc nhẫn trong tủ ra rồi nằm dài xuống giường ngắm nhìn.

Cô chột nghĩ đến cú điện thoại vừa rồi của Nhạc Di

Là ai nhỉ?

.

.

Không sao, dù có là ai đi chăng nữa, chỉ cần được ở cạnh em thì tôi đã rất vui rồi, tôi sẽ làm em nhớ đến tôi, và tôi sẽ từng bước đi vào trái tim em.

Nhạc Di, tôi sẽ làm em yêu tôi.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trở Về

Khi cánh cửa mở toang, bất chợt một cô gái quàng tay ôm chặt lấy cổ JB khiến cô không khỏi bàng hoàng;

Anny! JB nhận ra và biết chắc chắn đó là Anny;

././././

Thứ 6 đã đến rất nhanh chóng, Nhạc Di lại háo hức vì tối nay được gặp JB.

JB sẽ nấu cơm tối và mời cô sang và cô sẽ ngủ lại nhà cô ấy. Nghĩ đến điều đó thì tâm trạng của Nhạc Di liền rất háo hức và vui vẻ. Cả buổi sáng khuôn mặt luôn tươi cười phấn khởi.

Louis cũng nhìn ra sự vui vẻ của Nhạc Di, Louis ngồi ở ghế sofa đang lướt web đọc tin tức cũng tò mò hỏi “Hôm nay chị có chuyện gì vui àh?”

Nhạc Di đang chuẩn bị đi làm, cô lảng xảng đi tới đi lui lấy cái này lựa cái kia rồi cuối cùng trang phục cũng chỉnh tề.

“Em nhìn ra à? Tối nay chắc chị không về đâu...”

Nghe Nhạc Di nói thế Louis không khỏi phản ứng “tại sao lại không về?”

“Chị có đi đâu không đến lượt em quyết định đâu... chị đi làm đây”

Đoạn nói Nhạc Di xỏ đôi giày vào và rời nhà, Louis nghe Nhạc Di không về nhà trong lòng không khỏi có chút buồn bực.

Rốt cuộc là ai nhỉ?

Louis bực mình liền lấy điện thoại gọi cho Amber.

“Đang làm gì đấy? Gặp nhau ở Window’s nhé”

* Louis đến trước và chọn một bàn có thể nhìn thấy bao quát khung cảnh Hồ Con Rùa... cô gọi một cabochino và một điểm tâm sáng rồi sau đó lại chống cằm nhìn một vài đôi tình nhân đang ngồi xung quanh hồ nói chuyện vui đùa mà Louis đoán chắc họ là sinh viên của một trường Đại Học nào đó.

Ngồi đợi tầm 15 phút thì Amber từ xa đã đảo mắt ngó nhìn xung quanh để tìm ra Louis. Louis nhận thấy Amber đang đứng từ xa nhưng cũng không hào hứng gọi cho cô nàng vào ngồi mà quay mặt nhìn ra Hồ.

Amber nổi bậc với style Tomboy quần Jean rộng áo Pull đen, tóc cắt ngắn và khuôn mặt thì đậm nét nam tính. Khi Amber bước vào khiến không ít các cô gái phục vụ và một vài người ném cái nhìn tò mò vào cô.

Sau một lúc tìm kiếm thì cuối cùng Amber cũng nhận ra Louis đang ngồi chống cằm với khuôn mặt khá ủ dột. Amber vừa ngồi xuống đã ngạc nhiên với style của Louis hiện tại

“Này girly hần nha haha, định đổi phong cách hả ‘anh’ trai?”

Đang mang tâm trạng mây đen mà Amber lại chọn không đúng thời cơ để chọc ghẹo khiến Louis không khỏi bực mình.

“Sao chưa gì cậu muốn ăn đòn sớm rồi à? Tớ chưa kể tội vụ cậu cập nhật thông tin chậm đấy...”

Amber gọi một ly cà phê rồi nói tiếp “Chuyện này mình không biết thiệt, mình có nhờ một người bạn hỏi Thi Thi, nhưng nghe nói Thi Thi cũng kín miệng về bà chị của cậu lắm. Nói là không biết...”

“Mà này, cậu thay đổi như thế vì cô gái đó à?” Amber tò mò hỏi “trông cậu hiện tại cũng rất hay... không khéo mình sẽ nhảy sang yêu cậu mất..”

Vừa nghe Amber nói đến đó Louis không khỏi ớn lạnh rồi quăng cặp mắt hình viên đạn nhìn Amber “Này cậu còn đề cập đến vấn đề này nữa thì sẽ chết với mình đấy, cậu không phải gu mình thích...”

Đoạn nói thì điện thoại Louis đặt trên bàn đang rung, trên màn hình hiện số máy lạ.

** Nhạc Di nhìn đồng hồ chỉ mới 3 giờ kém, còn hơn 2 tiếng nữa thì mới tan ca.

Nhạc Di cảm thấy thời gian của ngày hôm nay trôi qua thật chậm, bình thường cô vui đầu vào công việc thì thời gian lại không đủ để cô giải quyết hết, hôm nay thì sự năng động nhiệt tình và phấn khởi đã khiến Nhạc Di giải quyết hồ sơ một cách nhanh chóng.

Lê Hoàng cũng nhận ra và không khỏi tò mò liền hỏi “Trông hôm nay phấn khởi thật... có gì vui à?”

“Vâng anh” Nhạc Di vui vẻ trả lời;

“Khuôn mặt em trông như đang yêu đấy!” Lê Hoàng nhận xét;

Nhạc Di bất giác gờ tay lên sờ hai gò má mình vuốt ve rồi hí hửng nói “có sao anh hử”

“Ồi thế là hết cơ hội được ăn chùa nữa rồi” Lê Hoàng liền than thở;

Dù sao JB cũng là phụ nữ không thể danh chính ngôn thuận dặt ra giới thiệu mọi người được, ở danh nghĩa nào đó mình vẫn cô đơn lẻ bóng đi đi về về. Vừa suy nghĩ đến đó thì Nhạc Di lại nói với Lê Hoàng “Không sao cả, anh cứ lợi dụng em mà ăn chùa... thật ra em mới tìm hiểu thôi chưa có chính thức,

khi nào rồi em sẽ mời anh đi ăn nhé”

“Chưa chính thức thì không chắc chắn rồi, khi nào chính thức thì hãy mời anh đi ăn... không khéo vài hôm nữa lại có chuyện em mang khuôn mặt u ám như vừa rồi vào công ty, lúc đó anh lại phải khao em lại thì khôn đốn thật...” Lê Hoàng hài hước nói;

Nhạc Di định chọc ghẹo thì điện thoại cô lại reo vang. Số điện thoại JB hiện rõ trên màn hình điện thoại.

Nhạc Di vui vẻ rồi đi ra ngoài và nghe máy.

Lê Hoàng dõi mắt nhìn theo, đoạn lắc đầu “ôi... tình yêu của tôi đâu rồi”

Nhạc Di liền chạy ra cầu thang thoát hiểm và ngồi ở bậc thang nói chuyện

“Chị về tới nhà rồi à?” Nhạc Di ân cần hỏi;

“Uhm, chị đang nằm trên giường nhớ đến em đây, hôm nay chị sẽ không hầm canh nấu súp gì hết, làm vài món đơn giản thôi nhé... ăn xong rồi ngủ sớm...”

Tuy nói chuyện điện thoại nhưng điều JB nói vừa rồi cũng khiến Nhạc Di xấu hổ “Ai thèm chứ, nhưng mới về chị có mệt lắm không? Hay cứ nằm nghỉ đi khi nào làm ra em chạy sang nấu cho chị ăn”

“À thôi để chị nấu, không mệt lắm đâu em chị ngủ trên máy bay rồi chỉ hơi nhức mỗi cơ thể tí thôi”

“Chắc do ngồi máy bay lâu quá, tối em sẽ massage cho chị nhé!”

“Nói đấy nhé!” JB liền háo hức.

“Uk, giờ chị nằm nghỉ tí đi...”

“OK! Em làm việc tốt đi, tí nữa gặp nhau, yêu em” JB dịu dàng nói.

Sau khi tắt máy Nhạc Di vui vẻ trở về phòng làm việc và lại chờ đợi thời gian nhanh chóng qua mau.

Khi yêu thời gian thường quá chậm nếu ta chờ đợi và sẽ quá dài nếu cứ nôn nóng mong chờ một ai đó.

* Sau khi nói chuyện với Nhạc Di, JB nhanh chóng vào tắm rửa rồi ra siêu thị mua một ít nguyên liệu về làm món ăn.

JB nhìn đồng hồ đeo trên tay, mới đó đã hơn 4 giờ. JB nhanh chóng về nhà và vào bếp. JB không làm nhiều lắm chỉ tầm hai món, một món thịt bò, cá kho và rau củ xào.

Cô còn mở một đĩa nhạc không lời dịu dàng và du dương. Vừa làm thức ăn lại vừa lắng nghe theo điệu nhạc. Bình thường nếu đi công tác về cô sẽ lao thẳng lên giường và ngủ một giấc tới sáng lấy sức, nhưng hôm nay thì khác, cảm giác khi đã rõ ràng mối quan hệ với Nhạc Di rồi lại tức khắc xa nhau gần cả tuần khiến cô nhớ nhung khôn nguôi, JB cũng có nghe Nhạc Di kể lại sự việc đã cho share một phòng vì vậy hôm nay cô muốn Nhạc Di ở lại nhà mình thì tiện hơn là tại nhà cô ấy.

“*TIN/TON...*” Tiếng chuông cửa vang lên.

JB đang trong bếp không để ý đến thời gian, lúc này nhìn đồng hồ cũng đã hơn 5 giờ rồi thoáng nghĩ là Nhạc Di nên liền rửa tay rồi chạy ra mở cửa.

Bình thường JB có thói quen sẽ nhìn qua lỗ theo dõi ở cửa chính để xem ai bấm chuông, nhưng vì trong lúc nôn nóng nên cũng bỏ qua điều này.

Khi cánh cửa mở toang, bất chợt một cô gái quàng tay ôm chặt lấy cổ JB khiến cô không khỏi bàng hoàng;

Anny! JB nhận ra và biết chắc chắn đó là Anny

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Anny!

JB dự định đi vào phòng ngủ lấy điện thoại thì Anny đã ôm chầm lấy cô từ phía sau.

“Em thực sự rất nhớ chị” Anny nói nhẹ nhàng “chị đừng đi đâu cả, bây giờ em chỉ muốn trông thấy chị thôi...”

./././././

JB như đứng hình, cô đang thực sự kinh ngạc trước sự xuất hiện của Anny,

Anny thì vui vẻ vì gặp mặt người yêu sau bao nhiêu ngày xa cách, biết chắc chắn JB sẽ mở cửa, muốn tạo sự bất ngờ cho JB nên đã ôm chầm lấy cô ấy.

“Có phải bất ngờ lắm đúng không?” Anny dịu dàng nói;

JB vẫn chưa trấn tĩnh, cô liền kéo nhẹ đôi tay Anny quàng trên cổ mình ra và nhìn một lần nữa.

Là Anny, đúng là cô ấy...

Anny thấy thái độ của JB hơi lạ nên có hơi thất vọng “Sao thế? Em về chị không vui sao?”

JB chợt trấn tĩnh rồi cố thể hiện sự vui vẻ “Đúng là bất ngờ lắm, tại sao em về mà không báo cho chị biết?” JB vừa nói vừa nhìn xung quanh Anny “Tại sao không thấy vali của em vậy?”

Anny không trả lời liền vào nhà và ngửi được mùi thơm trong bếp bay ra nên cũng chạy vào xem JB hôm nay siêng năng nấu món gì.

“Tại sao em không gọi cho chị biết để chị ra đón em...” JB đóng cửa lại rồi chợt nhìn đồng hồ lo lắng. Cô cần phải gọi điện thoại cho Nhạc Di, nhưng Anny đang đứng ở đây.

Anny đi ra “chẳng phải chị nói với em là chiều hôm nay mới về sao? Em cố ý đặt vé máy bay để về kịp trong sáng nay đây... vali em chuyển về nhà rồi, mà dạo này chị đúng thực rất ngoan ngoãn đi công tác về mệt cũng chăm nấu ăn lắm”

JB ngoài miệng cười qua loa nhưng lại đang cảm thấy thực sự lo lắng, cô không thể chú tâm lắng nghe được những gì Anny nói, cô không muốn trong trường hợp này để Nhạc Di gặp mặt Anny.

“À... chắc em đói rồi đúng không?” JB vừa nói vừa di chuyển vào bếp rồi giả vờ mở tủ lạnh “Chị không biết em về nên không có mua sẵn nước trái cây ép mà em thích uống rồi... em ngồi đợi chị nhé để chị xuống mua cho em...”

JB dự định đi vào phòng ngủ lấy điện thoại thì Anny đã ôm chầm lấy cô từ phía sau.

“Em thực sự rất nhớ chị” Anny nói nhẹ nhàng “chị đừng đi đâu cả, bây giờ em chỉ muốn trông thấy chị thôi...”

JB thấy lòng lại quặng đau, trong đầu cô đang hồi hộp lo sợ, nếu bình thường khi gặp Anny cô đã không như thế. JB cũng sẽ nấu ăn cho Anny, chở cô đi mua sắm rồi nắm tay nhau đi dạo mát dưới công viên. Mọi thứ đều diễn ra rất tự nhiên và bình thường như những cặp tình nhân hay lắm. Đôi lúc ở một mình sự cô đơn xâm chiếm lấy cô, cô mong mỗi và nhớ nhưng Anny biết bao nhiêu, mong muốn Anny có thể trở về sớm và hàng đêm Anny nằm hạnh phúc trong vòng tay của cô, Anny sẽ những nhẽo bắt JB hát cho mình nghe trước khi ngủ.

Hôm nay JB không muốn như thế, gặp lại Anny không phải cô không vui, nhưng không phải là trong hoàn cảnh này, giờ đây trong tâm trí cô ngập tràn hình ảnh Nhạc Di. Con tim JB bắt đầu bồi hồi, cô nhắm nghiền đôi mắt rồi lại cố gắng tỏ ra bình thường, cô nhẹ nhàng vuốt ve và tháo nhẹ đôi tay Anny sau đó quay lại ôm cô âu yếm “Chị đang ở đây còn gì... không phải chị đang ôm lấy em sao?”

Anny dụi đầu vào ngực JB vòng tay ôm lấy tấm lưng thon gọn của JB thật chặt rồi nói “dạo này em rất hay nằm mơ, em cứ thấy chị nắm tay một cô gái khác rồi rời xa em, chị cứ đi xa dần xa dần cho đến khi em không còn thấy chị nữa...”

Nghe những điều Anny nói JB không khỏi đau lòng, ở một khía cạnh nào đó Anny vẫn còn vị trí trong trái tim cô, tình cảm 3 năm của Anny cô không thể phủ nhận, nếu không gặp Nhạc Di và nếu trái tim cô không rung động trước Nhạc Di thì bây giờ cái ôm ấp và cả lời nói yêu thương cô dành cho Anny là chân thật. Dù khi đến với Anny không phải là tình yêu, cô đáp lại sự chân thành, quan tâm và lo lắng của Anny dành cho mình, 3 năm trước cô quá cô đơn và cô thực sự cần một người để chia sẻ cũng như yêu thương. Những gì Anny đã làm cho cô, đến một lúc trái tim sắt đá trong cô lại thấy như được sưởi ấm, cô chỉ tự hứa với lòng sẽ đối xử thật tốt với Anny, bù đắp lại những gì mà cô ấy đã làm cho mình. Đó chính là trái tim và tình yêu chân thật!

Nhưng bây giờ điều cuối cùng nhất JB có thể làm cho Anny lại không được nữa, trái tim của cô đã thực sự trao cho người khác mất rồi. Chính bản thân JB cũng không ngờ trước chuyện tình cảm lại có thể xảy ra một cách nhanh chóng đến như thế, khi gặp Nhạc Di lần đầu tiên cô không hiểu tại sao hình bóng cô bé cứ xuất hiện trong tâm trí cô, những lúc cô ấy cười và nói chuyện JB luôn chăm chú lắng nghe và ngắm nhìn khuôn mặt xinh xắn ấy. Nhạc Di là người lần đầu tiên để lại ấn tượng mạnh trong tâm trí cô, JB không dám liên lạc quá nhiều sau lần đầu tiên cho đến khi gặp nhau tại Hà Nội, cô không khỏi vui mừng khi được gặp cô ấy bất ngờ như thế, bất chợt cô tin vào duyên phận và định mệnh, JB không dám nhận mình là người từng trải trong chuyện tình cảm nhưng cô có thể cảm nhận được đôi mắt và cử chỉ của Nhạc Di khi nhìn cô, có một chút dao động và dành cho cô sự quan tâm đặc biệt.

Sau khi từ Hà Nội trở về, mỗi khi một mình cô lại thấy nhớ Nhạc Di, đáng lẽ người cô nên nhớ là Anny chứ không phải cô ấy. Tại sao? JB không biết, hình ảnh Nhạc Di lúc đang cười, lúc xấu hổ khi cô ôm vào lòng sưởi ấm, lúc tự nhiên ăn uống và đôi mắt không nờ khi cô ra về... mọi thứ cứ quấy quẩn

trong đầu JB. Cho đến khi gặp Tô Anh, sự nhận xét về niềm vui khi nhận được tin nhắn của Nhạc Di khiến JB mãi mãi suy nghĩ, đó là cảm giác gì nhỉ? Nhớ nhưng và muốn gặp mặt, vui vẻ khi nhận được tin nhắn... Phải chăng cô đã rung động.

Khi đứng trước cửa nhà Nhạc Di, nghe cuộc đối thoại của Nhạc Di và Lạc Mỹ, nghe Nhạc Di nói thích cô và nói những cảm nhận của mình về cô, đôi lúc cô chợt nghĩ không biết bản thân có phải là nơi để Nhạc Di lợi dụng và thoát khỏi người đã phụ bạc cô hay không. JB muốn thử nghiệm, cô nói thích Nhạc Di, cô muốn biết phản ứng của Nhạc Di như thế nào, cô muốn dò xét thái độ và tình cảm của Nhạc Di. Mọi thứ đã diễn ra như cô đã thấy, Nhạc Di là cô gái không biết nói dối cô ấy thể hiện tình cảm của mình rất chân thật hoặc cô ấy là một diễn viên đại tài.

JB đã hiểu, Nhạc Di cũng có tình cảm với mình, bản thân cô cũng không thể kiềm chế cảm giác của mình cô muốn có được cô gái mà cô ngày đêm mong nhớ, cô không muốn Nhạc Di thuộc về ai. Cô chỉ muốn cô gái đó là của một mình cô, một sự chiếm đoạt nho nhỏ len lỏi trong lòng JB...

Nhưng mọi thứ đến với JB hiện tại quá bất ngờ, cô không kịp phản ứng cũng như chuẩn bị tinh thần để đối mặt với chúng. JB chỉ nghĩ đơn giản nếu trong 3 tháng nữa Anny trở về lúc đó cô sẽ dễ dàng định vị được tình cảm của mình hơn. Lúc này còn quá sớm, quá sớm để cô lựa chọn, cô là người sống thiên về tình cảm, nếu nói thẳng thắn thì đó là một sự tham lam len lỏi trong đầu khi cô không muốn mất cả hai người, một bên là tình một bên là nghĩa. Nhưng JB cũng định thần lại điều đó là không thể, cô biết rõ, cô chỉ được chọn một, chỉ một người mà thôi!

“Em ngốc quá, không có đâu... à chị quên mất là gửi mail báo cáo cho sếp Tổng biết về tình hình chuyển công tác, em đợi chị tí nhé”

Anny liền tỏ thái độ không vừa ý “sau này em sẽ nói với cha ít giao công việc cho chị một chút, về tôi chưa kịp nghĩ ngợi đã bắt báo cáo rồi sao?”

JB vào phòng liền lấy điện thoại khỏi sạc pin vừa xóa tin nhắn và cuộc gọi của Nhạc Di gần đây, vừa nói “Em không nên làm thế, chị không muốn người ta nói ra nói vào mối quan hệ năng đỡ này, chị muốn mọi người thấy năng lực làm việc thực sự của chị hơn, em càng ít nói về chị với sếp Tổng là chị mừng rồi...”

JB nhanh chóng gửi tin nhắn cho Nhạc Di và cũng soạn một mail ngắn báo cáo nội dung công tác cho ông Kim. Suy nghĩ gì đó JB liền cài đặt im lặng cho điện thoại...

Lúc này ở ngoài phòng khách Anny cũng nhảy cảm đi xung quanh kiểm tra mọi thứ, chuyến bay bất ngờ về Việt Nam ngoài mặt là gặp gỡ JB thì mặt khác là kiểm tra đột xuất xem JB có thực sự ‘nuôi mèo’ hay không.

Cô đi tới đi lui và quan sát một cách tỉ mỉ, mọi thứ đều rất gọn gàng và ngăn nắp, giày dép và cả quần áo trong máy giặt cũng được cô soi một cách ý tứ.

Giờ chỉ còn phòng ngủ.

Khi Anny bước vào thì JB cũng đi ra, JB nở nụ cười vui vẻ và ôm lấy eo cô.

“Nãy giờ em làm gì đó?”

Anny liền tựa vào người JB và cũng không thấy có mùi nước hoa lạ nào cô chợt thấy mình quá nhạy cảm và có lỗi khi đã không tin tưởng JB.

“Chị vào nấu nốt đồ ăn đi em muốn ăn cơm chị nấu, trong thời gian chờ đợi em sẽ đi tắm...” Anny nũng nịu,

JB liền gật gù “OK, em tắm cho khỏe... khi nào xong chị sẽ gọi em nhé”

JB hôn nhẹ lên trán Anny rồi đi vào bếp.

Anny vào phòng ngủ và mở tủ quần áo ra xem, những chiếc áo sơ mi và áo vest được treo gọn gàng, áo thun cũng được gấp ngay ngắn phía dưới.

Anny chợt hướng mắt về 2 chiếc điện thoại màu trắng và đen đang đặt trên kệ sách.

Đôi lúc không phải là không tin tưởng nhưng đã quen xa thì không thể không kiểm tra.

Anny tò mò lại mở điện thoại của JB lên.

Yêu cầu pass!

Anny bấm 4 con số đầu tiên cô suy nghĩ trong đầu.

Không đúng.

Lại bấm 4 con số tiếp theo.

Tiếp tục báo sai.

Anny suy nghĩ hồi lâu rồi lại bấm tiếp 4 con số nữa...

Cập nhật thành công!

Anny suy nghĩ gì đó rồi lại xem sơ qua tin nhắn, cuộc gọi và mail...

Ngoài những cuộc gọi trong công ty, khách hàng và bạn bè mà Anny biết thì không có gì khả nghi. Lần này Anny thấy yên tâm, cô lại đặt điện thoại lại trên giá sách và chọn một bộ quần áo của của JB sau đó đi vào phòng tắm.

Lúc này JB đang đứng bên ngoài phòng ngủ, cô tựa lưng vào tường thở phào nhẹ nhõm sau đó lấy một chiếc điện thoại khác trong túi quần ra. Cũng mai cô nhanh trí mua một chiếc điện thoại khác để dùng liên lạc riêng với Nhạc Di, JB biết rõ tính của Anny cô là một cô gái thông minh cũng như rất nhanh trí, khó lòng qua mặt với cô ấy, JB đã phòng ngừa trước sự việc vì vậy khi đã có phát sinh tình cảm với Nhạc Di thì cô cũng nhanh chóng tạo một liên lạc mới phòng khi Anny muốn điều tra thông tin từ tổng đài điện thoại cũng không tra được số điện thoại của Nhạc Di trong số điện thoại liên lạc hàng ngày JB sử dụng.

JB muốn gọi điện thoại cho Nhạc Di nhưng lúc này không thể.

Nhạc Di, chị xin lỗi em!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Men Rượu

Bên ngoài, trời đã bắt đầu mưa... cơn mưa tối mang hơi lạnh của đêm đen phủ kín cả không gian. Nước mưa chảy dài trên khung kính cửa sổ, những giọt mưa như trút nước xuống dưới đất, bên trong một giọt nước mắt đang chảy dài vì hạnh phúc, và một người ướm khóe mi vì sự dằn vặt đau đớn trong lòng.

././././

“Nhạc Di chị xin lỗi, sếp Tổng muốn gặp chị để báo cáo công việc nên giờ chị phải đi gấp, ngày mai gặp em nhé, chị đang họp sẽ khóa máy có gì chị liên lạc với em sau nhé.

Xin lỗi em, chị yêu và nhớ em nhiều...”

Nhạc Di cứ mở tin nhắn của JB ra xem, cô muốn nhắn lại nhưng sợ làm phiền JB nên lại thôi.

Nhạc Di nằm dài ra ghế sofa không khỏi buồn lòng, dự định gọi rủ Thi Thi đi ăn thì nghe tiếng mở cửa.

Louis vừa về đến trông thấy Nhạc Di thì liền bất ngờ nhưng cũng không khỏi vui trong lòng, Louis đóng cửa rồi nói vu vơ “Tôi tưởng chị không về chứ?”

Nhạc Di không trả lời liền ngửi thấy mùi thơm từ trên tay của Louis.

Là sầu riêng!

Louis nhận ra ánh mắt háo hức của Nhạc Di liền đưa hộp sầu riêng lên ngửi “rất thơm đúng không?”

Nhạc Di như cô lợn con ngồi chờ đợi, Louis đặt lên bàn và hai người cùng nhau ngồi xem tivi vừa ăn vừa xem chương trình game show của đài truyền hình.

“Sao nói là không về?” Louis dò hỏi “Sáng thấy vui vẻ lắm mà”

Nhạc Di đang ăn nốt miếng sầu riêng cuối cùng rồi bâng quơ nói “thì không thích đi nữa, để em ở nhà một mình sợ em buồn đó mà, cũng mai là ở nhà mới có sầu riêng ăn hehe...”

Louis liền nhìn cô thấy như đang có tâm sự gì đó.

“Giận nhau với người yêu à?”

“Không phải” Nhạc Di nói dói, thực chất cô có chút giận JB nhưng lại không có quyền để giận lấy như thế, có thể bản thân JB cũng không muốn.

Louis từ trước đến giờ trải qua rất nhiều mối tình không nghiêm túc, nói về cảm giác và trạng thái của con gái khi giận lấy thì cũng không phải không có kinh nghiệm, nhìn biểu hiện khuôn mặt của Nhạc Di Louis biết ngay là đang giận nhau. Đột nhiên Louis lại thấy vui vì điều đó.

Đây là cơ hội!

Đoạn nghỉ Louis liền dọn dẹp rồi rù rê “Có muốn đi hóng mát không? Em chờ chị đi chơi nhé... đột nhiên em thèm ăn vặt ở công viên quá”

Nhạc Di nghe đến đồ ăn vặt thì trong đầu lại hiện lên nào là bánh tráng nướng, cá viên, trứng gà nướng, cô rất muốn đi nhưng lại sợ khi đang đi cùng với Louis thì JB sẽ gọi điện.

“À... em nghe nói hôm nay có hội chợ, có nhiều món ăn ngon lắm...” Louis dụ khi;

Nhạc Di liền hỏi “Ồ đâu vậy?”

“À công viên bên Quận GV đấy... có hơi xa một chút nhưng hôm nay em mới mua xe sẽ chờ chị đi và khao chị ăn xem như rửa xe mới...”

Nhạc Di lại đang đấu tranh nội tâm và không suy nghĩ đến thức ăn đang bay nhảy trên đầu

“Nghe nói là có nhiều trò chơi vui lắm...” Louis lại tiếp tục rồi dò xét Nhạc Di, thấy cô không nhúc nhích thì lại khích tướng “... hôm nay là ngày cuối đây nếu chị không đi thì em rủ bạn đi cùng cũng được sau đó tụi em sẽ đi ăn hải sản nướng...”

“Được rồi! Giờ cũng còn sớm đi với em một lúc vậy, do em mời chị đấy nhé...”

Nhạc Di liền vào phòng chuẩn bị.

Louis thấy thế không khỏi đắc ý, cô ngồi đợi Nhạc Di ở phòng khách, trong lúc chờ đợi thấy điện thoại Nhạc Di đặt trên bàn cô không khỏi tò mò.

Xem thử nào...

Louis mở điện thoại của Nhạc Di ra, yêu cầu nhập mật mã... Louis bấm bừa một số.

Mật mã nhập sai!

Louis không phải dạng người giỏi suy đoán cô liền bỏ cuộc rồi đặt điện thoại lại vị trí của nó, chưa đầy 5 phút sau thì Nhạc Di đã chỉnh tề quần áo sau đó đi cùng Louis.

Nếu JB có gọi thì cô sẽ quá giang Louis sang nhà JB.

* Nhạc Di xo chiếc bụng no căng của cô rồi nhìn đồng hồ, đã gần 9 giờ rồi mà không thấy JB gọi, nếu có làm việc thì bây giờ cũng xong rồi. Nhạc Di liền lấy điện thoại gọi cho JB nhưng chỉ nghe âm báo không liên lạc được.

Nhạc Di chợt nhớ lúc trước JB có gọi cho cô bằng một số khác bèn lục lại lịch sử cuộc gọi. Quả thật là còn lưu...

Cô thử bấm gọi.

Một đoạn nhạc chờ dạo Piano ca khúc Forever vang lên nhẹ nhàng, Nhạc Di thấy mừng thầm, có lẽ điện thoại còn lại của JB hết pin.

Nghe gần hết nhạc chờ cũng không thấy ai bắt máy, Nhạc Di tỏ ra thất vọng, cô lại kiên trì gọi thêm một lần nữa hy vọng đến khi JB thấy số điện thoại của cô sẽ gọi lại.

* Lúc này tại nhà JB

Sau khi ăn cơm xong, JB và Anny ngồi trò chuyện. Được một lúc thì JB đi tắm, còn Anny lấy một quyển sách ngồi tựa vào đầu giường chăm chú đọc. Không để ý chiếc điện thoại đang nhấp nháy ánh sáng trên kệ sách...

JB đi tắm ra bận một bộ đồ ngủ bằng thun đơn giản. Cô gội đầu tóc vẫn còn ướt và vài giọt nước theo đó nhỏ xuống thảm, Anny gợi ý sấy tóc cho cô nhưng JB lại không muốn

“Chị muốn để tự nhiên cho nó khô... em đang đọc gì đấy?” JB ngồi bên cạnh Anny;

“Sức mạnh của tâm linh... quyển này em cũng có mua mà chưa có thời gian đọc được nhiều”

“À... thôi em đọc đi chị soạn va li ra đây”

JB theo thói quen lại xem điện thoại trên bàn, có 3 cuộc gọi nhờ, cô nhận ra số của Nhạc Di. JB liền liếc nhanh về phía Anny rồi xóa cuộc gọi và tắt nguồn điện thoại.

“Hình như lúc nãy có ai gọi chị, em có thấy điện thoại chị sáng.” Anny vừa nói nhưng mắt vẫn không rời quyển sách;

“Điện thoại chị dạo này hay hiện tin rác lắm, mỗi lần hiện tin vẫn hay sáng như thế...” JB liền khéo léo nói dối;

“Chị vào Sim chặn tin tức đi, như vậy sẽ mau hết pin lắm...”

“Uhm chị biết rồi”

JB đặt điện thoại lại lên kệ sách, cô ngồi lên giường và soạn vali ra, cô chợt khựng lại khi thấy chiếc áo trắng của Nhạc Di, cô liền lấy một cái áo khác và để chồng lên cái áo trắng có hình chú sấu dễ thương ấy, cô thấy nhớ Nhạc Di vô cùng, đáng lẽ ra hiện tại cô ấy đã ở đây!

Nghĩ đến đó JB liền lắc đầu rồi quay sang nhìn khuôn mặt Anny đang chăm chú đọc sách.

Anny là cô gái mà mọi người bất cứ ai khi tiếp xúc đều cảm thấy cô rất lạnh lùng. Cô có khuôn mặt thanh tú, đôi mắt to và chiếc mũi cao với nét duyên dáng khiến người khác dễ nhớ đến là nốt ruồi nhỏ ngay giữa mũi, Anny mang một phong cách quý tộc đặc trưng và tính cách cũng rất điềm đạm, cô ấy là người rất tinh tế cũng như rất khéo xử lý mọi vấn đề. Đôi lúc khi ở cạnh Anny, bản thân JB cảm thấy cô rất thua kém cô ấy, 5 năm trước khi lần đầu tiên gặp mặt Anny đã rất lạnh lùng với JB, cô ấy không tỏ ra yêu thích hay quan tâm JB và càng không tiếp xúc nhưng sau đó lại trực tiếp gặp và nói với JB rằng “Em thích chị, chị làm người yêu của em nhé!”

JB đã từ chối, nhưng sau 2 năm luôn ở cạnh và chăm sóc JB, Anny cũng nhận được ở JB cái gật đầu đồng ý. Quen nhau đã 3 năm rồi, giữa hai người luôn có một điều gì đó mà bản thân JB không hiểu, họ cũng chưa từng vượt quá giới hạn hơn một nụ hôn và ôm nhau ngủ. JB muốn giữ gìn cho cô ấy, đôi lúc Anny hay trêu ghẹo JB rằng “chị như bị bất lực đấy”

“Chị nè, em muốn uống rượu vang...” Anny chợt lên tiếng:

JB không khỏi ngạc nhiên, Anny đâu có thói quen uống rượu trước khi ngủ.

“Uhm để chị rót cho em một ly nhé”

JB liền ra phòng khách, rồi mở tủ trưng bày rượu lấy ra một chai vang Pinot Noir và không quên lấy hai chiếc ly thủy tinh để uống cùng nhau.

JB chậm rãi ngồi lên giường đưa chiếc ly thủy tinh mảnh dẽ cho Anny rồi rót rượu đến phần bầu nhất. Anny ngắm nhìn ly rượu có màu đỏ tươi trước mặt, nhẹ nhàng khoắng ly rượu mấy vòng rồi cảm nhận hương thơm ngọt ngào tỏa lên.

JB nâng nhẹ ly rượu với Anny sau đó cả hai đều thưởng thức vị đậm đà của rượu.

“Người ta bảo mỗi tối uống một ly rượu vang ngủ sẽ rất ngon, lại giúp giảm cân nữa...” Anny chợt nói.

“Em uống bao lâu rồi?” JB vừa nhìn ly rượu vừa hỏi;

“Được một thời gian rồi...” đoạn nói cô liền nhấp thêm một ngụm rượu.

JB cũng cảm giác thoải mái hơn khi uống hết ly đầu tiên, cô lại rót tiếp ly thứ 2. Lúc này cô muốn khuấy khỏa hơn, cô đang rất mệt mỏi vì nhiều chuyện xảy ra bất ngờ giống như hôm nay. JB lại rót thêm ly thứ 3, cô cảm thấy tâm trạng lâng lâng đây không phải là lần đầu tiên cô uống rượu vang, nhưng uống trước khi ngủ như thế này là lần đầu tiên, tiếp đến ly thứ 4... cô nghĩ đến Nhạc Di.

Anny liền nhìn JB chăm chú, đôi môi JB bây giờ đang đỏ lên hai gò má thì ửng hồng... cặp mắt thì cứ sâu thẳm, thấy thế cô không khỏi bật cười.

“Người ta bảo chỉ nên uống ít thôi, chị muốn say à?”

Đoạn nói Anny liền chồm người qua lấy ly rượu trên tay của JB và đặt lên bàn cạnh giường. Sau đó cô ngồi trên đùi của JB chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt đang đỏ hồng và hơi rượu phả ra nhẹ nhàng.

JB cũng chăm chú nhìn cô, vuốt ve khuôn mặt cô rồi JB nhắm đôi mắt mình lại hình ảnh Nhạc Di bắt đầu hiện lên trong tâm trí cô.

JB vẫn nhắm mắt bất giác liền kéo Anny vào và hôn cô một cách mãnh liệt.

JB như điên cuồng và bắt đầu lần mò cơ thể Anny, Anny hưởng ứng sự nhiệt tình ấy và càng ghì chặt JB vào khuôn ngực của cô, cô thờ gấp gấp hơn, JB lật người Anny xuống giường nằm đè lên người cô, JB hôn khắp cơ thể Anny, tham lam xâm chiếm vào bên trong khoang miệng Anny, chiếc lưỡi âm áp đầy hơi ẩm ấy di chuyển xuống đầu ngực, JB có một chút thô bạo khi hôn hai đóa gò hồng ấy nhưng cô vẫn không mở mắt.

Anny bắt đầu thờ gấp gấp hơn, tiếng rên khe khẽ vang lên và đôi tay cũng cời chiếc áo thun JB đang mặc.

JB chợt khẽ mở mắt, mọi thứ đều mờ ảo, Nhạc Di đang nhìn cô mỉm cười e thẹn, JB chợt cười và nhẹ nhàng hôn đôi môi ấy, nhẹ nhàng cời bỏ chiếc áo của Anny, nhẹ nhàng hôn lên đôi ngực căng tròn và khiêu gợi.

Anny bắt đầu rên rĩ, khi JB tiến đôi môi xuống vùng ẩm ướt của cô thì cô liền ghì chặt đầu JB đang ở giữa hai chân cô.

JB bắt đầu lần mò bàn tay mình xuống phía dưới, Anny chợt run người và siết chặt lấy cơ thể JB... những nhịp điệu của cơ thể bắt đầu.

Tay Anny bấu chặt vào ga giường khi những động tác của JB càng mạnh bạo hơn.

Lần đầu tiên hơn 3 năm qua JB lại làm điều này với cô.

Anny cảm nhận sự đau đớn nhưng len lỏi là niềm hạnh phúc không thể nào diễn tả được. Cô cắn nhẹ vào môi mình, JB một lần nữa lại lật người cô lại, để cô nằm trên người mình, JB tham lam tìm kiếm đôi gò hồng một lần nữa...

Sự cọ xát bên ngoài khiến Anny càng cảm nhận được cảm giác mà bấy lâu nay cô không hề hiểu hết được, khi càng lên đến đỉnh điểm cô càng siết chặt lấy cơ thể JB, đến cuối cùng chỉ có thể thỏ thẻ một câu nói bên tai JB “JB...em yêu chị”

Bên ngoài, trời đã bắt đầu mưa... cơn mưa tối mang hơi lạnh của đêm đen phủ kín cả không gian. Nước mưa chảy dài trên khung kính cửa sổ, những giọt mưa như trút nước xuống dưới đất, bên trong một giọt nước mắt đang chảy dài vì hạnh phúc, và một người ướt khốc mị vì sự dẫn dắt đau đớn trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Dạo Đàn

Giọng hát Louis cất vang nhẹ nhàng giữa đêm khuya, Nhạc Di đôi mắt tru tư nhìn về xa xăm hạt mưa vẫn đang thay phiên nhau rơi không ngừng. Lòng Nhạc Di đầy suy tư, bất chợt cô quay sang nhìn Louis hôm nay cô mới để ý thấy Louis có một khuôn mặt khi hát cũng rất thu hút, nhìn cô bé rất có phong cách, sau cặp mắt đen lánh kia Louis cũng có rất nhiều ưu tư nhất là khi vừa hát vừa nhìn cô. Bất chợt cô cảm thấy đôi mắt này quen quen, giống như khuôn mặt này cô đã từng gặp ở đâu rồi...

Nhạc Di đứng từ bên trong nhìn những hạt mưa bắn vào cửa kính. Cô đang tựa đầu vào thành cửa sổ và nghĩ về JB...

Giờ này chị đang ở đâu vậy? Tại sao lại không gọi cho em...

Louis đi đến bên cô rồi khoác hờ chiếc áo len của mình lên đôi vai Nhạc Di. Nhạc Di hơi ngạc nhiên! Louis nhấc một chiếc ghế lại cho Nhạc Di ngồi “Ngồi đợi em tí...”

Dạo này Nhạc Di bắt đầu ngạc nhiên vì sự lịch sự lạ lùng của Louis. Cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế, Louis bèn đem ra một cây đàn guitar ra... Nhạc Di lại mở tròn mắt ngạc nhiên. Cô không nghĩ Louis lại biết chơi đàn guitar, và cũng không để ý tại sao lại có cây đàn trong nhà.

Louis lướt ngón tay qua dây đàn, âm thanh vang lên và hòa lẫn vào tiếng mưa bên ngoài, Louis chăm chú điều chỉnh lại âm lượng rồi ngược lên nhìn Nhạc Di. Nhạc Di cũng lặng im muốn nghe xem Louis sẽ hát bài gì...

Louis bắt đầu đánh đàn rồi từ từ hát... và từng nhịp từng nhịp vang lên

“Nếu mây kia mang người yêu em đi về nơi nào xa vời

Nếu xa xôi đành để riêng hai ta về hai phương trời

Có hay chẳng không người yêu em mong rằng tìm mình không rời

Để ngày đêm em với em mong một ngày không cách xa”

Nhạc Di nhận ra đây là bài hát ‘Dù có cách xa’, cô chăm chú nghe Louis hát rồi lắng nghe theo điệu nhạc;

Louis vẫn say sưa và phiêu theo ca khúc, đôi mắt cô chăm chú nhìn vào đôi mắt Nhạc Di. Đôi lúc Nhạc Di nhận ra gì đó rồi lại ngại ngùng né tránh ánh mắt Louis, cô cúi nhẹ xuống nhìn vào đôi dép mang trong nhà rồi nhịp bước chân theo điệu nhạc của Louis.

“Biết đâu mai này là mây thành thang người say bên mình

Biết đâu em nhẹ nhàng nâng trên môi này câu ru tình

Biết đâu xa xôi chẳng thêm cho em lẻ loi một bóng hình

Hãy tin rằng trái tim này có riêng hình bóng anh

Dù cho mình cách xa ...

Ngày hôm qua anh chợt mang nắng tới

Chợt làm ngẩn ngơ đắm say em chiếc hôn bối rối

Chợt làm nên câu ca, chợt gọi mùa xuân qua

Đường dài tay trong tay em nghe mùa xuân ôi đắm say

Và rồi anh nơi thật xa em mang tình yêu không phơi pha

Miệng cười khi bỗng nhớ anh em nâng câu hát

Hát yêu anh thật nhiều, nhớ môi anh thật nhiều

Muốn theo mây và gió nơi phương trời đó em gọi ai

....”

Sau khi trình bài xong ca khúc thì Nhạc Di liền vỗ tay và khen Louis “Em giỏi thật, biết chơi đàn từ lúc nào vậy?”

“Lúc em học năm đầu trung học, ở trường có bộ môn âm nhạc mà... đa số các Teen ở nước ngoài cứ 10 người thì có 7 người có thể chơi được một bộ môn nhạc cụ nào đó”

Nhạc Di liền gật gù, cô cảm thấy mai mắn vì hiện tại có Louis ở cạnh để làm cho cô vui hơn.

“Chị muốn học chứ?” Louis đề nghị;

Nhạc Di nhướn cao mày “Học sao? Chị không có khiếu về âm nhạc đâu... em có thể đàn thêm cho chị nghe một bài nữa không?” Nhạc Di liền từ chối, nói đúng hơn là hiện tại cô không có hứng thú làm bất cứ điều gì.

Louis liền suy nghĩ chợt nhìn màn mưa rồi đánh dạo đàn bài hát ‘*Riêng mình em*’

“Con mưa đêm nay đã mang theo nỗi đau hôm qua

Và cơn gió thoảng qua, bỗng chợt

Khi cô đơn quay quanh cho con phố thêm yên lặng

Trong tiếng mưa

Chợt dòng nước mắt lăn dài.”

Giọng hát Louis cất vang nhẹ nhàng giữa đêm khuya, Nhạc Di đôi mắt ưu tư nhìn về xa xăm hạt mưa vẫn đang thay phiên nhau rơi không ngừng. Lòng Nhạc Di đầy suy tư, bất chợt cô quay sang nhìn Louis hôm nay cô mới để ý thấy Louis có một khuôn mặt khi hát cũng rất thu hút, nhìn cô bé rất có phong cách, sau cặp mắt đen lánh kia Louis cũng có rất nhiều ưu tư nhất là khi vừa hát vừa nhìn cô. Bất chợt cô cảm thấy đôi mắt này quen quen, giống như khuôn mặt này cô đã từng gặp ở đâu rồi...

“Chị từng gặp em ở đâu chưa nhỉ?” Nhạc Di chợt hỏi;

Louis nghe Nhạc Di hỏi mình đột ngột như thế cũng không khỏi ngạc nhiên, định nói gì đó thì điện thoại Nhạc Di lại reo lên, Nhạc Di không khỏi vui mừng khi thấy số JB hiện ở màn hình.

Nhạc Di nhìn Louis rồi cười dùng hành động gợi ý như muốn bảo tí nữa sẽ nói chuyện sau. Nhạc Di liền chạy vào phòng và đóng cửa lại;

Louis thoáng buồn, cảm giác hơi khó chịu trong lòng nhưng không biết giải thoát ra làm sao. Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận thấy điều kì lạ này, từ trước đến giờ khi quen bất cứ cô gái nào Louis không bao giờ nghiêm túc, cô chỉ đùa giỡn và chẳng đến với ai bằng tình cảm chân thật của mình. Trong lòng cô vẫn không quên được khuôn mặt Nhạc Di cách đây 2 năm...

Khi vừa nghe Nhạc Di thấy mình khá quen, Louis không khỏi vui mừng, nhưng vừa thấy điện thoại của người đó cô ấy lại...

Nghĩ đến đó thôi Louis lại phiền muộn, giờ cảm giác yêu một người mà họ không yêu mình, mình mang tình yêu đơn phương ấy trong lòng thật khó chịu làm sao, Louis liền dạo một bài hát mang tiếng tấu nhanh hơn, cô không hát, cô chỉ đàn như một cách giải tỏa.

*

JB khi thấy Anny đã ngủ say cô cũng lên ra khỏi phòng và lấy điện thoại gọi cho Nhạc Di

“Chị cứ tưởng em ngủ rồi chứ?” JB nói thật khẽ;

“Vi chị nói sẽ gọi cho em mà... lúc này em có gọi cho chị”

“Uk, chị đi ăn cùng sếp Tổng và đối tác, có uống một chút nên giờ mới về tới nhà...” JB nhìn đồng hồ, đã gần qua 12 giờ.

“Đi ăn trễ vậy sao? Mà chắc chị mệt rồi chị ngủ sớm đi”

“Em không muốn nói chuyện với chị sao?”

“Không phải! Em... em thấy nhớ chị lắm”

JB suy nghĩ gì đó rồi nói “Ngày mai em xin nghỉ phép nhé, mai sáng chị sang đón em... khoảng 7h”

“Đi đâu vậy chị?”

“chị muốn đi biển, chị sẽ mượn xe ô tô của Tổ Anh và qua đón em sớm”

“Tổ Anh?”

“À... cô ấy là bạn thân của chị, khi nào rồi chị sẽ dắt em ra gặp mặt cô ấy, thôi trễ rồi em ngủ sớm nhé, giờ chị đi ngủ đây”

“Uhm... chị ngủ ngon nhé”

“ok, em ngủ ngon”

Trước khi tắt máy JB còn nghe tiếng Nhạc Di hôn nhẹ lên điện thoại, cô chợt cười và thầm ước mình là cái điện thoại đó thì tốt.

JB chậm rãi vào phòng ngủ, Anny đang nằm sắp lộ cả tấm lưng trắng của cô ấy, cánh tay còn lại của Anny thì để hờ trên chiếc gối bên cạnh và đang ngủ say, JB nhẹ nhàng nhặt quần áo của cả hai đang vurun vãi xung quanh giường. JB để gọn bên mép giường rồi chăm chú ngắm nhìn Anny ngủ. Cô vuốt mấy tóc dài của Anny, rồi hôn nhẹ lên trán Anny. JB khẽ đắp lại chăn lên người cho cô ấy và chợt suy nghĩ về những điều vừa qua. Đó là sự không kiểm chế bởi thể xác của con người hay là vì trong người có hơi men nên mới làm như thế?

JB cảm thấy thật nhức đầu, cô chợt thở dài rồi lại quay sang nhìn Anny.

Giờ cô chỉ mong trời mau sáng!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Niềm Tin

Tổ Anh chợt nghĩ gì đó trong đầu rồi nhướng mày lên và tiếp tục “Chị chỉ hỏi nếu như thôi, nếu em phát hiện JB yêu cô gái khác thì em sẽ giải quyết như thế nào?”

“Em sẽ giết chị ấy mất!” Anny nói vui. Tổ Anh vừa nghe xong xém sặc cả phê nhưng cũng giữ trạng thái bình thường rồi một suy nghĩ lóe ra trong đầu là hiện giờ không biết JB nghe thấy câu trả lời này thì liệu có cảm thấy bất an hay không nhỉ?

Bãi biển Vũng Tàu hiện ra trước mắt, Nhạc Di vô cùng phấn khởi và thích thú, đã lâu lắm rồi cô không đi biển, đôi lần ước muốn nhỏ nhoi là được đi chân trần và cảm nhận những hạt cát bé tí dưới chân, cảm nhận sóng biển ập vào và che lấp đôi chân cô lại, nước biển mát và mùi vị mặn của biển đôi khi lan tỏa khi có một cơn gió nào đó nhẹ thổi tới...

JB ngắm nhìn khuôn mặt vui vẻ của Nhạc Di vừa chạy xe vừa đưa tay sang vuốt ve khuôn mặt cô, Nhạc Di cũng đưa tay và nắm lấy bàn tay của JB thật chặt...

JB muốn hôm nay có thời gian ở cạnh Nhạc Di, muốn cô gái của cô vui vẻ và có không gian riêng ở bên nhau hưởng thụ một ngày cuối tuần thư giãn ở bãi biển như thế này.

Sáng JB đã thức rất sớm lúc Anny còn ngủ, cô ghi một tờ giấy note để trên quần áo mà cô đã gấp gọn gàng.

JB ghé nhà Tổ Anh khá sớm, cô đi bộ tập thể dục với Tổ Anh lúc mặt trời còn chưa lên.

“Vậy giờ cậu tính sao?” Tổ Anh hỏi;

“Mình không biết... giờ cứ tới đâu thì hay tới đó, trong lòng mình cũng rối lắm” JB thờ dãi;

“Sáng Anny thức dậy không thấy cậu thì sao?” Tổ Anh quan tâm;

“Mình có ghi note để lời nhắn là sáng mình đi Vũng Tàu công tác tới nay mới về...”

Tổ Anh liền lắc đầu rồi vào trong nhà lấy chìa khóa xe đưa cho JB “Lần này cậu mệt rồi, mình đã bảo là cố gắng kiềm chế đi... rút cuộc người ham hồ nhất cũng là cậu”

JB không nói gì liền cảm ơn Tổ Anh, vừa quay đầu xe thì Tổ Anh đã gõ cửa kính, JB liền hạ xuống;

“Tốt nhất cậu đừng nên vượt quá giới hạn với cô bé ấy, khổ nhất vẫn sẽ là cô gái ấy mà thôi, chiều nay Quang đi rồi cậu nhớ chở cô bé về sớm cho mình gặp luôn nhé!”

JB liền gật đầu rồi vẫy tay chào Tổ Anh.

Sau khi đỗ xe vào bãi JB chọn một khách sạn đối diện bãi tắm Thùy Vân. Cô và Nhạc Di nhanh chóng lấy phòng và soạn đồ đạc.

Nhạc Di thích thú vừa vào trong đã chạy liền ra ban công, sáng nắng ấm áp và đầy hương vị biển.

JB từ sau ôm lấy eo Nhạc Di và tựa cằm lên vai cô.

Được một lúc thì JB liền kéo nhẹ Nhạc Di vào trong rồi ôm siết lấy cô, cảm giác khi nhớ nhung và lâu ngày gặp lại được ôm ấp Nhạc Di như thế này khiến JB không thể nào hạnh phúc hơn nữa.

“Chị nhớ em lắm...”

“Em cũng vậy”

JB nói lỏng tay nâng nhẹ cằm Nhạc Di và hôn cô. Nụ hôn kéo dài thật lâu cho đến khi cả hai cảm thấy không còn hơi thở, khi dứt ra hai người cảm giác nuối tiếc còn mon men đôi môi nhau thật nhẹ nhàng.

“Chị muốn ôm em ngủ, chỉ ôm nhau ngủ thôi, chị hơi mệt một tí, khi nào thức sẽ đi dạo biển nhé” JB chợt đề nghị;

Nhạc Di đồng ý, cô cũng cảm giác hôm nay JB có điều gì đó rất lạ, không giống như hôm ở nhà cô, JB nồng nhiệt và ham muốn cô nhiều hơn. Hôm nay lại khác, JB như ý tứ và kiềm lòng mình lại... khi hôn nhau Nhạc Di muốn JB tiến xa hơn ở nụ hôn nhưng JB lại không làm gì ngoài một cái ôm ấp và vuốt ve đơn giản.

Hai người nằm xuống giường, JB dụi đầu mình vào ngực Nhạc Di, Nhạc Di cũng ôm cô thật chặt và vuốt ve mái tóc JB. JB hít thở mùi hương cơ thể của Nhạc Di rồi từ từ hơi thở chợt đều hơn... cả 2 bắt đầu chìm sâu vào giấc ngủ sau hơn hai tiếng đi xe.

Sóng biển lại cuộn trào, âm thanh của sóng cứ văng vẳng vào không gian, xa xôi ở đường chân trời, bầu trời bắt đầu kéo mây u ám.

* Anny lim dim mở mắt thức dậy thấy JB không nằm bên cạnh, cô giữ hờ tấm chăn che cơ thể rồi ngồi dậy. Cô liếc nhìn xung quanh và xem đồng hồ, đã gần 9h sáng.

Tờ giấy note đặt trên bộ quần áo được xếp ngay ngắn ở dưới mép giường đập vào mắt Anny, cô tò mò lấy lên xem...

“Chị đi gặp khách hàng ở Vũng Tàu sớm, tối sẽ về, điểm tâm sáng chị để trong tủ lạnh em nhớ hâm nóng lại nhé, tối về chị sẽ sang nhà gặp em.

Yêu em!

JB”

Anny đọc xong rồi đứng lên vươn vai vận mình và đi vào toilet. Anny bật vòi sen để nước chạy khắp cơ thể... đột ngột cô nhớ về đêm qua. Nhớ đến sự nồng nhiệt của JB dành cho cô. Nhớ đến nụ hôn và đôi tay của JB vuốt ve cơ thể mình.

Anny chợt đỏ mặt và mỉm cười.

Cô tắm nhanh rồi lấy một chiếc khăn quấn quanh người, cô lấy điện thoại và gọi cho Tổ Anh “Chị có rảnh không? Đi cà phê với em nhé...”

Bên kia đầu dây Tổ Anh vẫn giả vờ thể hiện sự ngạc nhiên “Ồ em về lúc nào thế?”

“Mới hôm qua thôi chị...”

“Ừk vậy 30 phút sau hẹn ở Ấn Nam nhé...”

“Vâng!”

Tắt điện thoại Anny chọn một chiếc áo sơ mi caro màu sọc đỏ đơn giản của JB treo trong tủ, bất giác cô chợt để ý không thấy chiếc áo sơ mi trắng mình đã mua tặng JB hôm sinh nhật đầu. Cô chợt nghĩ chắc sáng nay JB đã mặc đi làm...

* Cà phê An Nam tọa lạc trên một con đường khá sầm uất của Sài Gòn, thiết kế cổ kính với máy ngói và nước chảy róc rách xuống những khóm trúc tạo cho bạn một cảm giác rất yên bình.

Tổ Anh đến trước, cô chọn ngồi ở khu vực ngoài trời gần với một thác suối nhỏ. Ngồi chưa đầy 5 phút sau Anny cũng đến. Hai chị em vui vẻ chào hỏi nhau, Anny gọi một ly nước ép trái cây rồi lại nhìn ly cà phê đen nóng đang lan tỏa mùi hương nhẹ nhàng của Tổ Anh, cô đột nhiên cười “Chị và JB có sở thích giống nhau thật... em không uống nhiều cà phê được vì sẽ bị say mất”

Tổ Anh cười rồi lại dò hỏi Anny “Sao chỉ có một mình em vậy? JB đi làm rồi à?”

“Đi công tác ở Vũng Tàu từ sớm chị ạ”

“Em không sợ JB đi với cô gái khác sao?” Đoạn nói Tổ Anh liền uống một ngụm cà phê

“Em tin tưởng chị ấy” Anny khẳng khái “JB sẽ không như thế đâu...”

Tổ Anh chợt nghĩ gì đó trong đầu rồi nhướn mày lên và tiếp tục “Chị chỉ hỏi nếu như thôi, nếu em phát hiện JB yêu cô gái khác thì em sẽ giải quyết như thế nào?”

“Em sẽ giết chị ấy mất!” Anny nói vui. Tổ Anh vừa nghe xong xém sặc cà phê nhưng cũng giữ trạng thái bình thường rồi một suy nghĩ lóe ra trong đầu là hiện giờ không biết JB nghe thấy câu trả lời này thì liệu có cảm thấy bất an hay không nhỉ?

“Em chỉ nói vui thôi, nếu có ngày đó thì mới biết được chị ạ, giờ ngồi suy luận khi thực tế chưa xảy ra thì nói rất dễ dàng, đến khi nó xảy ra rồi lại không đúng như những gì mình đã nói thì chẳng khác nào mình chỉ là người nói thì hay mà làm thì không được”

Tổ Anh gật gù, ở một khía cạnh nào đó cô lại rất thích tính cách của Anny, cô gái này nếu có phát hiện ra mình bị cầm xùm thì cũng cứng rắn mà có thể vượt qua được. Đoạn nghĩ đến đó Tổ Anh liền thở dài kín đáo rồi lắc đầu...

“Hôm trước chị có gọi cho Louis, em đã gặp nó chưa?”

Anny lại thở dài “con bé này bây giờ em và cha không quản được nó nữa, vẫn chưa kết thúc khóa học mà đã bỏ ngang đi về rồi, em nghe nó nói là đang ở cùng cô gái nó thích... lần đầu tiên em thấy nó nghiêm túc trong chuyện tình cảm”

Người phục vụ bê ly nước ra đặt trước mặt Anny, cô liền cảm ơn rồi tiếp tục “Đạo này chị không quen ai sao?”

Lần này Tổ Anh lại thở dài “Chị không có điểm phước giống như em và JB rồi, nói chung sau khi bị Mel đá thì chị cũng không muốn nghiêm túc với cô gái nào cả, có trải qua tình một đêm với một vài người, và hiện tại thì như em đã thấy” Tổ Anh chợt nhúng tay rồi lại rút một điều thuốc ra ngửi. Cô ý tứ vì biết Anny không thích mùi khói thuốc nên không phì phèo như gặp gỡ JB.

Cả hai người ngồi nói chuyện hồi lâu thì tính tiền ra về, Tổ Anh bắt một chiếc taxi và ngẫu hứng muốn đi mua sắm, cô nhấn người tài xế dừng tại Vincom rồi vào trong lựa một vài chai nước hoa và mỹ phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nghi Vấn

“Đi công tác?” Louis chợt nghi ngờ rồi dò hỏi “Chị có biết chị ấy đi đâu không?”

Anny có chút ngạc nhiên nhưng nghĩ Louis hỏi thăm qua loa nên cũng trả lời “JB đi Vũng Tàu”

Tú Anh lấy một doanh nhân thành đạt vì thế về mãng tiêu xài hay shopping cô lại không quá lo lắng.

Đào qua mấy khu vực và các tầng bán quần áo cô lại thấy khát nước, Tú Anh liền xuống tầng B3 ghé ngang Highlands Coffee và mua một ly Espresso-

Decaffeinated, trong lúc đi vào thang máy lên tầng trệt vì mãi mê lướt điện thoại đọc tin tức nên lại va phải một cô gái đang đi ra. Cú va chạm khá mạnh và bất ngờ khiến ly cà phê trên tay cô đổ vào người cô gái đó, còn chiếc điện thoại Tổ Anh đang cầm trên tay thì rơi vào trong một chiếc túi xách đựng chiếc áo của hãng Bebe.

“Ô, tôi xin lỗi, bạn có sao không?” Tổ Anh ân cần và đỡ cô gái dậy rồi lấy khăn giấy trong giỏ xách của mình ra lau vết cà phê bám ở trước ngực cô ấy.

Cô gái mà Tổ Anh va vào không ai khác là Thi Thi.

Sáng nay thứ 7 Thi Thi không đi làm lại có tâm trạng nên đi dạo Vincom xem có gì để mua hay không. Vừa đỗ xe và vào thang máy thì khi đi ra đã bị Tổ Anh va phải, lại còn vô tư lấy khăn giấy lau vào vùng nhạy cảm nữa... Thi Thi chợt đỏ mặt.

Thi Thi mặc một chiếc áo thun cổ V nên khi đổ cà phê thì tất nhiên cả bộ đồ dù trong hay ngoài đều ướt hết.

“Một ngày xúi quẩy quá đi...” Thi Thi thầm nghĩ rồi ngước lên nhìn kỹ người va phải cô;

Một cô gái mà Thi Thi nghĩ cô ta lớn tuổi hơn mình nhưng lại rất xinh đẹp và cuốn hút.

“Xin nhĩ?” Thi Thi thoáng nghĩ qua trong đầu rồi lại vui vẻ “À em không sao, chị đừng lo em vào nhà vệ sinh rửa một tí là sạch...”

Tổ Anh cảm thấy mình có lỗi, dù sao cũng mới mua một cái áo mới nên bèn đưa cho Thi Thi “Em thay cái áo này ra nhé, đừng mặc như thế khó chịu lắm, không phải chị muốn tỏ vẻ gì nhưng chị cảm thấy nếu để em chịu bức rức như thế thì không nên...” Tổ Anh nói một cách quả quyết,

Thi Thi chưa kịp phản ứng thì đã bị cô kéo vào nhà vệ sinh và đưa túi xách có cái áo mới cho Thi Thi sau đó ra lệnh “Em vào thay đi, nếu cảm thấy ngại thì cứ giặt trả lại chị sau...”

Thi Thi lần đầu tiên cảm thấy ngoan ngoãn nghe lời một người khác như thế, ở người phụ nữ này có một lời nói mạnh mẽ và quyết đoán kì lạ khiến cô không thể không tuân theo. Từ trước đến giờ ngoài Nhạc Di đây là người thứ hai chạm vào ngực cô, nghĩ tới đó bất giác Thi Thi liền đỏ mặt...

*** Khi ngủ dậy Nhạc Di và JB đã cùng nhau đi ăn Buffet, sau đó leo lên tượng Chúa Kito, leo mãi mới đến hai cánh tay Chúa, tuy khá mệt nhưng bù lại từ trên cao ngắm nhìn xuống quang cảnh lại vô cùng hùng vĩ, những người và xe cộ như những chấm nhỏ, Nhạc Di đã từng tới Vũng Tàu nhưng đây là lần đầu tiên cô lên tới tay chúa và ngắm nhìn quang cảnh như thế này. Tiếp đến hai người lại đi vòng vòng thành phố ăn vặt,

ăn xong thì lại đi tắm biển cùng nhau, xế chiều cả hai nắm tay nhau đi dạo trên bãi biển, JB công cô trên lưng hù dọa ném xuống rồi lại nằm dài chờ sóng dạt vào... Hai người chơi đùa thật vui vẻ.

Tầm 4 giờ cả hai lên phòng tắm lại, sau đó lại thuê một chiếc xe đạp đôi ra đường Hạ Long ngắm tàu cánh ngầm. Mặt trời cũng bắt đầu lặn, hai cô gái xinh đẹp không ngại cái nhìn tò mò của mọi người ngồi trên bờ kè đá hoa cương âu yếm và tận hưởng buổi chiều hoàng hôn.

Trong lòng cả hai người hiện tại, giờ khắc này đều được ghi nhớ vào tim, JB biết dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, mãi mãi hình ảnh này cô sẽ không bao giờ quên.

Sắc vàng của ánh mặt trời khi xế bóng rồi chuyển sang đỏ lựng và tím ngắt trong những buổi chiều hoàng hôn luôn là cảnh đẹp làm say lòng người.

9 giờ JB cũng chờ Nhạc Di về đến nhà của Tổ Anh.

“Cô bạn chị rất tò mò về em” Vừa mở cửa xe JB vừa nói;

Tổ Anh từ trong nhà đi ra mỉm cười thân thiện với Nhạc Di “Chào em, xinh đẹp đáng yêu như thế hèn gì khiến con bạn chị nó giữ làm của riêng rồi...”

JB chợt tẩn hấn.

Nhạc Di khẽ cúi đầu chào Tổ Anh “Rất vui khi được gặp chị...”

“Cậu quả là có cặp mắt tinh tế...” Tổ Anh liền nhìn JB chọc ghẹo “Cũng trẻ rồi, cậu nên về sớm đi... về trễ thì thật không tốt đâu, khi nào rồi thì hẹn nhau cà phê nói chuyện nhé”

JB liền vào hầm lấy xe, để Nhạc Di đứng chờ cùng Tổ Anh. Tổ Anh lại quay sang nói chuyện tự nhiên với cô “Em biết JB có bạn gái chứ?”

Tổ Anh hỏi khá bất ngờ khiến Nhạc Di có chút bối rối cô cũng gật đầu và trả lời “Vâng, em biết từ lần gặp đầu tiên...”

“Vậy tại sao em vẫn quen JB?” Tổ Anh dò hỏi bằng một giọng điệu rất từ tốn đối với Nhạc Di.

“Em cũng không biết tại sao nữa, điều này trong em rất khó nói, và mọi thứ cũng diễn ra quá bất ngờ”

Tổ Anh suy nghĩ gì đó rồi lại nói “Nếu Anny trở về Việt Nam thì em sẽ giải quyết như thế nào...”

Câu hỏi của Tổ Anh khiến Nhạc Di chợt nhận ra một vấn đề mà từ trước đến giờ cô trốn tránh.

Sẽ như thế nào nếu người yêu của chị ấy quay về?

Tổ Anh nhìn vào đôi mắt ưu tư của Nhạc Di định nói thêm gì đó nhưng JB đã chạy xe lên, JB nhận ra khuôn mặt bất thường của Nhạc Di, cô liền quay sang dò xét Tổ Anh, Tổ Anh lại hiểu cái nhìn của JB dành cho mình, cô nhún vai rồi nói “Thôi em về sớm nhé, JB nhớ chạy xe cẩn thận khi nào về tới nhà thì báo tin cho mình biết, mình cũng có chuyện muốn nói với cậu...”

JB gật đầu chào, Nhạc Di cũng cúi đầu lịch sự chào cô “Hẹn chị hôm khác nhé...”

Nói xong JB lên ga và chạy đi, Tổ Anh đứng nhìn đèn xa đã khuất thì cũng lác đầu đi vào nhà.

* “Tối mai chị đến rước em đi ăn tối, nhớ mặc váy nhé...” JB ân cần nói khi Nhạc Di đưa chiếc mũ bảo hiểm cho cô.

“Tại sao lại mặc váy?”

“Đi ăn ở chỗ đặc biệt nên phải mặc váy rồi... thôi em vào nhà đi”

Nhạc Di vẫn còn luyến tiếc “Chị về đi rồi em vào...”

“Em vào trước đi rồi chị về... nào”

Cả hai kì kèo với nhau, cuối cùng Nhạc Di cũng đi lên trước, JB ngắm nhìn Nhạc Di khi bước vào thang máy thì cô mới quay đi, cô chợt nhìn đồng hồ đã gần 10 giờ rồi, không biết Anny đã ngủ chưa cô bèn định gọi nhưng suy nghĩ gì đó lại thôi.

Bây giờ cô lại suy nghĩ tối mai phải nói dối làm sao để đi cùng Nhạc Di.

Nghĩ đến đó JB lại mệt nhoài... tình tay 3 thật không sung sướng gì!

* Louis về nhà khá sớm, cô ngồi cả buổi tối đợi Nhạc Di về. Giờ này đã gần 10 giờ không thấy bóng dáng Nhạc Di khiến cô càng lo lắng thêm, cô đi tới đi lui trong nhà, bất chợt lại thử tò mò mở cửa phòng Nhạc Di.

Louis không biết vì điều gì, cô lại bước vào bên trong, ngắm nhìn một lượt căn phòng, đoạn cô định đóng cửa phòng thì chiếc áo sơ mi trắng ấy vẫn ở trên giường.

Louis liền bước vào đứng nhìn cái áo, cô nhú mồm rồi đưa lên xem. Louis thoáng suy nghĩ đến điều gì đó và chợt đưa lên ngửi... Lúc này trong đầu Louis lóe lên một suy nghĩ.

Bất chợt Louis liền đặt chiếc áo sơ mi gọn gàng xuống giường nhanh chóng ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

CÁCH!

Nhạc Di mở khóa bước vào, Louis thấy khuôn mặt cô khá mệt mỏi và có gì đó hơi ửng đỏ.

“Em vẫn chưa ngủ à?” Nhạc Di hỏi;

“Sao giờ này chị mới về?” Louis lo lắng

Nhạc Di vui vẻ trả lời “Hôm nay chị đi Vũng Tàu với bạn”, đoạn nói Nhạc Di liền móc trong túi xách ra một cái móc điện thoại hình một cô bé tóc ngắn đang nhăn khuôn mặt trông rất đáng yêu “Quà của em đây, chị thấy nó khá giống em nên mua...”

Louis nhận chiếc móc điện thoại rồi cảm ơn Nhạc Di.

Nhạc Di cảm thấy Louis hơi lạ cô định hỏi thăm nhưng vì quá mệt nên lại lon ton đi về phòng.

Khi Nhạc Di đã đóng cửa, Louis liền đặt chiếc móc khóa lên bàn sau đó gọi cho Anny.

“Chị đã ngủ chưa?”

“Vẫn chưa... sao hôm nay lại có ngẫu hứng gọi cho chị vậy? Hôm qua đến giờ chị về em không gặp mặt chị đến 1 lần đấy”

“Vậy tối mai đi ăn cùng em chứ? Em cũng chưa gặp JB chị rủ cả JB nhé, em sẽ dắt em dâu ra mắt chị”

“Chà, nghiêm túc thật nhì? Để chị hỏi lại JB”

“Hôm nay chị không ở bên nhà chị ấy sao?”

“Không! Chị đang ở nhà với cha đấy, hôm nay JB đi công tác giờ này không biết đã về chưa để chị điện thoại hỏi”

“Đi công tác?” Louis chợt nghi ngờ rồi dò hỏi “Chị có biết chị ấy đi đâu không?”

Anny có chút ngạc nhiên nhưng nghĩ Louis hỏi thăm qua loa nên cũng trả lời “JB đi Vũng Tàu”

Louis vừa nghe xong càng thêm nghi ngờ, cô chợt nhìn chiếc móc khóa. Anny thấy Louis im lặng không biết có gì không thì Louis đã nói “À, trễ rồi em đi ngủ đây, chị hỏi lại JB nhé, có gì mai liên lạc cho em biết”

“OK, mai sáng em rảnh thì về nhé, cha nhắn em về đây!”

“Em biết rồi, chị ngủ ngon, mai gặp”

“Em cũng ngủ ngon, Bye em!”

Louis tắt máy rồi lại nghĩ ngợi về JB và Nhạc Di.

Người yêu của cô ấy hiện tại là JB sao?

Louis tiến tới cửa phòng Nhạc Di bèn gõ cửa “chị đã ngủ chưa?”

Bên trong không ai trả lời, Louis thử xoay nhẹ nắm cửa, Nhạc Di không khóa, cô đang nằm trên giường và ôm chiếc áo JB nằm ngủ.

Lúc ngủ trên đôi môi của Nhạc Di còn nở một nụ cười hạnh phúc.

Louis liền đi đến bên giường, ngồi xuống ngắm nhìn khuôn mặt Nhạc Di, cô muốn vén mái tóc đang phủ xuống che đi một nửa bên mắt Nhạc Di nhưng bàn tay đang đưa lên của cô chợt thu lại. Louis thờ dãi liền ngay sau đó đứng lên và tắt đèn ngủ và rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đối Mặt.

“Nhạc Di định biện bạch thì đã bị bàn tay của Louis nắm chặt dưới gầm bàn ghì lại, Nhạc Di hơi ngỡ ngàng thì Louis lại hướng tay về Anny giới thiệu “Nhạc Di đây là chị của tôi, Anny”

Anny! Nhạc Di nghe cái tên ấy thì liền chợt hiểu, cô bắt đầu bản thân

Louis giơ tay hướng về JB và nói “... còn đây là JB, người yêu của chị ấy”

Nhạc Di như chết lặng, cô gắng gượng nở một nụ cười gật nhẹ đầu chào Anny.

Louis cũng quàng tay mình qua vai Nhạc Di và nhìn JB nói “Còn đây là người yêu của em, cô ấy tên Nhạc Di”

Buổi tối Chủ Nhật.

JB chở Nhạc Di đến nhà hàng Gaudi tại khu Thảo Điền, đây là một trong những nhà hàng Tây Ban Nha khá nổi tiếng tại Việt Nam với khuôn viên có khu ăn tối ngoài trời và trong nhà được trang trí bắt mắt. Với những hàng cọ, bộ ghế sofa bằng mây trắng và những chiếc trường kỷ đặt tại hành lang lộ thiên sẽ tạo cho người đến cảm nhận một không khí nhiệt đới thanh bình khó tìm được trong thành phố.

Nhạc Di khoát tay JB đi vào, một cô gái lễ tân xinh xắn hỏi tên và xem lại danh sách trong máy tính sau đó gọi một phục vụ đưa hai người vào bên trong.

Người phục vụ đưa Nhạc Di và JB vào một bàn bốn người tại gần khu vực hồ bơi.

JB hơi tỏ ra ngạc nhiên vì cô đặt bàn hai người, người phục vụ liền gọi người quản lý và họ đã lăm lăm trong việc đặt bàn.

“Ồ thật xin lỗi quý khách đây là sơ suất nhỏ của chúng tôi, hiện tại các bàn dành cho 2 người chỉ còn trong nhà thôi ạ...”

Nhạc Di nghe thế liền nín áo JB “Không sao đâu chị ngồi bàn bốn người cũng được mà”

JB cũng không khó chịu liền gật đầu.

“Chúng tôi ngồi đây được rồi” Nhạc Di liền nói với quản lý.

Người quản lý liền vui vẻ “Cảm ơn quý khách rất nhiều, chúng tôi sẽ miễn phí phần tráng miệng coi như là thể hiện lòng hiếu khách ạ. Xin mời hai vị ngồi...”

Đoạn nói người phục vụ liền kéo ghế cho Nhạc Di và JB. Sau đó đốt một đôi nến đặt ở giữa bàn.

“Em thích chứ?” JB chợt hỏi;

Nhạc Di liền gật đầu “Lần đầu tiên em đến đây đấy”

“uhm... À chị đi toilet một tí... em ngồi đợi chị nhé”

JB liền hỏi người phục vụ toilet.

Nhạc Di ngồi lại một mình và ngắm khung cảnh mát mẻ với ánh đèn lung linh được lắp phía trên rồi thấy thật vui vẻ hạnh phúc vì được cùng người mình yêu ngồi dưới hai ngọn nến lung linh lãng mạn như thế này.

Lúc này Louis cũng vừa gửi xe, cô cũng đặt bàn hai người ăn tại Gaudi, cô gái tiếp tân lại một lần nữa tra danh sách và nhờ một người phục vụ dẫn Louis vào, trong lúc đi qua Nhạc Di Louis chợt khựng lại rồi nói nhỏ gì đó vào tay của người phục vụ.

Người phục vụ chợt hiểu rồi cũng rời đi, Louis liền nhìn kỹ hơn rồi lại ngồi xuống cạnh chiếc ghế của Nhạc Di “Thì ra là chị hẹn với người yêu ở đây sao?”

Nhạc Di giật mình khi thấy Louis ngồi kế bên “Em... em ở đâu ra vậy?”

Louis không trả lời câu hỏi của Nhạc Di mà lại đảo mắt nhìn xung quanh.

“Em nhìn gì vậy? mà sao em lại ở đây? Em cũng hẹn bạn ở đây sao?” Nhạc Di vẫn chưa hết ngỡ ngàng cứ liên tục hỏi Louis.

“Rắc rối rồi...” Louis liền bấm điện thoại gọi cho Anny.

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên gần đó không xa, Louis nhận ra tiếng nhạc chuông của Anny đang vang vọng lại “Không kịp rồi...” Louis lẩm bẩm

Anny định bắt máy thì bắt gặp Louis đang ngồi gần đó, thấy thế cô liền đi tới.

Cùng lúc, JB lại từ toilet đi ra, JB mờ to mắt và ngạc nhiên khi nhìn thấy Louis đang ngồi cạnh Nhạc Di.

Louis ngược lên nhìn JB, cô nhũn mày rồi chợt cười nhạt...

Quả thật là chị!

“JB!”

Giọng Anny từ phía sau vang lên càng khiến JB như đứng hình, tim cô đập loạn xạ và từ từ quay ra sau nhìn Anny.

Anny, đúng là cô ấy! Tại sao cô ấy và Louis lại xuất hiện ở đây...

Anny cũng khá ngạc nhiên khi gặp JB tại đây. Cả 4 người ai cũng bắt đầu lúng túng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Louis chợt nhanh trí “À... là em mời JB đấy, muốn tạo cho cả 2 người sự bất ngờ đó mà”

Louis liền kéo Anny lại ngồi xuống ghế, tiếp đến là vỗ khá có lực vào vai JB “Chị cũng ngồi xuống đi chứ, tại sao cứ đứng hoài thế này...”

“Đúng là em thành công rồi đó, chị rất bất ngờ vì sáng nay JB còn bảo với chị là tối nay đi với khách hàng...” Anny liền nói;

“Em dặn JB nói như thế với chị, để tạo sự bất ngờ đó mà, nhưng xem ra phản ứng của JB còn hơn cả chị nữa”

JB nuốt một thứ trống không xuống cổ họng rồi bình tĩnh ngồi xuống đối diện Louis. Sau đó lại nhìn sang Nhạc Di.

Người lúc này không hiểu chuyện gì đang xảy ra là Nhạc Di, từ lúc Louis xuất hiện đến cô gái đang ngồi cạnh JB. Cô thực sự không hiểu, cô định hỏi thì Anny đã lên tiếng trước “Louis... em không định giới thiệu bạn gái à?”

Bạn gái? Tôi là bạn gái của Louis khi nào cơ chứ?

Nhạc Di định biện bạch thì đã bị bàn tay của Louis nắm chặt dưới gầm bàn ghì lại, Nhạc Di hơi ngỡ ngàng thì Louis lại hướng tay về Anny giới thiệu “Nhạc Di đây là chị của tôi, Anny”

Anny! Nhạc Di nghe cái tên ấy thì liền chợt hiểu, cô bắt đầu bản thân

Louis giờ tay hướng về JB và nói “... còn đây là JB, người yêu của chị ấy”

Nhạc Di như chết lặng, cô gắng gượng nở một nụ cười gật nhẹ đầu chào Anny.

Louis cũng quàng tay mình qua vai Nhạc Di và nhìn JB nói “Còn đây là người yêu của em, cô ấy tên Nhạc Di”

JB ngược qua nhìn thẳng Louis. Đôi mắt kiên định của Louis cũng không chịu thua nhìn xoáy vào đôi mắt đang cố tỏ ra bình tĩnh của JB.

Anny lúc này liền nhìn Nhạc Di thật kỹ, sau đó lại gật đầu và thầm hiểu tại sao lần này Louis lại nghiêm túc đến như vậy.

Cô gái Nhạc Di này rất khác so với những người mà trước kia Louis đã quen.

“Nhạc Di, em và Louis đang ở chung đúng không?” Anny chợt hỏi;

Nhạc Di lúc này vẫn chưa khỏi bàng hoàng, khi nghe Louis giới thiệu về Anny là lúc đó tâm trí cô giống như không còn ngồi tại nơi đó nữa. Lúc này câu nói của Tổ Anh lại chợt vang vọng trong đầu cô “Nếu Anny trở về Việt Nam thì em sẽ giải quyết như thế nào...”

Bây giờ cô phải làm như thế nào?

“Nhạc Di” Louis gọi khẽ và lắc nhẹ cánh tay Nhạc Di.

Lúc này Nhạc Di chợt ngược lên nhìn Anny, cô đang sắp khóc nhưng lại cố gắng gượng. JB nhìn cô chăm chú, trông thấy Nhạc Di trong hoàn cảnh này JB không khỏi đau lòng. JB muốn đứng lên và nắm tay Nhạc Di đi khỏi cái không khí đau đớn này.

Nhưng cô không thể!

Nhạc Di thấy được ánh nhìn của JB, và bản thân cô không hiểu vì sao lại không thể nhìn thẳng vào cặp mắt của Anny và cả JB. Nhạc Di thấy không ổn, cô không thể chịu đựng được nữa.

Anny ném sang Louis cái nhìn nghi vấn. Louis vờ cười rồi lại liếc sang JB.

“Lúc này tại em có gây náo, cô ấy vẫn chưa hết giận em...”

Đoạn nói Louis liền nắm chặt cánh tay Nhạc Di.

Lúc này Nhạc Di cũng từ từ bình tĩnh rồi ngược lên nhìn Anny mỉm cười “Vâng, Louis đang ở nhà em...”

Anny liền gật đầu “Chắc em không biết nó vì em mà bỏ cả học để về Việt Nam đấy...”

Vì tôi sao? Nhạc Di chợt quay sang nhìn Louis, cô không hiểu lắm câu nói của Anny.

“Chị... về lúc nào vậy? Em nghe Louis nói chị học ở Mỹ...” Nhạc Di dò hỏi;

“À chị về hôm thứ 6, lúc đó JB cũng mới đi công tác ở Úc về là chị liền qua nhà JB đấy!”

Anny vừa trả lời vừa nắm lấy khuỷu tay của JB.

Nhạc Di chợt hiểu rồi cô cười nhạt. Cô liếc nhanh về bàn tay Anny đang yên vị trên cánh tay JB.

Louis lúc này cũng suy nghĩ gì đó về thứ 6 vừa rồi, cô liền quay sang nhìn Nhạc Di và nắm tay Nhạc Di “Chị cảm thấy trong người như thế nào?” Louis vờ hỏi rồi lại quay sang Anny viện cớ “Nhạc Di đang bệnh đó chị ạ, hôm nay chắc em phải tạo không riêng cho hai người rồi... em sợ cô ấy mệt quá”

Louis nháy nhẹ mắt với Anny, Anny chợt hiểu “OK, vậy khi khác gặp nhé!”

Louis liền nắm tay Nhạc Di. Nhạc Di cũng muốn đi cô không thể ngồi lại thêm một chút nào nữa.

Cô đứng dậy, cúi nhẹ đầu chào Anny “Rất vui đã gặp chị”

Nhạc Di liếc sang JB lúc này vẫn đang nhìn cô bằng một cặp mắt vô hồn, Nhạc Di cười đau khổ rồi nói “Chào chị”

Louis vẫy tay chào cả hai, sau đó nắm tay Nhạc Di đi ra khỏi Gaudi.

JB đang kiềm nén cảm xúc của mình, hai tay cô nắm hờn, lòng cô đau nhói, chưa bao giờ cô cảm giác đau như lúc này, đôi tay cô cũng đang nắm lại thật chặt dưới gầm bàn.

Lúc này Anny nhận ra điều gì đó liền lắc nhẹ tay của JB “Chị sao vậy? Không khỏe à?”

“Không đột nhiên mắt chị nhìn ánh nhìn lại chói quá, hôm nay chị cũng làm việc cả ngày trên máy tính...” JB nói dối rồi lại lau nhẹ đôi mắt mình.

Chị đang khóc sao?

Anny thăm nghĩ rồi chợt nhìn về hướng cửa chính nơi mà Nhạc Di và Louis vừa rời khỏi.

Cô gái đó có mối quan hệ gì với chị sao?

Anny đang suy nghĩ thì người phục vụ liền bê hai đĩa thức ăn khai vị như JB đã đặt trước để trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nghi Ngờ

Vừa nghe nhắc đến tên Nhạc Di, JB liền khựng lại. JB cảm thấy có một sự hồi hộp lo lắng nào đó mỗi khi Anny nhắc đến tên cô ấy.

“...trông cô ấy và Louis rất xứng đôi chị nhỉ? Lần này em rất ưng ý nếu Nhạc Di là em dâu của em” Anny vui vẻ nói, vừa nói cô lại vừa nhìn vào biểu hiện của JB.”

././././././.

Anny đỡ JB nằm dài ra giường, trong buổi ăn JB không nói lời nào mà chỉ uống rượu. Anny nhận ra một điều gì đó, cô bàng hoàng rồi cởi áo khoác ngoài của JB ra và lấy khăn lau người cho JB như một người vợ chăm sóc cho chồng mình.

Cô khẽ vuốt khuôn mặt của JB rồi nói với khuôn mặt không còn nhận thức được gì ấy bằng một giọng nói như không còn sức sống “Chị đã làm gì có lỗi với em thật rồi sao?”

Anny thấy thật bàng hoàng, cô liền ra khỏi phòng và lấy điện thoại gọi đi.

“Cậu đã ngủ chưa?... không mình muốn nhờ cậu làm đùm mình một chuyện... điều tra cho mình một người... cô ấy tên Nhạc Di”

*

Từ lúc về đến nhà Nhạc Di nhốt mình trong phòng. Cô khóa trái cửa, cả Louis cũng không thể làm được gì hơn, Louis cứ đứng trước cửa phòng vừa gõ cửa vừa trấn an, Louis ngồi bệt xuống nền nhà, cô cũng cảm thấy mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ.

Lúc đầu khi thấy chiếc áo của JB, Louis cũng không chắc chắn, cô định hôm nào sẽ dò hỏi Nhạc Di và tìm cơ hội nói cho cô ấy biết. Nhưng xem ra Nhạc Di cũng biết rõ JB đã quen Anny. Lúc chờ Nhạc Di, cô ấy khóc ướt cả vai áo cô và chỉ hỏi Louis một câu “Chị ấy là chị của em thật sao? Là người yêu của JB thật sao?”

Dường như Nhạc Di vẫn không chấp nhận được sự thật này, cả bản thân cô ấy khi đối diện với Anny cũng quá bất ngờ khiến cô ấy không thể nào lường trước được.

“Nhạc Di à chị mở cửa ra đi... nếu chị không mở cửa thì em sẽ đứng ở đây cả đêm đấy”

Bên trong vẫn không có động tĩnh gì. Louis chợt lo lắng không biết Nhạc Di có làm gì đại đột không, cô định phá cửa vào thì nghe tiếng cửa bật mở bên trong, Louis ngơ vực thử vặn nắm cửa, đúng là Nhạc Di đã mở khóa.

Louis liền vào, Nhạc Di đang ngồi trên giường, hai tay ôm lấy đầu gối và nằm tựa lên chiếc áo của JB.

Louis trong thấy không khỏi đau lòng liền tiến tới khụy gối xuống trước mặt cô.

“Chị đừng buồn nữa...”

“Tại sao em lại ở nhà chị?” Nhạc Di chợt hỏi;

Louis liền nói “Em đến ở cùng chị không có mục đích gì cả thực ra...”

“Có phải em biết người chị quen là JB không? Tại sao em lại không nói cho chị biết chứ” Nhạc Di nhìn Louis trách móc;

“Em chỉ mới biết hôm qua, chiếc áo sơ mi đó là quà Anny đã tặng JB vào ngày sinh nhật chị ấy... và em là người ướp thử chiếc áo đó đầu tiên trước khi chị ấy tặng”

Nhạc Di chợt hiểu, cô lại hít thở thật sâu rồi một hàng nước mắt lại chảy dài trên má. Louis không kiềm lòng được đưa tay lên lau nhẹ nước mắt Nhạc Di, Nhạc Di chợt né tránh “chị không sao... chị mệt quá chị muốn ngủ...” Nhạc Di vẫn nắm chặt chiếc áo, JB liền nắm cổ tay của Nhạc Di rồi nhẹ nhàng nói “Chị đưa chiếc áo lại cho em... em sẽ gửi trả JBùm chị”

“Không” Nhạc Di hất cánh tay ra khỏi Louis;

Louis liền gãi lại “Nhạc Di, chị phải cứng rắn... bản thân em không muốn nhìn chị và cả chị gái em đau lòng vì một người được! Anny là người rất thông minh, chị ấy sẽ nhận ra biểu hiện bất thường của hai người ngày hôm nay, nếu chị giữ chiếc áo này người đau khổ cuối cùng cũng là chị, chị có hiểu không?” Louis giải thích một mạch sau đó dùng lực gỡ từng ngón tay của Nhạc Di ra và lấy chiếc áo đi.

Nhạc Di liền lắc đầu, giờ cô không muốn nghe bất cứ điều gì nữa, Louis ôm lấy cô vào lòng “Chị khóc đi... cứ khóc hết nước mắt đi, khóc được thì sẽ nhẹ nhàng hơn”

Nhạc Di tựa vào ngực Louis khóc to hơn, bản thân cô không thể làm gì được, cũng không thể tranh giành, cô chỉ là một người xen vào mối quan hệ của người khác, cô từng nghĩ mọi việc rất đơn giản và chỉ cần có tình yêu là đủ, nhưng không giờ cô mới hiểu rằng tình yêu cũng cần có sự thật và sự thật đó chính là mọi thứ mà cô đang nắm giữ tình yêu và cả chiếc áo này đều là của Anny. Tất cả là của chị ấy, cô không có quyền lấy đi những gì của chị ấy cả.

Ngày hôm nay khi đối mặt với Anny cô mới hiểu bản thân mình thật nhỏ bé, trước mặt Anny JB cũng không thể biểu hiện một chút hành động nào... JB cũng thật nhỏ bé!

Nhạc Di, cô đã sai rồi, cô biết tình yêu này là một sai lầm nhưng cô lại không thể vưng vãng được trong lúc cô đơn. Cô biết khi đến với một người đã có người yêu là phải chịu sự thiệt thòi và cả chịu đựng, cô đã chuẩn bị tinh thần rồi nhưng tại sao nó lại đau đến như thế chứ?

Nhạc Di, cô đã sai thật rồi!

Louis lúc này không biết an ủi như thế nào, cứ để cho Nhạc Di khóc, khóc xong cô ấy sẽ thấy nhẹ nhõm hơn.

Nhạc Di ôm Louis khóc sau đó ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết, Louis vẫn ôm cô vào lòng, lau đi vệt nước còn bám trên mi của cô ấy. Trong lòng Louis cũng đầy cảm phẫn, bản thân cô cũng không thể tin JB lại có thể lừa gạt tình cảm và cả lòng tin của Anny đối với chị ấy.

*

Sáng sớm JB đã dậy khá sớm, đầu cô nhức giống như có ai đó dùng một cây búa to đập vào đầu mình. JB không biết tại sao cô lại về được tới nhà, tối qua sau khi Nhạc Di và Louis đi cô ngồi lại với Anny nhưng cô chỉ uống rượu và không thể ăn vô một chút thức ăn nào.

Anny!

Nghĩ tới Anny, JB chợt ngồi dậy, tay vẫn ấn vào hai bên thái dương rồi đi ra phòng khách. Anny đang trong bếp và làm điểm tâm sáng cho hai người. Trông thấy JB Anny cười vui vẻ

“Chị dậy rồi à? Đánh răng rửa mặt đi rồi ra ăn sáng với em...”

JB hơi ngỡ ngàng, nhưng cũng nhanh chóng vệ sinh cá nhân, đến khi ra thì Anny đã chuẩn bị xong và pha một tách trà gừng cho cô

“Tôi qua chị uống nhiều, nhất định sáng nay sẽ đau đầu lắm, em có nhắn tin cho thư ký riêng của chị báo sáng nay chị nghỉ nửa buổi rồi...”

JB ngồi xuống đối diện với Anny “Tôi qua em đưa chị về à?”

“Uhm, lần đầu tiên em thấy chị say đến như thế...” Anny vẫn thể hiện trạng thái bình thường.

JB ngược lên nhìn giải thích “vì... lâu rồi chị không uống, trước khi gặp Louis chị cũng có đi ăn với khách hàng rồi nên không muốn ăn”

Anny chợt mỉm cười “Uhm... cô gái Nhạc Di đó...”

Vừa nghe nhắc đến tên Nhạc Di, JB liền khựng lại. JB cảm thấy có một sự hồi hộp lo lắng nào đó mỗi khi Anny nhắc đến tên cô ấy.

“...trông cô ấy và Louis rất xứng đôi chị nhỉ? Lần này em rất ủng hộ nếu Nhạc Di là em dâu của em” Anny vui vẻ nói, vừa nói cô lại vừa nhìn vào biểu hiện của JB;

“Uhm” JB trả lời cho có lệ vì trong lúc này cô đang suy nghĩ đến Nhạc Di, không biết cô ấy giờ này đang làm gì, có lẽ Nhạc Di đang rất hận cô.

Nhạc Di à... em có hận chị không? Bây giờ chị đang rất muốn gặp em.

“Tủ lạnh của chị hết đồ dự trữ rồi, tí nữa chúng ta đi siêu thị nhé, em muốn mua một ít đồ dùng” Anny đề nghị;

“Uhm cũng được...” JB trả lời rồi lặng lẽ ăn sáng.

Chương 23: Tranh Giành

“Louis suy nghĩ về Nhạc Di rồi nắm hờn bàn tay mình lại “Chị cứ nhất định tranh giành với tôi?”

“Tranh giành?” JB thấy khó hiểu;

“Chị còn nhớ cô gái tôi đã nói với chị chứ, người mà tôi đã mang tình yêu suốt hai năm qua, là Nhạc Di, chính là cô ấy... vì là cô ấy tôi càng không để mất cô ấy vào tay chị được, chị hãy suy nghĩ lại đi và đừng làm chị gái tôi đau khổ, hôm nay tôi không đánh chị nhưng sẽ có một ngày tôi đánh chị...”

./././././././.

Nhạc Di nhìn mình trong gương, cặp mắt cô sưng húp vì đêm qua cô đã khóc quá nhiều.

“Nhìn chị cứ như gấu Panda đấy” Louis liền chọc;

Nhạc Di không buồn thể hiện lại sự cáu kỉnh của mình đối với câu nói của Louis mà lại lấy điện thoại nhắn tin cho Lê Hoàng;

”Hôm nay em bệnh, anh cho em nghỉ phép một ngày nhé”

Vài giây sau Lê Hoàng liền reply “*ok, em dưỡng bệnh khi nào thấy khỏe thì đi làm, em bệnh ra sao? có nặng lắm không?*”

“Sốt thôi anh ạ, có cô bạn cùng phòng chăm cho em, mai em khỏe sẽ đi làm. Anh làm việc tốt nhé! Cảm ơn anh.”

Sau khi nhắn tin, Nhạc Di nằm dài ra giường, Louis chuẩn bị đi tập đàn với nhóm hát của mình, cô đã bỏ khá nhiều buổi tập vì vậy hôm nay ít nhiều cũng phải có mặt nửa buổi. Louis lại lo cho Nhạc Di lúc này, cô ấy cần một người ở bên cạnh hơn.

Nhạc Di thấy Louis có vẻ không an tâm thì liền trấn an “Chị không sao, em cứ đi tập đi, chị buồn sẽ hẹn bạn đi cà phê...”

Nhạc Di nói chuyện như chưa có gì xảy ra càng khiến cho Louis thêm lo lắng, đêm qua chị ấy còn khóc nhiều như thế mà.

“Có thật là chị không sao? Hay em ở nhà với chị nhé...”

“Không cần mà... sẵn tiện em ghé trả JB áo dùm chị, chị suy nghĩ kỹ rồi, sẽ không sao đâu”

Louis chợt thở dài, chiếc áo đã nằm yên vị trong balo của cô. Dù Nhạc Di không nhắc cô cũng sẽ mang trả nó cho JB. Louis náng lại hồi lâu rồi cũng rời đi, trước khi đi không quên dặn dò Nhạc Di nhớ ăn uống cẩn thận.

Nhạc Di lại chợt nhớ tủ lạnh trong nhà không còn gì để nấu một bữa ra trò cả, thấy thế bèn đi tắm rửa và chợt nghĩ sẽ đi siêu thị

Nhạc Di biết rõ, tuy bề ngoài cô thể hiện sự cứng rắn và coi đó là một vấn đề không đáng để lo trước mặt người khác, nhưng sâu thẳm trong thâm tâm cô thì đó là một vết thương khác hẳn lên vết sẹo cũ vừa lành.

Chỉ mới vừa liền sẹo thì đã có vết thương mới rồi. Nhạc Di chợt thở dài, cô nhìn mình trước gương trong phòng tắm. Sau một đêm khuôn mặt xinh xắn đã bị chính bản thân cô làm cho tiền tụy hẳn đi, cô vuốt khuôn mặt mình trong gương rồi cười đau khổ.

“Cố gắng thể hiện sự bình thường lại khó khăn đến như vậy sao? Nhạc Di hãy xem như chưa bao giờ quen JB, chưa bao giờ gặp chị ấy là được thôi mà...”

Nghĩ đến đó một hàng nước mắt của cô lại lăn dài xuống má

“Tại sao lại khóc chứ?... nhưng làm sao có thể xem như là chưa có chuyện gì xảy ra được, làm sao để không cảm nhận cái đau nhói trong tim cô hiện tại chứ Nhạc Di...” Nhạc Di lại tự nhìn mình trước gương và đọc thoại.

Nhạc Di thấy mệt mỏi, cô lại gục mình xuống nền gạch, cô ngồi ôm chặt đầu gối, vùi đầu xuống, nước mắt lại tranh nhau chảy ra ngoài. Nước trên vò sen vẫn chảy đều xuống hòa lẫn vào cả những giọt nước mắt trong tim cô.

Nhạc Di tự nhủ lòng sau hôm nay hãy quên đi. Dù có nhớ cũng hãy quên đi... vì cô có vứt bỏ đi lòng tự trọng của mình để đến với JB thì cũng vô ích thôi.

Khóc xong, nhìn lại mình trong gương, thấy khuôn mặt nhếch nhếch của mình cô không khỏi buồn cười.

Nhạc Di cười đau khổ sau đó lấy mỹ phẩm trang điểm để nguỵ trang đi vết sưng ở mắt tiếp đến là thay một bộ quần áo và rời nhà. Trước khi đi cũng không quên đeo thêm một cặp kính gọng đen để che bớt phần nào đôi mắt.

Nhạc Di cũng không biết vì sao lại đi siêu thị trong lúc này, cô muốn làm một cái gì đó và công việc đi siêu thị sẽ giúp cô khỏi phải suy nghĩ nhiều như hiện tại.

Do vừa chạy xe vừa nghĩ ngợi nên Nhạc Di lại chạy qua mất siêu thị gần nhà, chợt nghĩ phía trên cũng có nên bèn chạy thêm một đoạn chứ không muốn quay xe lại.

Đạo siêu thị hơn một tiếng đồng hồ, Nhạc Di mua một đồng hồ linh tinh.

Khi cô vừa xách giỏ hàng đi ra phía ngoài thì nhìn thấy JB. Nhạc Di hơi sững người, vừa muốn gọi JB thì người bỗng cứng đờ không thốt được ra lời, bởi vì Anny và JB đi cùng nhau.

Anny đang xem một loại mỹ phẩm, JB cũng ân cần, đáng vẻ chăm sóc chở che cho cô ấy.

Nhìn xe mua đồ của họ, xếp đầy những vật dụng gia đình.

Mùi Nhạc Di cay xè, cô nhanh chóng lại quầy lấy túi xách.

Anny đã nhìn thấy Nhạc Di cũng khá bất ngờ, cô liền gọi “Nhạc Di? Nhạc Di?”

Nghe giọng Anny kêu tên mình, âm thanh dịu dàng trang nhã, uyển chuyển và dễ chịu, khiến cho ở giữa đám đông huyền ảo vẫn có thể rõ lên giọng nói đặc biệt. Nhạc Di chợt quay đầu lại rồi nhìn họ gật đầu cười nhẹ. JB nghe thấy liền đi đến bên Nhạc Di, Anny cũng theo sau.

“Em cũng đến đây mua đồ à?” JB nhìn Nhạc Di bối rối, vẻ mặt có chút lo lắng.

Nhạc Di không nhìn JB mà lại quay sang Anny “Vâng, đáng lẽ em đi siêu thị gần nhà cho tiện nhưng lại chạy qua mất... à hai chị mua sắm tiếp nhé, em phải về đây”

Nhạc Di vẫn lịch sự mỉm cười, nhìn Anny và JB cuối nhẹ đầu sau đó quay đi.

Thần sắc của JB lại rất ủ dột. Còn Anny ánh mắt đầy hàm ý.

Khi xuống hầm lấy xe, Nhạc Di cảm thấy không còn chút sức lực nào, cô cứ muốn khóc, nhưng tự nhủ bản thân phải kiên cường.

Vì sao ư? Vì họ là một đôi, còn cô, cô chỉ là một làn gió thoảng qua với JB, gió thì qua đi rất nhanh sẽ chẳng cần níu kéo sự trở lại.

**

Sau khi đi siêu thị cùng với Anny, JB liền chở Anny về nhà sau đó lại đến văn phòng làm việc, vừa đến nơi đã thấy Louis dựng xe đứng bên hông công ty. JB nhìn Louis lòng lại thấy lo lắng cô bèn thờ dài.

Hai người vào một quán cà phê gần nơi JB làm việc, sau khi người phục vụ order thì Louis quăng chiếc áo trắng lên bàn.

“Trà chị”

JB liếc nhìn chiếc áo không khỏi bồi hồi, giây phút gặp Nhạc Di vừa rồi khiến cô cảm thấy thật có lỗi, hiện tại bản thân cô không thể đến bên cạnh Nhạc Di một cách danh chính ngôn thuận được. Nhạc Di dường như dè chừng và giữ khoảng cách với cô hơn sau những gì mà cô đã làm với cô ấy. Nghĩ đến đó JB thấy đau lòng.

“Chị không có gì để nói sao?” Louis liền nhạo “không dùng một lời nào để biện minh cho hành động không ra gì của mình sao?”

JB thờ dài “Chị không có gì để nói với em cả, chị đang rất mệt mỏi”

“Nếu đây không phải nơi công cộng tôi đã đánh chị rồi” Louis tức giận nhưng vẫn kiềm chế được sự tức giận của mình mà nói chuyện với JB một cách lịch sự nhất có thể;

“Chị không muốn làm chuyện có lỗi với Anny, đây là chuyện ngoài ý muốn..” JB chợt nói.

“Chuyện ngoài ý muốn sao? Làm một cô gái khác tổn thương như thế mà là chuyện ngoài ý muốn sao? Bản năng chị cũng làm chuyện có lỗi với Anny, nếu đêm qua không tình cờ gặp mặt có lẽ chị đã giấu nhem nó rồi...”

“Chị yêu Nhạc Di...” JB nói thẳng thắn, rõ ràng đến từng câu chữ, Louis chưa bao giờ thấy sự nghiêm túc như thế trên khuôn mặt JB, đôi mắt ẩn chứa bao nhiêu tâm sự ấy chợt thể hiện sự khó xử “...chị biết khi nói ra với em điều này chị là người không ra gì, chị có lỗi với Anny nhưng chị không muốn dối lòng mình, chị sẽ nói cho Anny hiểu... người chị yêu hiện tại là à”

“Vậy còn Anny? Chị nhẫn tâm như thế sao? Chị thà để chị ấy đau khổ sao? Tình cảm 3 năm qua không bằng mối tình mới quen chưa được 1 tháng sao?” Louis gằn giọng;

“Chị hiểu... nhưng chị không muốn dối lòng mình nữa. Em trải qua bao nhiêu mối tình không nghiêm túc, em cũng hiểu không yêu người đó mà đến với nhau là sự ép buộc à? Tôi nay chị sẽ nói chuyện với Anny” JB quả quyết;

Louis suy nghĩ về Nhạc Di rồi nắm hờn bàn tay mình lại “Chị cứ nhất định tranh giành với tôi?”

“Tranh giành?” JB thấy khó hiểu;

“Chị còn nhớ cô gái tôi đã nói với chị chứ, người mà tôi đã mang tình yêu suốt hai năm qua, là Nhạc Di, chính là cô ấy... vì là cô ấy tôi càng không để mất cô ấy vào tay chị được, chị hãy suy nghĩ lại đi và đừng làm chị gái tôi đau khổ, hôm nay tôi không đánh chị nhưng sẽ có một ngày tôi đánh chị...”

Đoạn nói Louis liền đứng dậy và rời khỏi quán.

JB ngồi lại ngã lưng về sau ghế, chống tay vào hai thái dương...

Tại sao mọi chuyện lại như thế này chứ!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bí Mật

/”Đang mãi mãi suy nghĩ thì điện thoại của Anny chợt vang lên;

JB đang gọi cho cô;

Nhìn cuộc gọi một cảm giác bất an len lỏi trong tâm trí Anny./” ./././././.

“DING!DONG...”

Tiếng chuông cửa vang lên, Nhạc Di thấy thắc mắc giờ này mà ai đến thăm cô nhỉ? Hay là Louis chắc em ấy quên mang theo chìa khóa.

Vừa mở cửa, trông thấy JB đứng trước cửa Nhạc Di không suy nghĩ liền đóng cửa lại, JB nhanh chân bèn chèn bàn chân phải vào...

“A...” JB liền la lớn, ôm bàn chân bị kẹt rồi nhăn nhó;

Nhạc Di nghe tiếng JB la đau đớn không khỏi đau lòng liền mở cửa ra xem xét “Chị có sao không? Có đau lắm không? Ai bảo chị ngốc mà lại dùng chân chặn cửa làm gì cơ chứ?”

Nhạc Di hỏi dồn, cuối xuống nhìn bàn chân của JB, JB liền ôm chầm lấy cô, Nhạc Di chợt bừng tỉnh và đẩy JB ra rồi đứng dậy cự tuyệt “Chị về đi...”

JB liền nằm vạ “Chân chị đau quá, lúc nãy em đóng vào rất mạnh đó...”

Nhạc Di quay mặt đi cố gắng không nhìn JB, nước mắt lại lưng tròng “Em không quan tâm, chị đi đi trở về với người yêu của chị, đừng đến đây tìm em nữa...”

Nhạc Di nắm hờ cánh cửa đoạn định đóng lại thì JB liền lấy tay đẩy ra rồi nói “Mọi chuyện không như em nghĩ đâu, những gì em trông thấy cũng không phải thật”

“Không phải thật, điều em biết và em trông thấy là sự thật trước mắt, chị và Anny mới là một đôi còn em em không là gì cả, khi đến với chị em chỉ nghĩ đơn giản rằng chỉ cần em yêu chị là đủ, dù có là người xen vào mối quan hệ của người khác em cũng cam tâm, nhưng sau những gì đã xảy ra em mới biết rằng sức chịu đựng của em không thể nhiều hơn được. Nhìn thấy chị và Anny lòng em rất đau, em cảm thấy mình không là gì cả, em không có quyền tranh giành chị, chị có biết không? Em rất đau đớn cả khi thứ 6 vừa rồi biết chị ở cùng chị ấy...”

Nhạc Di nói một mạch rồi ngồi bệt xuống nền khóc thành tiếng. JB trông thấy Nhạc Di khóc liền quên cả chân bị đau mà đi vào ôm lấy Nhạc Di.

“Chị xin lỗi, chị biết chị đã làm em đau, chị biết chị đã dối em... nhưng hôm ấy chị hoàn toàn không muốn, Anny về quá bất ngờ, chính chị cũng không ngờ được, chị đành chọn cách nói dối với em, Nhạc Di em có hiểu không? Tình cảm của chị dành cho em là chân thật, hôm nay chị sẽ nói rõ mọi chuyện cho Anny hiểu, chị chọn em Nhạc Di à, chị sẽ không rời xa em...”

Nghe những lời của JB nói Nhạc Di càng khóc nhiều hơn, cô cứ ngỡ nước mắt mình đã cạn rồi, cô nghĩ mình sẽ quên được nhưng thực tế cô vẫn không thể từ bỏ. Đối với cô hiện tại tình cảm dành cho JB tuy chỉ là thời gian ngắn nhưng thực sự đã khắc sâu vào trái tim cô.

Ngày hôm nay cô mới hiểu không đơn giản có thể từ bỏ được một người, dù lý trí đến như thế nào đi nữa, chỉ cần JB xuất hiện trước mặt cô, chỉ cần nghe giọng nói của cô ấy chỉ cần lại được trong vòng tay của JB thì lòng cô lại không vững.

“Nhạc Di, em có yêu chị không?”

JB vừa hỏi vừa nâng khuôn mặt của Nhạc Di lên, khẽ lau khô nước mắt trên khóe mi của cô, đôi mắt nghiêm túc nhìn Nhạc Di.

Nhạc Di lúc này như bị ánh mắt chân thành của JB thôi miên, cô chỉ biết gật đầu và nói “Em yêu chị! Rất yêu chị... JB đừng rời xa em”

Nghe được những lời thật lòng của Nhạc Di JB cảm thấy hạnh phúc, cô ôm chặt Nhạc Di vào lòng như sợ cô ấy sẽ bị lấy mất khỏi cô.

Khi nghe những điều Louis nói, JB rất bối rối, cô biết rõ Louis, chỉ cần cô bé đó muốn thì nhất định sẽ đạt được. Cả việc khiến Nhạc Di yêu em ấy. JB rất lo sợ điều đó, sợ nếu lúc này không nắm giữ Nhạc Di thì cô ấy sẽ ngã vào vòng tay của Louis, JB đã không suy nghĩ, nếu trong lúc này cứ dằn dụa thì cô sẽ mất Nhạc Di.

Lúc bấy giờ Louis đã đứng từ xa, trông thấy cảnh tượng của hai người không khỏi đau lòng. Cô gái mà cô yêu đơn phương hai năm qua giờ đang trong vòng tay người khác, cô chỉ có thể bất lực đứng nhìn...

Louis nắm chặt bàn tay mình lại, cô muốn chạy đến chia cách hai con người kia ra nhưng cô không thể, nếu làm như thế Nhạc Di càng xa lánh cô hơn.

Louis, bây giờ cô còn sợ rằng cô ấy sẽ xa lánh cô hơn sao? Bây giờ cô nên làm gì đây, cô lấy gì để tranh giành?

Trong lòng Louis hiện tại như có ngàn vết kim đâm vào tim, từ trước đến giờ một người nổi tiếng đào hoa như cô chỉ cần nói một tiếng thì có bao nhiêu cô gái bu quanh, bây giờ lại vì một người đau khổ đến mức không nói nên lời mà còn lặng lẽ đứng nhìn cô ấy trong vòng tay người khác. Thật trớ trêu...

Louis lặng lẽ rời đi, trước khi đi còn quay lại nhìn hai con người đó ôm nhau thật chặt.

**

Trời xế chiều, sau khi ở nhà JB trở về nhà mình Anny đã nhận được một bì hồ sơ màu vàng. Anny liền vào phòng và lấy ra xem, trong lòng không khỏi khâm phục khả năng làm việc của thám tử tư. Chưa đầy 24 giờ mà đã thu thập cho cô nhiều thông tin về Lâm Nhạc Di như thế.

Anny bèn lấy điện thoại ra và gọi đi “Mình nhận được rồi, cảm ơn cậu rất nhiều... ngày mai mình sẽ chuyển khoản cho cậu, ok khi khác đi uống nước nhé, mình mời!”

Sau khi nói điện thoại xong, Anny liền xem qua hồ sơ do thám tử gửi đến.

Nhạc Di là trẻ mồ côi, năm cô 7 tuổi được một đôi vợ chồng nhận về nuôi, đến năm nhất đại học do một tai nạn giao thông xảy ra nên ba mẹ nuôi cô cũng lần lượt qua đời, từ lúc đó Nhạc Di phải tự lo cuộc sống của mình và nhận được trợ cấp hàng tháng của một người hảo tâm giúp đỡ, đến khi tốt nghiệp Đại học và đi làm cho một ngân hàng thì Nhạc Di đã từ chối nhận trợ cấp của người hảo tâm đó...

Anny lật đi lật lại từng trang giấy A4, cô xem xét từng chi tiết... cuối cùng cô phát hiện ra một điều. Cô lật xem thông tin tai nạn xe của gia đình Nhạc Di cách đây gần 6 năm.

Ngày 08 tháng 05 ư?

Anny suy nghĩ về vấn đề gì đó rồi liền lấy điện thoại và tra danh bạ số điện thoại của mẹ JB !

Sau một hai hồi chuông bên kia đầu dây giọng nói của một người phụ nữ ôn tồn vang lên một cách vui vẻ “Ồi... sao hôm nay lại ngẫu hứng gọi cho bác thế”

“Dạ bác gái dạo này vẫn khỏe chứ ạ?” Anny lễ phép;

“Ừ bác vẫn khỏe, dạo này con và JB sao rồi? Bác nghe cha con nói là con về Việt Nam rồi đúng không? Khi nào rồi cả hai đưa nhớ sang đây thăm bác nhé...”

Mẹ của JB hiện đang sống ở Mỹ cùng với gia đình một người em của bà. JB từ nhỏ đã quen sống tự lập vì cha mẹ cô li dị từ lúc cô còn khá nhỏ, cô sống ở Việt Nam cùng cha, cha JB là giám đốc của một công ty thiết bị công nghệ, vì JB là con một nên mọi sự yêu thương ông đều dành cho cô. Cũng trong thời gian gia đình Nhạc Di xảy ra tai nạn, gia đình JB cũng xảy ra một biến cố, khiến gia đình cô phải phá sản. Được một thời gian thì cha JB cũng qua đời do bị suy tim cấp tính, sau đó vài tháng JB được sự chính sách bảo lãnh đặc biệt của mẹ cô và di cư sang Mỹ sống. Anny cũng gặp gỡ được JB sau đó

một năm. Cha của JB là bạn thân thiết của cha Anny, gia đình JB trong năm đó đã xảy ra nhiều biến cố, nhờ có sự trợ giúp của cha Anny mới thoát khỏi sự khó khăn, ông cũng trợ cấp cho JB khi học tập tại Mỹ. Vì vậy mẹ JB đặc biệt biết ơn sâu sắc đối với gia đình Anny, khi biết Anny và JB quen nhau bà không hề phản đối mà còn ra sức thuyết phục cha JB để tác hợp cho hai đứa trẻ.

“Vâng ạ! Bác gái con muốn hỏi bác một chuyện” Anny liền ý tứ dò hỏi

“Chuyện gì con cứ hỏi đi” Bà nhiệt tình;

“Cách đây 6 năm, có phải JB đã từng gây ra một vụ tai nạn đúng không bác?”

Vừa nghe nói đến tai nạn xe của JB bà không khỏi buồn phiền rồi thờ dãi nhưng cũng thắc mắc về sự tò mò của Anny “Tại sao con lại hỏi về chuyện đó, chuyện cũng lâu quá rồi nên bác không nhớ rõ lắm...do quãng thời gian đó bác cũng sống ở Mỹ...”

“Không... con chỉ muốn biết về gia đình của nạn nhân thôi, không biết gia đình họ còn người thân nào hay không?”

Bên kia đầu dây mẹ JB im lặng hồi lâu rồi lại nói “Bác nghe nói họ còn một cô con gái sống sót trong vụ tai nạn đó... haizz vì chuyện này mà cha JB đã bán cả công ty để chạy án cho nó...giờ nghĩ lại... cũng đã 6 năm rồi, nếu năm đó ông ấy không làm thế thì nửa đời còn lại của JB đã phải ở tù rồi...” Mẹ JB vừa nói đến đó thì giọng nói bắt đầu có phần nghẹn ngào...

Vừa nghe xong Anny không khỏi bàng hoàng “một cô con gái, có phải người mà cha con đã trợ cấp tiền hàng tháng đến lúc cô gái tốt nghiệp Đại Học đúng không?”

“Chuyện này bác không rõ, sao con không thử dò hỏi cha con xem... bác cũng nghe nói gia đình họ Lâm...à cô con gái tên gì nhỉ? Vì hay Di gì đó... con bé đó cũng nằm bệnh viện hôn mê cả tuần mới tỉnh, cũng mai mắn là do cha JB quen biết rộng nên đã bịt tất cả đầu mối điều tra của phía công an và cả bệnh viện, chỉ một số tiền rất lớn để JB không vướng vào vụ điều tra này, chiếc xe hôm JB lái xảy ra tai nạn cũng phải làm một hồ sơ giả bảo là bị trộm lấy mất...”

Anny nghe xong thì rõ ràng mọi chuyện, cả tờ giấy cô cầm trên tay cũng bị rơi xuống đất.

Mẹ JB thấy Anny im lặng nên lại lo lắng “Mà tại sao con lại muốn biết việc này vậy? Bác tưởng con đã biết việc này khi JB sang Mỹ sống để quên đi vụ tai nạn...”

“À...không con chỉ tò mò muốn biết thêm thôi, JB khi về Việt Nam có vẻ vẫn còn nhớ chuyện cũ nên có hỏi con là có nên đi gặp cô con gái của gia đình nạn nhân không, con muốn biết thêm thông tin xem có đúng là cô gái đó không thôi!” Anny liền trấn an “À giờ này bên đó còn sớm, con đã điện thoại làm phiền bác rồi thật ngại quá..”

“Ôi không sao, bác cũng dậy sớm tập thể dục đó mà, con ở cạnh JB nhớ chăm sóc nó dùm bác đừng để nó nhớ về chuyện cũ quá nhiều... nó bị trầm cảm cả một thời gian dài khi qua Mỹ đấy, cũng mai sau đó quen biết con nên nó mới cởi mở ra được”

“Vâng, con biết rồi...cảm ơn bác, khi nào con qua lấy bằng tốt nghiệp sẽ gặp bác”

“Uk, vậy nhé! Chào con...”

Sau khi cúp máy Anny ngồi xuống chiếc ghế rồi nhìn lại những tờ giấy A4 trên bàn. Cô lấy một thông tin có kèm hình ảnh của gia đình Nhạc Di. Cô nhìn kỹ Nhạc Di cách đây 6 năm so với hiện tại không có nhiều thay đổi, chỉ là theo thời gian mái tóc ngắn khi xưa giờ đã dài ra và xinh đẹp hơn.

JB, nếu chị biết cô bé đó là Nhạc Di chị sẽ làm gì đây?

Đang mãi mai suy nghĩ thì điện thoại của Anny chợt vang lên;

JB đang gọi cho cô;

Nhìn cuộc gọi một cảm giác bất an len lỏi trong tâm trí Anny.

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Lựa Chọn

“Anny chị không đến để cầu mong sự tha thứ nơi em...”

./././././.

Sau khi nhận điện thoại, Anny liền gom những tờ giấy A4 lại và cho vào hồ sơ sau đó cất vào trong ngăn tủ.

JB đã đứng dưới nhà Anny khá lâu, suy nghĩ thật kỹ những gì muốn nói thì lại hít một hơi thật sâu và gọi cho Anny, cô ấy đang ở nhà và ở trên phòng.

Từ cầu thang ở tầng trệt lên đến tầng 2 phòng ngủ của Anny, chưa bao giờ cô thấy nó lại dài đến như thế...

Còn gì để cô chần chừ kia chứ? Nếu có chỉ là sự cần rức vì sự phản bội trần trụi này hay là lòng biết ơn đối với cha cô ấy đã giúp đỡ gia đình mình suốt bao năm qua...

Vừa đi lên từng bậc thang JB vừa nghĩ.

Khi đứng trước cửa phòng Anny rồi, cô lại không dám gõ, cánh cửa này bao nhiêu lần cô không cần khách sáo để gõ mà bình thường khi về Việt Nam vài lần lúc cô chưa thuê căn hộ ra sống riêng cô đã tự do ra vào nhà của Anny rất tự nhiên.

Một cảm giác khó thở len lỏi trong từng mạch máu cô. Cuối cùng cách tay cô cũng dứt khoát và gõ lên cánh cửa gỗ, sau đó là một âm thanh thật lạ lẫm vang lên

“Cọc, cọc”

Bên trong vẫn im lặng. Đợi một lúc JB lại xoay nắm cửa, bước vào đã thấy Anny đứng xoay lưng lại về phía cô, Anny đang đứng nhìn bầu trời đang tối dần bên ngoài.

“Lần đầu tiên chị vào phòng em mà lại gõ cửa” Anny chợt nói vẫn không quay lại nhìn JB;

JB không nói gì, lúc này cô không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Sao nói là có chuyện muốn nói với em? Tại sao đã vào rồi lại im lặng vậy? Hay chị không biết bắt đầu từ đâu...” Anny nói một cách chậm rãi, giọng cô vẫn bình thản.

“Chị...” JB đáp ứng;

“Chị đã làm chuyện có lỗi với em đúng không?” Anny nói thẳng thắn;

JB thấy tim mình như đang run lên, một cảm giác lạnh chạy dọc sống lưng.

“Chị xin lỗi...”

“Là ai?” Anny muốn chính miệng JB nói ra tất cả những chuyện đã giấu cô;

JB hít một hơi thật sâu rồi nhìn tấm lưng thẳng đứng của Anny;

“Người đó em cũng biết, là Nhạc Di...”

Cái tên Nhạc Di xuất phát từ chính miệng của JB khiến Anny thấy lòng mình vô cùng đau đớn, tại sao không phải là ai mà lại là Nhạc Di cơ chứ.

“Chị đi quen người mà Louis yêu sao?”

“Chị không hề biết đó là người mà Louis dành tình cảm suốt 2 năm qua, Nhạc Di cũng không hề yêu Louis và càng không hề biết chuyện của Louis...”

“Hai người bắt đầu từ khi nào?”

JB hơi chần chừ nhưng cô cũng nói một cách chân thật “Trước khi em về Việt Nam”

Trước khi tôi về Việt Nam ư?

Anny thấy lòng cô đau nhói khi nghĩ đến đêm đầu tiên của cô và JB. Giờ suy nghĩ lại Anny cảm giác hôm đó JB rất lạ lùng... rốt cuộc sự mãnh liệt và cả đam mê dành cho cô cũng chỉ là giả dối hay chẳng? Những điều đó đáng lẽ là dành cho Nhạc Di, không phải cho cô.

Một giọt nước mắt của Anny lăn dài trên má, cô đang khóc lặng không lên tiếng và cũng không thở nổi.

JB chị rất ác với em chị có biết không?

JB thấy Anny im lặng lại không khỏi bàng hoàng “Anny, chị biết nói câu xin lỗi với em là không đủ, nhưng chị không muốn dối lòng mình...”

Rốt cuộc bây giờ chị muốn gì, nhận lỗi và chờ sự tha thứ hay...

Đoạn nghĩ đến đó tay Anny bấu chặt vào thành cửa sổ giọng cô run run “JB... em muốn biết rốt cuộc chị đến tìm em là vì cái gì? Nếu chị nhận lỗi và chờ sự tha thứ thì ngay lúc này em sẽ trả lời cho chị biết... hay chị muốn em đưa ra câu hỏi giữa em và Nhạc Di chị chọn ai?”

Nghe Anny nói vấn đề một cách thẳng thắn như thế JB không khỏi ngạc nhiên. Anny là một cô gái rất thông minh, JB chưa kịp nói ra thì cô ấy đã đón trước được những gì JB muốn tiếp theo. Đáng lẽ bản thân cô cũng muốn nói rõ và đưa ra sự lựa chọn, nhưng tại sao câu hỏi do Anny nói ra lại khiến cô khó nói nên lời như thế này.

“JB, chị hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi trả lời em...” Anny nhấn mạnh;

Tâm trí JB lúc này cô hiểu rõ bản thân mình đã muốn chọn ai, nhưng nếu ra như thế này thì có quá tàn nhẫn với Anny.

“Anny chị không đến để cầu mong sự tha thứ nơi em... chị xin lỗi em, thành thật xin lỗi em” JB chỉ chọn cách nói câu xin lỗi thay cho câu trả lời.

Anny nhắm nghiền đôi mắt mình, hai hàng nước mắt chảy dài.

Lòng Anny quặn thắt, thử nghĩ xem, đang là người yêu chính thức của mình, bảo bối riêng của cá nhân, bây giờ phải nhường cho người khác. Ai đứng trong hoàn cảnh của cô lúc này thì làm sao tâm trạng thoải mái được cơ chứ? Lòng Anny bồi hồi, cô luôn cố gắng thật cố gắng tỏ ra lạnh lùng và cứng rắn, Anny không muốn đứng trước mặt con người kia cô phải trông yếu đuối và nhẹ lòng, có thể dùng những lời van xin và năn nỉ để cô ấy quay trở lại. Anny luôn biết cách làm cho người khác phải biết tự động trở về bên cô, sẽ có một ngày JB trở về bên cạnh cô.

JB biết Anny đang khóc, nhưng nếu chọn lựa thì đành phụ lòng một người con gái còn hơn khiến cả hai khổ vì cô. Sự việc đến nước này cô không mong sự tha thứ ở Anny, chỉ mong Anny có thể hiểu cho cô hơn, nếu hai người đến với nhau mà một phía không có tình yêu thì thực sự rất ngượng ếp, ba năm qua Anny ở cạnh cô, cô hiểu được đó là cảm giác khi xa nhà khi có một người đồng hương ở bên cạnh, khi có một người quan tâm mình và chia sẻ niềm vui nỗi buồn với mình thì đó là tri kỷ, tâm giao chứ không phải tình yêu. Giờ cô đã tìm được tình yêu đích thực của mình cô không muốn vì thế mà để mất đi, cô sẽ hối hận suốt đời.

“JB, chị sẽ hối hận... vì quyết định của ngày hôm nay” Anny nói một cách lạnh lùng;

JB biết Anny đang rất hận cô, dù gì cô ấy có muốn đánh cô mắng cô hay chửi rửa cô, JB cũng đồng ý. Nhưng tiếc rằng Anny lại không phải là người hồ đồ chỉ biết mắng nhiếc, cô ấy luôn có cách để khiến JB cắn rứt lương tâm mình nhất, đó chính là điều mà JB sợ nhất ở Anny, sự lạnh lùng của cô ấy hiện tại là nỗi sợ của JB ở tương lai. JB không biết được Anny sẽ làm điều gì kế tiếp.

“Chị xin lỗi em...”

Sau khi nói xong JB liền quay lưng đi, JB nhìn cánh cửa đóng lại sau lưng cô, có lẽ đây là lần cuối cùng cô đến nơi đây.

Trong sâu thẳm trái tim JB, Anny là một người con gái mà kiếp này cô đành phụ lòng.

Xin lỗi em, Anny!

JB vừa rời khỏi, Anny đã khụy xuống, hai chân cô run rẩy vì thực tế cô không muốn tin sự thật phũ phàng này.

Đêm qua khi JB ngủ, cô ấy cứ nói mớ đến tên Nhạc Di.

Lúc đó Anny đã hiểu rõ, cô lắp ghép lại các vấn đề với nhau nhưng cô vẫn bình tĩnh và muốn mọi chuyện rõ ràng hơn. Cô không muốn hồ đồ chưa biết gì mà đã đánh ghen. Bây giờ chưa kịp làm gì thì đã bị con người ấy ruồng bỏ.

Anny như khóc ngen.

Đột ngột một bàn tay dịu lấy cô và ôm cô vào lòng.

Đó là Louis!

Bạn đang đọc truyện *Khoảnh Khắc Khi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.